

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ညာဘက်ဝါးလေး
ညာမွှေးသွားတဲ့ မိုး

အမည်: ချင်းဝတ္ထု (သက်)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်
	၂၀၁၅ ခုနှစ်
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
	ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
	အမှတ် (၃၃) ကျိတော်လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်
	ရန်ကုန်မြို့
မျက်နှာပုံနှင့်	- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)
အတွင်းပုံနှိပ်သူ	ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
	အမှတ် ၃၃၊ ကျိတော်လမ်း
	မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်
	ရန်ကုန်မြို့
ဖြန့်ချိရေး	- ၁၄၀၀ ကျပ်
အုပ်ချုပ်ရေး	- ၅၀၀ အုပ်

၇၉၅၈၃

ကြယ်စင်ပျားဝေ

ညာဘက်ပါးလေး၊ ညာမွှေးသွားတဲ့မိုး/ ကြယ်စင်ပျားဝေ - ရန်ကုန်
ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၅။

၂၇၂ - စာ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီမီ

(၁) ညာဘက်ပါးလေး၊ ညာမွှေးသွားတဲ့မိုး

ကြယ်စင်ပျားဝေ

ညာဘက်ပါးလေး

ညာမွှေးသွားတဲ့မိုး

အခန်း (၁)

ရွှေယွန်းဖိုး

ဈေးသွားရတိုင်း ခြေလှမ်းတွေကို အပြန်နှုန်းနှင့် သုတ်
ခြေတင်ရလွန်းလို့ လူလည်း အပြေးချန်ပီယံဖြစ်တော့မည်။

သူမတို့လမ်းထဲမှာ သူပုန်တပ်ကြီး (၂) တပ်ကို ဖြတ်
ကျော်နေရသည်ကြောင့်ပါ။

တစ်တပ်က လူစည်ကားလှသည့် ကာလသားများ
စတည်းချသည့် Tea shop စင်တာတစ်ခု။ နောက်တစ်တပ်က
ကားတွေ အဝင်အထွက် ကားရေဆေး၊ ကားဆီဖြည့် စသည့်
လုပ်ငန်းကြီးရှိသည့် ကားဝပ်ရှော့၊ ကားဆီရောင်းသည့်နေရာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

တကယ့်ကို ကာလသားတွေ များမှများ။ သည်ကြားထဲ မပြင်မဆင်နှင့် ဖြစ်သလိုနေတတ်သည့် ရွှေယွန်းမှိုကို လိုက်လိုက် ပြီး စကားပြောကြ၊ နှောင့်ယှက်ကြတာက တစ်နေ့ကို (၂) ယောက်၊ (၃) ယောက်။

မပြုမပြင်သည့်ကြားထဲမှာပင် ရွှေယွန်းမှိုဆိုသည့် မိန်းကလေးဟာ အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် အသားအရည်က အပြစ်ဆိုစရာမရှိ။ မျက်နှာပေါက်လှလှလေးမှာ မျက်ခုံးလှလှ၊ မျက်လုံးလှလှနှင့် နှာတံလေး၊ နှုတ်ခမ်းလေးများကလည်း သဘာဝအလှ။ တကယ့်ကို ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီ။

ဒီအလှတွေကို ရွှေယွန်းမှို ဖော်ဖို့နေနေသာသာ၊ အမြဲတမ်း လျစ်လျူရှုကာ ထားစမြဲ။

သူမက သူဌေးကြီးဦးကျော်ခေါင်ရဲ့သမီးဆိုပေမယ့် ကျွန်သမီး။ ကျွန်ကမွေးတဲ့သမီးမို့ သပေါက်မလေး။

ကျေးပိုင်၊ ကျွန်ပိုင်ခေတ်တွေ ဘယ်လိုပင် ကုန်ဆုံးကုန်ဆုံး ဒီအိမ်မှာတော့ မကုန်ဆုံးနိုင်ခဲ့။

“ချစ်စံအိမ်” ဆိုသည့် စံအိမ်ကြီးထဲမှာ သူဌေးကြီးဦးကျော်ခေါင်၊ စီးပွားတွေပျက်၊ စိတ်ဓာတ်တွေကျ၊ လေဖြတ်ရောဂါ ခံစားရပါပြီဆိုမှတော့ -

အရင်းလဲ အဖျားထင်းဖြစ် ... ဆိုသလို ရွှေယွန်းမှိုတို့

သားအမိ အိမ်နိမ့်စံဘဝ ရောက်ခဲ့ရတာမဆန်း။

ဖေဖေကျန်းမာစဉ်ကတော့ မေမေ ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်နှင့် သမီးလေး ရွှေယွန်းမှိုရဲ့ဘဝဟာ ဒီလောက် အခြေအနေမဆိုး။

မေမေကြီး ဒေါ်ခင်ခင်သူနှင့် သား၊ သမီး (၂)ယောက် ဘယ်လောက်ပင် မျက်နှာကျောတင်းတင်း ရွှေယွန်းမှိုဟာလည်း သူဌေးသမီးပီပီ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကျောင်းတက်ခဲ့ရပါသည်။ ဒရိုင်ဘာနှင့်ပေါ့။

အဲ ... သူမ (၁၀) တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ် (၂) နှစ်ပင် တက်ရသေး။ ဖေဖေက စီးပွားရေးတွေ ခွက်ခွက်လန်အောင် ထိုးကျသွားပြီး စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေဖြစ်ကာ လေပါဖြတ်သွားခဲ့သဖြင့် ရွှေယွန်းမှို ချက်ချင်းပင် ကျောင်းထွက်လိုက်ရသည်အဖြစ်။

တကယ်ကတော့ မေမေကြီး ယုတ်မာတာပါ။ သူက ရွှေယွန်းမှိုကို ဘွဲ့လေးတစ်ခုတောင် ရသွား၊ လူရာဝင်သွားမှာကို စိုးတာ။ ရွှေယွန်းမှိုကို သူ့အိမ်မီးဖိုထဲမှာထည့်ပြီး တစ်သက်လုံး ခိုင်းစားချင်နေတာ။

လမင်းကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားလို့မရနိုင်ပေမယ့် လောလောဆယ် မေမေကြီးဟာ ရွှေယွန်းမှိုကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ထားခဲ့သည်။

ရွှေယွန်းမှို ညှပ်လို့မဟုတ်ပေမယ့် အခြေအနေအရ ဖေဖေ ကိုပြုစုဖို့နှင့် မီးဖိုထဲမှမထွက်ရသည့် မေမေ့ကိုကူညီဖို့။ သူမ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ခေတ္တစတေးထားလိုက်ပါသည်။

ယခုလည်း ဈေးကိုအမြန်သွားဖို့ ဘတ်(စ်)စောင့်နေဆဲ သူမအနားသို့ ကောင်လေး (၂) ယောက် ကပ်လာခဲ့သည်။ ရွှေယွန်းမှို မျက်နှာလေးကို အတင်းမာထားလိုက်ပြီး ဘတ်(စ်) မျှော်နေခိုက် အနားမှကောင်လေးနှစ်ယောက်က -

“သူဌေးသမီးချင်းအတူတူ ယွန်းကိုကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ဖိနှိပ်ထားရတာလဲ”

သူမ စကားပြန်မဖြေ။ ဒါ စကားလက်ဆုံကျချင်လို့ ရောချင်လို့ အကြောင်းရှာတာ။

“မတရားဘူး။ ဒါ ... လူ့အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်တာ ပဲ။” သူတို့ကျတော့ ကားတစ်စီးပြီး လမ်းသလားနေကြတယ်။ ယွန်းကျတော့ ဘတ်(စ်)တိုးစီးနေရတယ်။ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ် နေရတယ်”

“ကိုယ်မကြည့်ရက်ဘူးကွာ။ ကိုယ်က သူဌေးသား မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ဦးတည်းသောသားပါ။ ယွန်းကို ရွှေပေါ်မြ တင် ထားပါမယ်။ ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံပါနော်”

ဒီဘူတာဆိုက်တော့မည်မှန်း သိနေလို့ လှည့်မကြည့်

ပေမယ့် သူက ရွှေယွန်းမှိုရဲ့ ဆွဲခြင်းကို အတင်းဆွဲကိုင်လာလျှင် သူမ စိတ်ညစ်ရသည်။

“ကျွန်မ ဘာမှမတွေးအားဘူး။ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေပဲရှိတယ်။ ရှင် မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“ယွန်းကလည်း... လူဆိုတာ သီးချိန်တန်သီး ပွင့်ချိန် တန်ပွင့်ရတယ်လေး။ မသီးရင် မပွင့်ရင် ယွန်းကို လူတွေက အမြဲကြီးလို့ ခေါ်ကြမှာပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ထိုသူရဲက ပြောင်စပ်စပ်ဖြစ်လာပြီး သူ့အဖော်က ဟား တိုက်ရယ်လျှင် ရွှေယွန်းမှို အရှက်တွေနှင့်ပြာသွားရပြီ။ ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ပြေးတော့သည်။

သူမရဲ့နောက်မှာတော့ တဟားဟားရယ်သံများ။ ဒီလူ တွေဟာ ဘယ်လိုလူတွေလဲ။ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမတွေလား။ မိန်း ကလေးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ပြီးနှောင့်ယှက်နေရတာလဲ။

သည်စဉ် နောက်ဘက်မှ သူမရဲ့ဆွဲခြင်းကို ဆက်ခနဲ ဆွဲထားမှုကြောင့် ရွှေယွန်းမှို လန့်ပြီးပြန်ကြည့်မိလိုက်လျှင် သူမ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မော်ဒယ်တစ်ယောက်လို အရပ်ရှည်ရှည်၊ ခပ်ဖြောင့် ဖြောင့်နှင့်လူ။ အဲ... သူမထက်တော့ အသက်ကြီးလေမလား။

ရုပ်ကလည်း ခပ်ချောချော၊ ချောတာထက် တည်တည်ကြည်ကြည်။ ယောက်ျားပီသတာကမို့မည်။ လူက တိုင်းရင်းသားလားမသိ။

မျက်ခုံး မျက်လုံး စူးရှတောက်ပပြီး နှုတ်ခမ်းပိပ်ရိရိနှင့် နှာတံက အထူးကြည့်ကောင်းနေသလို မျက်နှာကျအဆင်ပြေပြေမှာ အမွှေးအမျှင်တွေရိတ်ထားပုံကြောင့် စိမ်းဖန့်ဖန့်၊ ဆံပင်က ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်လို ခပ်လှလှ။

“ကိုယ့်ဥပဓိက ယုံကြည်လောက်ရဲ့လား”

“ရှင်ကရော ကျွန်မကို လိုက်ရှာတာပဲလား”

“နီး နီး နီး... ကိုယ် ဒီဝပ်ရှော့ကိုရောက်တာ နှစ်ပတ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ မင်းမှာ နေ့တိုင်း အနှောင့်အယှက်တွေမြင်လို့ လိုက်ပြီးကာကွယ်ပေးချင်လို့ပါ”

“ရှင်က အလုပ်တွေ သိပ်အားနေတယ်ပေါ့လေ”

ရွှေယွန်းမို့ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲနေတာပါ။ အဖြစ်သနစ်တွေအားလုံးကို မကျေနပ်ရသည့်ကြားထဲမှာ သူက သဘောကောင်းပုံရပြီး တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ရွှေယွန်းမို့ ရန်လုပ်ရပါသည်။

သူက ပြုံးသည်ဆိုရုံလေးပြီးပြီး -

“ကိုယ့်နာမည် စပ်အိုက်ခွန်းပါ ... တောင်ပေါ်က

ဆင်းလာတဲ့ ရှမ်းလေးပါ။ ကိုယ့်ဇာတိက ကျောက်မဲ”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ကိုယ့် ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီပါ ... မန္တလေးနည်းပညာတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီး ဦးလေးရဲ့ဝပ်ရှော့မှာ အလုပ်ဝင်နေတာ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်တောင် စိတ်ညစ်လွန်းလို့။ ဘယ်သူ့ဘဝမှ မသိချင်ဘူး”

ရွှေယွန်းမို့မှာ (၁) မှတ်တိုင်လောက်ပဲရှိသည့်ခရီးမို့ ကားတွေလည်း အဆင်မပြေသည့်အတူတူ ခြေလျင်လျှောက်သွားနေမိတာ။ ဈေးက မဝေးလှဘူးလေ။ အပြန်ကျရင်တော့ ဈေးခြင်းက လေးမှာမို့ တစ်ခုခုစီးရမှာ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေယွန်းမို့မှာ ဒုက္ခတွေ အမြဲတွေ့နေရလို့ ကိုယ် ကူညီပေးချင်တယ်လေ။ မနက်ပိုင်း တွန်းကို ဈေးလိုက်ပို့ရုံလောက်တော့ ဦးလေးက ခွင့်ပြုပါတယ်။ ကိုယ်က သူများတွေလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းတတ်သူမှ မဟုတ်တာ”

“ရှင် တော်တော်ရှူးတာပဲ”

“ခင်ဗျာ”

“ရှင်ကို ကျွန်မ ခုမှမြင်ဖူးတာလေ။ သွေးမတော် သားမစပ်နဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူရအောင် ကျွန်မ မရူးသေးဘူး”

“ဟောဗျာ ... ကိုယ်ကတော့ စေတနာနဲ့ ကာကွယ်ပေးချင်လို့ပါ”

“ရှင် ဒီလိုပဲ မိန်းကလေးတိုင်းကို ကာကွယ်ပေးနေကျလား”

“ဒီလိုတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ရောက်တဲ့ (၁၄) ရက်လုံးလုံး ခင်ဗျား ခွေးပြေး၊ ဝှက်ပြေး ပြေးနေတာ မြင်ရတော့ သမိုင်းပေးတာဝန်တစ်ရပ်လို ကျွန်တော် ခံယူမိသွားတယ်။ ကျွန်တော့်နှမလေးတစ်ယောက်လိုပေါ့ဗျာ”

“သေချာရဲ့လား”

“ဗျာ ... အာကိုလဲ”

“နှမတစ်ယောက်လိုဆိုတာလေ”

“ခုထိတော့ သေချာတာပဲ။ နောက်တော့ မပြောတတ်ဘူး”

မရည်ရွယ်ပါဘဲနှင့် စကားတပြောပြော သွားမိလိုက်သည့်အခါ ခါတိုင်း နှောင့်ယှက်နေကျလူတွေ တောက်ခေါက်၊ ဘုကြည့်ကြည့်သွားကြတာ ရွှေယွန်းနီ မျက်လုံးထောင့်မှ မြင်လိုက်ရ၏။

“တွေ့လား ... ရှင်အလကားနေရင်း ရန်သူတော်တွေများကုန်ပြီ။ တော်ကြာ ... ရှင်ကို ရန်ရှာကြလိမ့်မယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ညာဘက်တွေ ဘာတွေလည်း အပြင်ထွက်လေ့မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ... ရှမ်းရိုးရာ၊ ပအိုဝ်းရိုးရာ သိုင်းတွေလည်း တတ်ပါတယ်။ ကရာတေးလည်း ဆော့တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်မ အလကားနေရင်း လူတစ်ယောက်ကို အသုံးမချချင်ပါဘူး။ ပြီး ... ရှင်ကို ကျွန်မ မသိဘူးလေ။ ကိုယ်မသိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အကူအညီမတောင်းချင်ပါဘူး”

“ရွှေယွန်းနီက အကူအညီတောင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်က ကူညီချင်တာပါ။ ဒါထက် ... ဖွန်း ဒီလိုအနှောင့်အယှက်ခံနေရတာတွေ အိမ်ကို ပြန်မပြောဘူးလား။ ရပ်ကွက်လူကြီး မတိုင်ဘူးလား”

သူပြောတာ နည်းလမ်းကျပါသည်။ သို့သော် ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်။

“ကြားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အရင်က ကျွန်မ ခုလိုလမ်းပေါ်လျှောက်သွားရတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘယ်သွားသွားကားနဲ့”

“အခုကျတော့ရော”

“အခုကျတော့ ဖေဖေ စီးပွားတွေရှိ။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေဖြစ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်လဲနေတာနဲ့ မေမေကြီးက ကားတွေ

၁၄ နှစ်ကြယ်စင်မှူးဝေ

ရောင်း၊ ဒရိုင်ဘာတွေဖြုတ်၊ အိမ်အကူတွေဖြုတ်”

“သူသားသမီးတွေကျတော့ ကားတစ်စီးပဲ”

“ရှင်ကလည်း ရောက်တာ (၁၄) ရက်ရှိသေး သတင်းက တိကျလှချည်လား”

“သူများတွေ ပြောကြတာပါ။ ယွန်းကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူ တွေက ပြောကြတာ”

“အင်း ... ဈေးရောက်ပြီ၊ ရှင်ပြန်တော့”

“ဈေးခြင်းကူဆွဲပေးဦးမယ်။ ယွန်းက ဆွဲနိုင်လို့လား”

“ဆွဲရမှာပဲလေ။ အဲဒါ ကျွန်မအလုပ်”

“ကျွန်တော့်အလုပ်ကလည်း ယွန်းကို ဆွဲခြင်းကူဆွဲပေး ရမှာပဲလေ”

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ ဆိုက်ကားစီးသွားလိုက်မယ်”

“ဆိုက်ကားခ ငါးရာ၊ တစ်ထောင်လည်း ယွန်း သုံး ခွင့်မရှိပါဘူး။ ပြီး ... ဆိုက်ကားသမားတွေကိုလည်း စိတ်မချ ဘူး”

“အလို ... နေရင်း ထိုင်ရင်း ကျွန်မမှာ အဖေတစ် ယောက် တိုးနေရပါလား”

“အစ်ကိုနေရာလောက်ပေးလည်း တော်ပါပြီ။ စောင့် နေမယ်”

ညာဘက်ပါးလေး ညာဇွန်ယူဆတဲ့နီ ၁၅

သူက ပြောပြီး ... ဈေးဝရံ စာအုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်သွားလျှင် ရွှေယွန်းမှို ဈေးထဲသို့ဝင်ခဲ့ရင်း တွေးမိ၏။ အခြား ယောက်ျားလေးတွေလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မဝင်၊ ဘီယာဆိုင် မဝင်၊ ဂိမ်းဆိုင်မဝင်ဘဲ စာအုပ်ဆိုင်ဝင်တယ်ဆိုတော့ ရှားပါး ပစ္စည်းလား။

ဈေးထဲမှာ ဝယ်စရာရှိတာတွေ အမြန်ဆုံးဝယ်ရင်း သူမ ဈေးထဲမှပြန်ထွက်တော့ ဆွဲခြင်းကလည်းလေး၊ ဒီဘက်လက်ထဲ မှာလည်း အထုပ်တွေ၊ အိတ်တွေနှင့်။

စပ်အိုက်ခွန်းပြောသလိုပါပဲ။ ဆိုက်ကားခ ငါးရာ၊ တစ် ထောင်လည်း ယွန်း သုံးခွင့်မရှိပါ။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဈေးဖိုးကို အတိအကျ စစ်ဆေးသည့်အပြင် လူကို မှယုံသင်္ကာရှိလာသည့် မေမေကြီးသည် သူသားသမီးများကိုတော့ ယခုထိ ငွေကို ရေလို သုံးစေတုန်း။

လိုင်းကားတိုးစီးဖို့ကျတော့လည်း သိပ်ပြီး အဆင်မပြေလှ ပဲ။ ဒီလိုပဲ ကသိကအောက်နှင့် ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေရတာ။

“ဟော”

သူမ ဈေးဝသို့ရောက်သည်နှင့် စပ်အိုက်ခွန်း အပြေး လေးရောက်လာပြီး ဆွဲခြင်းကိုရော လက်ထဲမှ အထုပ်အဝိုးတွေ ထုပြီး ဆွဲယူလိုက်တာ မိခင်ကို ပြေးကြိုသည့်သားပမာ။

ရွှေယွန်းမို့ သူ့ကို ရှုပ်ခနဲကြည့်လိုက်ရသည်။ ဂျင်း
ကောင်းဘိနဲ့ တိရုပ်မီးခိုးရောင်လောက်သာ ဝတ်ထားပေမယ့်
အသွေးအမွှေး သန့်ပါသည်။

“ရှင့်အချိန်တွေ အလဟဿဖြစ်ကုန်ပြီ”

“ရပါတယ်ဗျား ကောင်းမှုတစ်ခု လုပ်နေတာပဲ”

“စကားလုံးကလည်း ကြီးကျယ်ပါ”

သူ ပြုံးလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာက ပိုပြီး ငယ်နုသွားသလို။
ရွှေယွန်းမို့ မရည်ရွယ်ပါဘဲ သူနှင့်အတူ သွားနေမိပေပြီ။ ကိုယ်
သက်သာသည့်အပြင် သူကလည်း နောင်ယှက်တာမဟုတ်ဘဲ
ကူညီနေသူမို့။

သူကလည်း ကပိုကရိုလေးနှင့်ပင် ကြည့်လို့ကောင်း
နေသည့် ရွှေယွန်းမို့ကို သမာဓိပိုးနှင့် ကြည့်နေ၊ မြင်နေရပါ
သည်။

ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီအဝါနုလေးက အထပ်လေးတွေနှင့်မို့
ရင်အလှကို ဖုံးကွယ်ထားပေမယ့် မို့မို့မောက်မောက်။ နောက်
လုံချည်အရောင်ရင့်လေးဝတ်ထားပေမယ့် လုံးဝန်းသော တင်နှင့်
ပေါင်တံအလှတွေက လုံချည်အပျော့သားအောက်မှာ ရိုးတိုးရိတ်
တိတ်။

“လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ညီမလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့

လိုက်ပြီးစောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မရာဇဝင်မှာ မကြားဖူး
ဘူး။ ကျွန်မရဲ့အစ်ကိုအရင်းတောင်မှ ကျွန်မကို တစ်ခါမှစိတ်မပူ
ဘူး”

“သူက သူလေး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရွှေယွန်းမို့ကို
စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်ဘူး။ မိဘတွေအတွက် အားကိုး
ရတဲ့ သမီးအလိမ္မာလေးမို့ မြင်ကတည်းက စေတနာရှိတယ်ဗျား။
နောက် ရွှေယွန်းမို့ရဲ့ ဘိုင်အိုဂရပ်ဖိုကိုသိလာရတော့ ပိုပြီး စေတ
နာထားမိတယ်”

“ကျွန်မကို စေတနာနဲ့ စောင့်ရှောက်ပေးနေတယ်ဆိုတာ
ယုံရခက်ခက်ပဲ”

“အချိန်က စကားပြောသွားမှာပါ။ ရွှေယွန်းမို့ စိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ့်ကိစ္စ ကျွန်တော် အာတစ်ခုမှမလုပ်ပါ
ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်
ဘေးကပါနေတော့ အနှောင့်အယှက်တွေကင်းသွားတာတော့
အမှန်ပဲ။ ရှင့်ဗလကြီးကလည်း ကြောက်စရာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်က ဆင်ပြောင်
မီးအားမာန်ကြီးတဲ့လူ၊ မြင်းသည်တော် ငါးသိန်းနဲ့ညီမျှတဲ့လူ”

“ရာဇဝင်ထဲကလူပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ထိပ်ထားလေးကို အပါးတော်ကနေ
စောင့်ရှောက်ပေးနေမယ့် ငယ်ကျွန်ကြီးပါ ဖုယာ”

“တော်တော်ကြောင်တဲ့လူ”

အိမ်ရောက်ပြီမို့ သူလက်ထဲမှ ဆွဲခြင်းနှင့်အထုပ်အပိုး
များကို ဆွဲယူပြီး ရွှေယွန်းမှို အိမ်ထဲသို့ ခြံတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်သွားခဲ့
လျှင်။

စပ်အိုက်ခွန်း အပြုံးမျက်နှာနှင့်ကျန်ခဲ့ရသည်။

ချစ်စံအိမ်ထဲက ရွှေအိမ်စံမင်းသမီးလေးရယ်။ အဲလေ
အိမ်နိမ့်စံ မင်းသမီးလေးရယ်။

* * *

အခန်း (၂)

စပ်အိုက်ခွန်း။

တောင်ပေါ်ကရှမ်းလေး လျော်ထမ်းလို့လာ၊ ရှည်တဲ့
လျော်ကရှည်၊ တိုတဲ့လျော်ကတို ... ဆိုသလိုပါပဲ။

မိခင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုလို့ မကျေနပ်တာကြောင့်
ခင်ရဲ့အစ်ကိုကြီးဆီ ဆင်းလာခဲ့တာပါ။ သူကလည်း စက်မှုဘွဲ့ရ
ဆစ်ယောက်မှို ဘကြီးရဲ့ဝပ်ရှော့မှာ အတော်ပါပဲ။

သူက ရှမ်းဗမာကပြားလေး၊ အဖေဗမာ၊ အမေရှမ်းပေါ့။
ကျောက်မဲမှာ မွေး၊ ကျောက်မဲမှာကြီးခဲ့သူမို့ ပုံစံက ရှမ်းဟန်
အပြည့်။ ဒါပေမဲ့ စကားတော့မဝဲပါ။

သူရောက်ကတည်းက ဝပ်ရှော့ကကောင်လေးတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေတာ ရွှေယွန်းမှီဆိုတဲ့ ကောင်မလေး။

သူ့အသက်က နှစ်ဆယ်နှစ်ပဲ ကောင်မလေးထက် ၃-၄ နှစ်ကြီးနိုင်ပေမယ့် ကောင်မလေးရဲ့ပုံစံက နုနုဖတ်ဖတ်။

ရိုးသားမှုနှင့် ဖြူစင်မှုကြောင့် သူမရုပ်က ကလေးရုပ်သာသာ။

ဖြူစင်ဝင်းနှစ်သည့် အသားအရေနှင့် ပြည့်ဖြိုးသွယ်လျသည့် ကိုယ်ဟန်က ကမ္ဘာကျော်မော်ဒယ်တစ်ယောက်လို။

ဒါတောင် ကောင်မလေးဟာ သူ့အလှအပကို အမြဲပိုးကွယ်ထားခဲ့တာ။ ဒီကြားထဲက သကောင့်သားတွေ မြင်ဖြစ်အောင်မြင်ကြတာ။

ချောမောလှပသည့် ရုပ်ကလေးကလည်း ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်။ မျက်ခုံးလေးတွေက စင်ရော်တောင်။ မျက်လုံးလေးတွေက ဟိမဝန္တာအထက်က စမ်းရေအိုင်ကြီးတွေလို ပြာလဲ့လို့။

နှာတံလေးရွှေရွှတင်ထားပုံနှင့် နှုတ်ခမ်းလေး နုထွေးကာ နှင်းဆီဖူးလေးလို လှပပုံကအစ။ သူ့မျှားတွေထက် သူပိုမြင်သည်။

စပ်အိုက်ခွန်းဆိုတာလည်း ဘယ်မှာနေနေ စူပါမန်း။ အဲလေ စူပါကင်းပါပဲ။ သို့သော် အိုက်ခွန်းဆိုတာ အချစ်နှင့် စိမ်းသက်လွန်းသည်။

မိဘတွေက အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေဖြစ်ကာ သူတစ်လူ ငါတစ်မင်းနှင့် ထင်တိုင်းကြနေကြတာမို့ သူရင်မှာ အချစ်ဆိုတာ လုံးဝမယုံကြည်ခဲ့။

အလကား အပိုအလုပ်တွေ။

Sex ဆိုတာကရော ဒါ ... တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့အလုပ်။

ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက မစားကောင်းတဲ့အသီးကို စားကြည့်ကြလို့ လောကကြီး ညစ်ထေးသွားခဲ့တာ။

မစားကောင်းတဲ့အသီး။

တာ့မြစ်ထားတဲ့သစ်သီးကို မစားဘဲနေရင် ဘာပြဿနာမှမရှိ။

ဒီလို ဒီလို စံလွှဲအတွေးတွေနှင့် ကျောင်းမှာ အားကစားသာ ဖိလုပ်ခဲ့သူ။

မောင်ပြိုင်ပွဲဆိုလည်း အိုက်ခွန်း ပထမ။

ရေကူးဆိုလည်း အိုက်ခွန်းပဲ။ ကရာတေး ဂျူဒို အားကစားမှန်ရင် သူမပါတာမရှိ။

သည်တော့ ဆင်ပြောင်ငါးစီး အားမာန်ကြီးပြီး ကျားကိုးစီးစားလို့မကုန်သည့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို သူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရ။

အင်း ... ဒီကြားထဲ အမနာပတွေလည်း အပြောမခံခဲ့ရသေး။

ဘာတဲ့ ... အိုက်ခွန်းဆိုတာ အခြောက်ကြီးတဲ့။ ဒါကြောင့် ဆန်ကျင်ဖက်လိင်ကို စိတ်မဝင်စားတာတဲ့။

သွားစမ်းပါ။ နားထားလိုက်။

အိုက်ခွန်းဟာ သူငယ်ချင်းတစ်ချင်းရုန်းနှင်ဖို့ လိင်တူချင်းမှ စိတ်ဝင်စားသူတဲ့။ ပြောရက်လိုက်ကြတာ။

အဲဒီလို အိုက်ခွန်းက ရန်ကုန်ရောက်မှ သူနားထဲမှာ ကြားရ သူမျက်စိရှေ့မှာ မဖွယ်မရာမြင်နေရတဲ့ ဒုက္ခသည်လေးကို သံယောဇဉ်တွယ်မိ၊ သနားမိခဲ့ရ။

“ဘကြီး ... ကျွန်တော့်ကို မနက် (၈) နာရီကနေ (၁၀) နာရီထိ off ပေးပါ”

“ဟေ ... မင်းက အလုပ်တောင်မလုပ်ရသေးဘူး။ off က အရင်တောင်းတာပဲ။ ဘာလုပ်မလို့လဲကွ”

ဘကြီးဟာ သားသမီးမရှိသူဖို့ အိုက်ခွန်းကို သားတစ်ယောက်လို ချစ်သည်။ ဘကြီးရဲ့မိန်းမ ဒေါ်လှသဉ္ဇာကလည်း သူ့ကိုချစ်တာပါပဲ။ ခုလည်း ချစ်စနိုးနှင့် မေးနေတာ။ Breakfast စားနေရင်း ထမင်းစားပွဲမှာ။

“ဟာ ... ဘကြီးမသိပါဘူး။ သားမျက်စိထဲမှာ အမြင်မတော်တာလေးတွေ ရှင်းပေးမလို့”

“အားရှိရဲ့ ... ရောက်တာ ဘာမှမကြာသေးဘူး ရန်တွေ

ဘာတွေတော့ မဖြစ်ပါနဲ့ သားရယ်။ ဘကြီးအလုပ်က အများနဲ့ ဆက်ဆံရတာဆိုတော့ လူတွေနဲ့ သင့်မြတ်အောင်နေရတယ်ကွ”

“ဟာ ... ဘကြီးအလုပ်နဲ့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး။ ဟိုဘက်လမ်းအတွင်းထဲက လျှောက်လာတဲ့ကောင်မလေးကို ဘကြီးသိလား။ ဟို ... ချစ်စံအိမ်ကလေး”

“အောင်မယ်လေး သားရယ်။ အဲဒီအိမ်ကလူတွေက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေပါ။ ဦးကျော်ခေါင်ဆိုတဲ့လူက မိန်းမ (၂) ယောက်လုံး အိမ်ပေါ်တင်ထားတာ။ တကယ်မျက်နှာပြောင်တယ်”

ဒါကတော့ ဘကြီးရဲ့မိန်းမ အန်တီလူရဲ့စကား။ မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားတွေထက် သူများအကြောင်း ပိုသိသည်ထင်ပါ။ သူနားထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“မယားကြီးနဲ့က သား၊ သမီး (၂) ယောက်။ မယားငယ်နဲ့က သမီးတစ်ယောက်။ အစကတော့ အားလုံး ကားတစ်စီးနဲ့၊ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေနဲ့ မတူမတန်သလို နေကြတာ။ ခုကျမှ ဦးကျော်ခေါင် စီးပွားရေးပြုတ်ကျပြီး နလန်မတူဖြစ်တော့ ဖရိုဖရဲတွေ ဖြစ်နေကြတာ”

“ဘယ်လို ဖရိုဖရဲလဲ အန်တီရဲ့”

“ကားတွေလည်း အစက ၃-၄ စီးရှိတာ။ ခုတော့

(၁) စီးပဲ ထားနိုင်တော့တယ်။ မယားကြီးနဲ့သားသမီးတွေ လူစီးနေကြတာဆိုတော့ အငယ်နဲ့ရတဲ့ ကောင်မလေးက ခြေလျင်ပဲ လျှောက်သွားနေရတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲကကောင်တွေက ခုမှ အပြီးနဲ့ လိုက်နေကြတာ။ ရွှေဘုံစံတွေ အောက်ပြုတ်ကျလာတော့ အောက်ကခွေးတွေ ဝိုင်းလှကြတာပေါ့လေ”

“ဟာ ... အန်တီကလည်းဗျာ။ အဲဒီကောင်မလေးက သူ့အဖေကို ပြုစု၊ သူ့အမေကို ကူညီနေရတာပါတဲ့”

ရွှေယွန်းမှီဘက်က သူ ထုချေလွှာတင်၊ အယူခံဝင်နေလျှင် ဘကြီးကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။ စကားစစ်ပွဲက သူနှင့် အန်တီလှ။

“ဟဲ့ သားရဲ့ ... မင်း ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ ရမ်းပြီးသနားမနေနဲ့။ သူများမယားငယ်လာလုပ်မှတော့ မယားကြီးနိုင်စားတာ ခံရတော့မှာပေါ့။ ခုကျ ဦးကျော်ခေါင် အိပ်ရာပေါ်လဲနေပြီဆိုတော့ မယားကြီးဖြစ်တဲ့ ခင်ခင်သူက အိမ်မှာခိုလိမ့်ပေါ့။ မယားငယ် သားအမိကိုခိုင်းစားနေပြီလေ။ အိမ်အကူတွေ အကုန်ပြုတ်ပစ်ပြီး သူတို့သားအမိကိုပဲ ခိုင်းနေတာ”

“အန်တီက ဘယ်သူနဲ့ခင်တာလဲ”

“ခင်ခင်သူနဲ့ သူငယ်ချင်းလေ”

“ဒါကြောင့်ကိုး”

အိုက်ခွန်း သဘောပေါက်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် အန်တီအသံက သနားရမယ့်သူကို မသနားဘဲ ခိုလိလုပ်နေတဲ့ အုပ်စုဘက်က အသံထွက်နေတာ။

“သားနော် ... အဲဒီကောင်မလေးကိုများ ယောင်လို့တောင် သွားမပတ်သက်လိုက်ပါနဲ့။ သူတို့သားအမိတွေက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ခင်သူတုန်းကလည်း ဒုက္ခသည်မလေးမို့ သနားပြီး အိမ်ပေါ်တင်ထားမိလိုက်တာ။ နောက်ဆုံးကျ ကိုယ့်ယောက်ျားပါ ကြောင်တောင်နှိုက်သွားပါလေရော”

ကြားရတာတော့ တစ်စက်မှ သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိ။ အင်းလေ ... လက်တစ်ခုထဲကိုပဲ အန်တီက လက်ဖမိုးဘက်က မြင်ပြီး သူက လက်ဖမိုးဖက်က မြင်တာကိုး။

အယူအဆတွေ ဘယ်တူပါ့မလဲ။

“ကဲပါ မိန်းမရယ် ... ငါ့သားမှာ ဦးနှောက်ရှိပါတယ်။ သူ စိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း လိုက်လျောဦးမှကွ။ သူ့ခမျာ စိတ်ညစ်လို့ ရှမ်းတောင်တန်းပေါ်က ဆင်းလာပါတယ်။ မြေပြန့်ကျတော့လည်း ထပ်ပြီးစိတ်ညစ်နေရရင် မကောင်းပါဘူး။ ကဲ ... ကဲ ... သားတောင်းတဲ့ off ကို ပေးတယ်နော်။ ကျန်တဲ့ အချိန်ကျ ဝပ်ရှော့လုပ်ငန်းထဲ ဝင်ပေါ့ကွာ။ ဘကြီးက အသက်ကြီးပြီ။ ဒီလုပ်ငန်းတွေကို စိတ်ချရတဲ့လက်ထဲ လွှဲခဲ့ချင်ပြီ။ သား

၂၆ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

လေ့လာထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘကြီး။ မနက်ပိုင်းလေးပါများ။ နောက်
ဘယ်မှမထွက်ပါဘူး”

“ထွက်သင့်ရင်လည်း ထွက်ရမှာပေါ့ကွာ။ ဘကြီး
သားကို မချုပ်ချယ်ပါဘူး”

“အန်တီကတော့ ချုပ်ချယ်မှာနော်။ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်
ရအောင်”

“အန်တီကလည်းဗျာ... သား ဂရက်ကျူရိတ် (ဘွဲ့ရ)
တစ်ယောက်ပါဗျ”

“စက်မှုဘွဲ့ရကြီးပေမယ့် အချစ်ရေးကျ မူကြိုတောင်
မတတ်သေးလို့ စိတ်ပူတယ်ဟေ့”

“အန်တီကလည်း အထင်သေးလို့ဗျာ”

“ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

အန်တီလု၏ ချစ်မျက်စောင်းနှင့် ဘကြီးဦးဘအောင်၏
ချစ်စန်းရယ်သံတွေကြားမှာ စပ်အိုက်ခွန်းတစ်ယောက် ရှက်နေမိ
တာတော့အမှန်။

* * *

အခန်း (၃)

ဦးကျော်ခေါင်ဟာ နန်းကျဘုရင်ကြီးလား။

သူ မင်းပျိုမင်းလွင်ဘဝတုန်းကတော့ နေမဝင် အင်ပါ
ယာကြီးကို သူ့လက်ရုံးနှင့်တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ယခုကျ
သူ့ဘဝ နေဝင်ခဲ့ပြီလား။

အဲဒီအခါ သူ့ရဲ့နံဘေးမှာအမြဲတွေ့နေရတာ သူ မတရား
သိမ်းပိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျော့ကေခိုင်ဆိုတဲ့မိန်းမနှင့် ရွှေယွန်းမှီဆိုသည့်
သမီးငယ်လေးတို့သာ။

သူ ခေတ်ကောင်းစဉ်တစ်လျှောက်လုံးလည်း သူ့မြေ
ဆီသြဇာတွေကို စားသုံးပြီး ကြီးချင်တိုင်းကြီး၊ ရပ်ချင်တိုင်း

ရမ်းခဲသည် မယားကြီးခင်ခင်သို့နှင့် သား ကျော်ထက်သူ၊ သမီး မြတ်သီရိသူတို့ဟာ ယခုလည်း သူ့အပေါ် နားလည်မှုမရှိဘဲ ထင်တိုင်းကြလို့။

စီးပွားရေးချွတ်မြို့ကျခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် သူ့မှာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ကတော့ ရှိနေဆဲ။

အနည်းဆုံး လက်ရှိနေသည့်ခြံနှင့်အိမ်။ ခေတ်ကာလ ပေါက်ဈေးအရ သိန်းဂဏန်း သောင်းနားကပ်နေသည့်အိမ်။

နောက် ကား (၃) စီး၊ တိုက်ခန်း (၁) ခန်း၊ ဆင်ပိန် ကျွဲဆိုသလို သူဌေးကြီးဆင်းရဲတော့လည်း သူကြွယ်တော့ ဖြစ်နေ မြဲ။

ဒါကို ခင်ခင်သူ လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ စကားမပြောနိုင်၊ ခြေလက်မလှုပ်နိုင်တော့သည့် ဦးကျော်ခေါင်ကို လုံးဝ အရေးမလုပ်လေတော့ရာ။

ကျော့ကေခိုင်နှင့်ရွှေယွန်းမှီတို့သာ သူ့ဘဝ နေဝင်ချိန်ရဲ့ ဆည်းဆာလေးတွေပါ။

ကျော့ကေခိုင်ဟာ ခင်ခင်သူရဲ့ငယ်နိုင်။

ဦးကျော်ခေါင် အသက်လေးဆယ်အရွယ်လောက်က ခင်ခင်သူဟာ သူမြို့မှ ဒုက္ခသည်လေးတစ်ယောက်ကို ခိုင်းဆို့ ခေါ်လာခဲ့တာ။ ကျော့ကေခိုင်ဆိုသည့် မျက်နှာငယ်မလေးကိုပါ။

“မောင်ရေ... ဒီမှာ ခင် မြို့ကိုအလည်ပြန်ရင်း မေမေ တို့ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခေါ်လာတယ်။ ကိုယ်လည်း ခိုင်းရ၊ သူလည်း အဆင်ပြေအောင်ပေါ့။ ကောင်မ လေးက မိမဲ့မဲ့လေးလေး။ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲအိမ်မှာ ကပ်နေရ တာ။ သူ့အစ်မယောက်ျားက အမူးသမားဆိုတော့ သိတယ် မလား။ ကြာလာရင် ကောင်မလေးဘဝ ရေစုန်မျောလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ... ခင် ခေါ်လာခဲ့တာ”

သူကရော ဘာများပြောစရာရှိမှာတဲ့လဲ။ သူ့အိမ်ဟာ ဒုက္ခသည်တစ်ယောက်မက အယောက် (၁၀၀) လောက်လည်း အေးဆေးကျွေးနိုင်လေရာ။

သနားစဖွယ်မိန်းကလေးကို သူ ကုန်ကွက်စရာမရှိ။ သည်လိုနှင့် ကောင်မလေးအိမ်ရောက်လာတာ (၁) နှစ်လောက် ကြာလာတော့ ခေါ်လာစက ငိုပိန်ခြောက်ခြောက် ကောင်မလေး ဟာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တသွေးတမွှေး အလှကြီးလှလာခဲ့သလို ခင်ခင်သူရဲ့ မတရားဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုအောက်မှာ အလွန် အင်မတန်သနားစရာလည်းကောင်းနေသည်။ ကြည့်ပါ ... အခြားအိမ်အကူများကို တစ်လ (၅) သောင်း၊ (၆) သောင်းပေး ခုသော်လည်း ကျော့ကေခိုင်ကိုတော့ တစ်ပြားမှမပေးခဲ့။

သင့်တင့်သောအဝတ်အစားလေးလောက်၊ နားမှာ

နားကပ်လေးလောက်သာ ဆင်ယင်ထားပြီး အလကားခိုင်းနေခဲ့သည်။ ပါးစပ်ကတော့ မိုးလားကဲလား။

“ကျော့ကေခိုင်က ခင် မွေးစားထားတာလေ။ ဟင်းဟင်း... အိမ်ကတော့ ဘာလုံသလဲမေးနဲ့။ အိမ်အကူ ၃-၄ ယောက်လောက် အလုပ်ကို သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်နိုင်တယ်။ အရမ်းအားကိုးရတာ”

အသက် (၁၈) နှစ်အရွယ် အပျိုမလေးကို မြှောက်ခိုင်းနေတာလား။ အလကားခိုင်းနေတာကတော့ အသေအချာ။

မို့လမ်းသဘင်ရှိလျှင် အဝတ်အစားလေး ဝယ်ပေး။ ရွှေတို ရွှေစလေးဆင်။ ဒီလောက်နှင့်ပင် ခင် ကျော့ကေခိုင်ကို တစ်သက်လုံး ခိုင်းစားတော့မည်အဆင်။

အစက အမှတ်တမဲ့နေပေမယ့် ယခုတလော ဦးကျော်ခေါင်မျက်စိထဲမှာ ကျော့ကေခိုင်ကိုပဲ အထူးသနား။ အထူးချစ်ခင်နှစ်လိုနေမိတာလည်း ဘာကြောင့်မသိ။

ခါတိုင်းလို ပြင်ပမှာတောင် အပျော်မရှာမိတော့။ ကာရာအိုကေတွေ၊ မာဆတ်တွေဘက် ခြေဦးမလှည့်မိတော့။ သူ့အာရုံက ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ။

တစ်နေ့ -

မိုးတွေ အုန်းအုန်းဒိုင်းဒိုင်း ရွာနေသည့် မိုးနေ့တစ်နေ့။

ဦးကျော်ခေါင် ခရီး (၃) ရက်ထွက်ရာမှ ပြန်လာသည့်နေ့။

သူ့ကားကို ဟွန်းတီးလိုက်တော့ ခြံတံခါးလာဖွင့်ပေးတာ ကျော့ကေခိုင်။

ထီးလေးဆောင်းပြီး အပြေးလေး တံခါးလာဖွင့်ပေးပေမယ့် သူမ မျက်နှာလေးက ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်။ သူ့ရင်ထဲ နင့်သွားခဲ့ရသလို။

သူ့ကား ဆင်ဝင်အောက်မှာရပ်တော့ ခြံတံခါးပြန်ပိတ်နေသည့် ကောင်မလေးကို သူ မြင်နေရသည်။ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းရင်း ကျော့ကေခိုင်ကို သူစောင့်နေမိသည်။

အိမ်ထဲက ဘယ်သူမှထွက်မလာပုံထောက်တော့ တစ်အိမ်လုံး အပြင်သွားနေကြတာပင်ဖြစ်ရမည်။ ခင်ခင်သူဟာ ယောက်ျားကိုလည်း မပြုစု။ သားသမီးများကိုလည်း ပြုစုဖို့ ဆုံးမ။ သူ့ကို အိမ်အကူဟော့နှင့်သာ ထိုးထားတတ်သူ။

လောလောဆယ်တော့ ခင် ထိုးထားတာ ကျော့ကေခိုင် နှင့်ပေါ့။

မိုးရွာထဲမှာ အပြေးလေးလှမ်းလာပေမယ့် ထီးကလေး ထွင့်သွားတာမို့ သူကလေး စိုရွဲသွားပေပြီ။ မိုးသည်းသည်း ဆောက်မှာ ကောင်မလေးရဲ့အလှူက ကမ္ဘာကျော် ကျောက်သစ် ချပ်နယ်။

သူ ကားနားမှာ ရပ်စောင့်နေတာမြင်တော့ ကျော့ကေခိုင်
နားမလည်သလို မော့ကြည့်ရင်း သူပါလာသည့်ပစ္စည်းများကို
ကူချသယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ခင်ခင်သုံးရော”

“မမကြီး အပြင်သွားပါတယ်ရှင့်”

“ကလေးတွေရော”

“ကျောင်းသွားပါတယ်ရှင့်”

“ခင့်ကို မမကြီးလို့ခေါ်ရင် ကိုယ့်ကိုလည်း ကိုကိုကြီးလို့
ခေါ်သင့်တာပေါ့”

“ရှင်”

ကောင်မလေးဟာ သူ့ကိုဆို မော့လည်းမကြည့် ဘယ်
လိုမှလည်း မခေါ်ဘဲ လိုအပ်တာ လုပ်ကိုင်ပေးသူပါ။

သူ ညှော်ခန်းကိုဖြတ်ကျော်ပြီး အိမ်ခန်းထဲထိ တောက်
လျှောက်သွားလိုက်သည်။ အိမ်မှာ အိမ်အကူ (၂) ယောက်ရှိ
သေးပေမယ့် ဈေးသွားနေကြသလား၊ မီးဖိုထဲမှာပဲ အလုပ်ရှိနေ
သလား မသိ။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည့်ကြားထဲ ငိုသည်း
နေသည့် နေ့တစ်နေ့မှီ လောကတစ်ခွင်လုံး မည်းမည်းမှောင်
မှောင်။

ကျော်ခေါင်ဆိုတာလည်း တကယ့်သူတော်ကောင်။

ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင်တစ်ယောက်မဟုတ်။ အပြစ်တွေ ဗရပု
နှင့် ညစ်ထေးနေသည့် ပုထုဇဉ်လူသားတစ်ဦး။ သည်တော့
ဆူပွက်လာသည့် ရင်ထဲမှဆန္ဒအရ သူ -

“ကျော့ကေခိုင် ... ကိုယ့်ကိုလာကူပါဦး”

ကောင်မလေး မရွံ့မရဲနှင့် အခန်းဝမှာပေါ်လာပြီး-

“ကျွန်မ အဝတ်သွားလဲပါရစေဦး”

“ကိုယ် ကလေးဖို့ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်လာတယ်၊
ဒီမှာလာကြည့်ဦး။ အဲဒီတစ်ထည်ထည်ကို လဲလိုက်”

“မမကြီး ... ဆူနေပါဦးမယ်ရှင့်။ သူ့ကိုပဲ ပေးလိုက်
ပါ”

“ဟ ... သူဗလဝတုတ်ကြီးနဲ့ ကိုယ်ဝယ်လာတဲ့ အဝတ်
အစားသေးသေးလေးတွေ ဘယ်လိုလုပ်တော့မလဲ။ လာ ရော့
... အဝတ်တွေယူ။ ဟိုဘေးခန်းထဲမှာ မြန်မြန်လဲ။ ကိုယ့်ကို
အဝတ်လဲဖို့ ထုတ်ပေးပါဦး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင့်”

သူကမ်းပေးသည့် အဝတ်အိတ်ကိုယူကာ ကျော့ကေခိုင်
အဝတ်လဲဖို့ အခန်းပိုထဲသို့ ဝင်သွားပြီး အဝတ်စုံတွေ ချွတ်လိုက်
သည်။

လုံချည်ရင်လျှားနှင့်ပေါ့။ ရေစိုနေသည့်ခေါင်းကို မျက်နှာ

သုတ်စောင်လေးတစ်ခုနှင့် သုတ်ဖို့ ကိုယ့်အခန်းသို့ ပြန်ယူရန် သူမ နောက်သို့လှည့်လိုက်လျှင် ...

အခန်းထဲသို့ ဦးကျော်ခေါင် ဝင်လာပြီး တံခါးပိတ်လိုက် သဖြင့် ကျော့ကေခိုင် မျက်စိတွေ ပြာသွားရသည်။

“ဦး ... ဦးလေး”

ကိုယ်ဟာ သူတို့အိမ်က အစေအပါးပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝ ကို ထိုးကျွေးဖို့အထိတော့ ကျော့ကေခိုင် သဘောမကောင်းနိုင် ပါ။

“ကလေးကို ကိုကိုကြီး ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်”

သူက အိမ်သက်လေးဆယ်။ ကျော့ကေခိုင်က လွန်နီ နှစ်ဆယ်။

သူကလည်း နွားငတ်ရေကျပ်မျိုးတော့မဟုတ်။ အခန်းထဲမှာ ခုတင်တွေ၊ အိပ်ရာတွေရှိနေတာကတော့ ဒီအခန်းဟာ ဧည့်သည်များ တည်းခိုသည်မို့ပါ။

“လာပါဦး ... ထိုင်၊ ဒီမှာထိုင်”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မကြောက်တယ်။ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ”

လုံချည်ရေစိုလေးနှင့် ကောင်မလေးခမျာ တုန်လှုပ်နေ လိုက်တာ ငှက်ဖျားတက်နေသလို။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ။ ကိုကိုကြီးက ကလေးကို အရမ်း သနားတယ်။ ခင် မတရားတွေလုပ်နေတာလည်း မကြည့်ရက် ဘူး”

“ဟင့်အင်း ... မသနားပါနဲ့ရှင် မသနားပါနဲ့”

သူတို့သနားမှာ ကျော့ကေခိုင်မခံနိုင်။ ကိုယ့်ဘဝဟာ တွင်းဆုံးကျတော့မှာလား။ အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသားတစ်ယောက် ဟာ ဘာသဘောနဲ့ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ကို သနားရဦးမှာ လဲ။

“ကိုကိုကြီးကတော့ သနားတာပဲ။ ကလေးကို ချစ်လည်း ချစ်တယ်။ ကလေးကို ကိုကိုကြီး ကြောရုံကြုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နဲ့ကိုထားမှာပါ။ ဒီအိမ်မှာ မထား ပါဘူး”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကောင်မလေးကို လှမ်းဆွဲပွေ့ လိုက်လျှင် ကျော့ကေခိုင် ကြောက်လွန်းလို့ တဆတ်ဆတ် တုန် နေရှာပါသည်။

“ဦးလေးရယ် ... ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ လက် ခံပါရစေနဲ့။ မမကြီးကို ကြောက်တယ်”

“မသိဘူးကွာ ... ကိုကိုကြီး ကလေးကိုချစ်တယ်။ အရမ်းချစ်တယ်။ ခင်ကို စိတ်ကုန်နေပြီ။ အလကား အိပ်လိုက်

စားလိုက်နဲ့ လူက ဝက်ပုတ်ဖြစ်နေပြီ။ ကိုကိုကြီးကို ယုံပါကွာ။ ကျော့ကို တစ်သက်လုံး တာဝန်ယူမှာပါ။ တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမှာပါ”

ပြောလည်းပြော သူမကိုလည်း ဆွဲမွှေရမ်းနေသည့် ဦးကျော်ခေါင်ဟာ တောကျွမ်းသည့်မုဆိုးမို့ သမင်မလေးမမျှာ မလူးသာ မလွန်သာ။

မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့်ပင် ဦးကျော်ခေါင်ရဲလက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့ရတာ။

သူကတော့ အောင်သေအောင်သားစားပြီး ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့နေလေသည်။

“ကိုကိုကြီး ကျော့ကို အရမ်းချစ်တယ် သိလား။ တိတ်တိတ် ... ကိုယ် အမြန်ဆုံးစိစဉ်ပေးမယ်။ ကျော့ကို အိမ်သတ်သတ်၊ တိုက်ခန်းသတ်သတ်နဲ့ ထားမှာပါ။ လောလောဆယ်တော့ ဒီမှာပဲ နေလိုက်ဦးနော်။ အဲ ... ညကျရင်တော့ ကျော့အခန်းတံခါး ဖွင့်ထားပေး”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မကြောက်တယ်။ မမကြီးကို ကြောက်တယ်။ ဦးလေး မလာပါနဲ့။ ကျွန်မကို သတ်သာသတ်လိုက်ပါတော့”

ကျော့ကေခိုင် မျက်ရည်တွေနှင့် ငိုရွှက်နေမိတာ မူးဆွေ

မတတ်ပါ။ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ရွာဆိုသလို သူမဘဝဟာ ဒုက္ခတွေနှင့်ပဲ နှပ်နှင်းလုံးရတော့မှာလား။

“ကျော့ကလည်းကွာ ... ကိုကိုကြီးလို့ခေါ်ပါဆိုမှ။ ဘယ်နယ် ဦးလေးလဲ။ ဘာမှမကြောက်နဲ့ ... ကိုယ်က ခင်ကိုကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ နားငြီးမခံနိုင်လို့သာ အလျှော့ပေးသလို ဖြစ်နေရတာ။ ကိုကိုကြီး အမြန်ဆုံးစိစဉ်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

သည်လိုနှင့် ဒုက္ခသည်မလေးကို သူ အတင်းအပိုင်စီးခဲ့တာ။

နောက်တော့ ခင်ခင်သူက မိန်းမလည်မို့ ကျော့ကေခိုင်ကို တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ခွင့်မပေးဘဲ သူ့လက်ဝေခံအဖြစ် ခွင့်ပြုထားလိုက်ရာ -

ဦးကျော်ခေါင်အဖြစ်က မယား ယောက်လုံးနှင့် တစ်အိမ်တည်းနေရသည့်အဖြစ်။

နောက် ကျော့ကေခိုင်မှာ သမီးလေးရွှေယွန်းမို့ကို မွေးလာခဲ့သည်။

မိခင်ချင်းကကွာသည်မို့ သားသမီးချင်းကလည်း မတူ။ ခင်ခင်သူက မွေးသည့်သားသမီးတွေက ဖအေကို မလေးမစား၊ အေးအချိုးအတိုင်း၊ သူတို့အမြင်မှာ ဦးကျော်ခေါင်ဟာ လူမှုရေးတောက်ပြားသူ။

၃၈ နိဂြဟိတဗျူဟ

သူတို့ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေသည်။ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်
ရယ်ဟု မမြင်။

သူတို့လိုသလို ရှာဖွေပေးရသည့် ငွေတွင်းကြီးလို့ပဲ
သဘောထားကြသည်။

ရွှေယွန်းမှိုလေးကတော့ လိမ္မာသည်။ ဖခင်ကိုလည်း
ချစ်ခင်လေးစားသည်။ သံယောဇဉ်တွယ်သည်။ မိခင်ကိုလည်း
သနားသည်။

ဦးကျော်ခေါင် ကျန်းမာစဉ်က အခြေအနေ ဒီလောက်
မဆိုးသော်လည်း ယခု သူ အိပ်ရာထဲလဲသည်နှင့် အခြေအနေ
တွေကအဆိုးဆုံးသို့ ပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ။

မင်းသမီးခေါင်းဆောင်းထားသည့် ဘီလူးမတွေ။ ဘီလူး
ဆိုင်းတီးပြီး ဘီလူးက ကကြလေပြီကော။

ကံကြမ္မာက ဘယ်လိုဖန်တီးလာဦးမလဲ။ မသိနိုင်တော့
ပါချေ။

* * *

အခန်း (၄)

ခါတိုင်းလို အသား၊ ငါးတွေ၊ အသီးအရွက်တွေကို များ
များဝယ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်စားနိုင်သည့် အဆင့်မရှိလို့လား။
ထမင်းပင် ရွှေယွန်းမှိုကို ပေါက်လွတ်ပဲစားဖြစ်သွားစေချင်လို့လား။
မေမေကြီး၏ ရည်ရွယ်ချက်ကိုမသိပေမယ့် ရွှေယွန်းမှို နေ့တိုင်း
ရေးသွားရပါသည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် မီးဖိုထဲမှာ ရွှေယွန်းမှိုတို့သားအမိက
မီးဖိုထဲဝင်နေရပြီ။

မေမေကြီးတို့သားအမိ (၃) ယောက်ကတော့ (၇) နာရီ
ကျော်မှ အိပ်ရာက ထလာကြသည်။

အစ်ကိုကျော်ထက်သူက နည်းပညာတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား။ အသက်က (၂၃) ပေမယ့် ဘွဲ့ရဖို့ အဝေးကြီး။ ဟိုအတန်းကျလိုက်၊ ဒီအတန်းကျလိုက်နှင့်။ ပွေလို့ ရှုတ်လို့ ကောင်းဆဲ။

မမမြတ်သီရိသူကတော့ အသက်သာ (၂၀) ကျော်လာတယ်။ ဒီးဖိုထဲလည်း တစ်ခါမှ မဝင်စဖူး။ ခြေသည်းလက်သည်းကအစ အလှပြင်ခါ အလှအပအလွန်ကြိုက်သူ။ ဘွဲ့လေးတစ်ခုရပြီး သင်တန်းပေါင်းစုံ လျှောက်တက်နေရင်း အလှအပကို မြတ်နိုးကိုးကွယ်သူ။ တစ်လတစ်လ ဗျူဟာပါလာသွားပြီး ခေါင်းလျှော်လိုက်၊ မျက်နှာပေါင်းတင်လိုက်၊ ချွေးထုတ်ခန်းဝင်လိုက်၊ မံပင်စက်ဆွဲလိုက်နှင့်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏စရိတ်က သူ့အမေရှာလို့မလောက်၊ သူ့အမေရှာတယ်ဆိုတာလည်း ရှိသည့်ပစ္စည်းတွေ ချရောင်းနေတာ။

ဦးကျော်ခေါင် အိပ်ရာထဲလဲသည့် (၂) လအတွင်း တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကိုရောင်းပြီးပြီ။ ကား (၂) စီးရောင်းပြီးပေပြီ။ အဆင်ကြည့်ရတာ အကုန်ပဲသုံးပစ်သလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီကပစ္စည်းတွေ ရောင်းပြီး တစ်ဖက်မှာ သတ်သတ်စုဆောင်းထားသလားပင်မသိ။

ရွှေယွန်းမှီတို့သားအမိကတော့ ဒီအိမ်မှာ ထားရာနေ

စေရာသွားဘဝ။ ဖေဖေဦးကျော်ခေါင်ကို ငဲ့ပြီး ဘယ်မှမသွားနိုင်ကြသည်ဘဝ။

ဖေဖေကိုလည်း ဆေးရုံ (၁) လလောက်တင်ထားပြီး အခြေအနေမထူးခြားသည့်အတွက် အိမ်မှာပဲ ထားလိုက်ကြပြီ။ ဆရာဝန်ကတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါ လာကြည့်ပေးသည်။

ယခုမနက်လည်း မီးဖိုဘက်၊ ထမင်းစားခန်းဘက် ရောက်လာသည်နှင့် အာဏာပါဝါသံက တစ်ခက်တည်း။

“သုံးတာလည်း ကြည့်သုံးကြဟေ့။ အိမ်မှာ အလုပ်လုပ်မယ့်သူ၊ ငွေရှာမယ့်သူ မရှိဘူး။ လူပိုတွေပဲ များနေတယ်။ အမှိုက်ထုပ်တွေပဲ များနေတယ်။ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိကြ”

ကိုယ်ခန္ဓာဝဝကြီးနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်သူဟာ အလှအပကတော့ ခုထိကြိုက်တုန်း။ မျက်နှာလေးတစ်ကွက်ပဲ လှသလိုလို ခိုပြီး ကိုယ်လုံးက ဘယ်လိုမှ ဝိတ်ချလို့မရ။

သူကလည်း ယခုထိ ကျစ်လျစ်လှပနေဆဲ ကျော့ကေခိုင်ကို မနာလို၊ မရှုမိတာမဆန်း။

“မာမိကလည်းဗျာ ... သား ဒီနေ့ ရှုဘိနဲ့ ဒီတံထားတာ။ မာမိပဲ ရှုဘိနဲ့သဘောတူတယ်ဆို။ ဟိုက ဟိုကဘော့စ်ရဲ့ သမီးဗျ”

“အေး... မင်းမလည်း ကျောင်းသားဖြစ်ပြီး ကျောင်း တက်ဖို့ စိတ်မကူးဘူး။ အပြင်မှာလည်း ဖတ်ဖို့ပဲ။ ကဲ... ပြော... ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ကျော်ထက်သူ လက်တစ်ချောင်းထောင်ပြတော့ ဒေါ်ခင် ခင်သူက ငါးထောင်တန် (၂) ခွက် ပေးလိုက်ရာ -

“ဟာ... မာမိကလည်းဗျာ... ဒီတစ်သောင်းနဲ့ ဘာ သွားသုံးရမလဲ။ တစ်သိန်း၊ တစ်သိန်းတောင်းတာ”

“ဟယ်... အိမ်မှာ ဝင်ငွေမရှိတော့တာ သိရဲ့သားနဲ့ သားရယ်။ အသုံးအစွဲလေး ဆင်ခြင်ဦးမှပေါ့”

“လုပ်မနေပါနဲ့ မာမိရာ။ မာမိ ဟိုတစ်ပတ်ကတင် တိုက်ခန်းလခတွေ ရထားတာ။ ဟိုလက တိုက်ခန်းရောင်းထား တာရော မကုန်သေးပါဘူး”

“ဟဲ့... နေ့တိုင်း နင်တို့သုံးဖြုန်းနေကြတာ။ စားစရိတ် ကလည်း တအားကုန်တာ။ ပါးစပ်ပေါက်တွေက အများကြီး”

ပြောပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်သူ သားကြီးကို တစ်သိန်းပေး လိုက်တာပါပဲ။ ကျော်ထက်သူ စားပွဲပေါ်မှ မုန့်နှင့်လက်ဖက်ရည် ကို အမြန်ဆုံး စားသောက်ကာ ထွက်သွားပေပြီ။

ဒေါ်ခင်ခင်သူ သမီးကိုကြည့်လိုက်ပြန်၏။ သားကတော့ တစ်သိန်းတောင်းသွားပြီ။

“မာမိ... ဒီနေ့ သမီးသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဗျူတီပါလာ သွားမလို့။ ပြီးရင် ရှောင်ပင်ထွက်မှာ”

“သမီးရယ်... ကိုယ့်ဖအေအိမ်မှာ မရှာနိုင်၊ မဖွေနိုင် နဲ့ အိပ်ရာထဲလဲနေတာလည်း သိရဲ့နဲ့”

“ဘာလဲ... ဒါဖြင့် သမီးက ဘယ်တော့မှ လူလိုသူလို မနေရတော့ဘူးလား။ ဒယ်ဒီ အိပ်ရာထဲလဲတာနဲ့ ကိုယ်ပါ။ အိမ် ထဲ ငြိမ်ကုပ်ပြီး ရွှေယွန်းဖိုလို မီးဖိုထဲဝင်ရမှာလား။ အစကတည်း က လူရာဝင်ချင်လို့ မယားကြီးရဲ့သမီးလုပ်နေတာ။ လူရာမဝင် နေရမယ်ဆိုရင်တော့ မယားငယ်ရဲ့သမီးပဲ လုပ်မှာပေါ့”

“ကဲ ကဲ... စကားပြောတာ ဟိုငြိ၊ ဒီငြိနဲ့။ ဘယ် လောက်ပေးရမလဲ ပြော”

မြတ်သီရိသူ လက် (၅) ချောင်းထောင်ပြရင်း သူ့အမေကို တောက်လိုက်သေးသည်။

“(၅) သိန်းနော်၊ (၅) သောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါတောင် မာမိကိုသနားလို့ လျှော့ထားတာ။ ကေသီဆို နှာခေါင်းအလှပြင် တာ (၁၀) သိန်းကျော်ကုန်တယ်။ သမီးက မာမိကို သနားလို့ ခြင်တော့တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့ရှင်... ရော့ ရော့”
ခပ်ငေါ့ငေါ့ပုံစံနှင့်ပေမယ့် သူ့သမီးကိုလည်း လေးတာပါပဲ။

သားနှင့်သမီး ထွက်သွားလေမှ ဒေါ်ခင်ခင်သူ မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် ရွှေယွန်းမှီတို့သားအမိဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မောင့်ဆီသွားပြီး လုပ်ကိုင်ပေးပြီးပြီလား”

“ခုပဲ သွားတော့မလို့ပါ။ နွားနို့ပြန်နွေးနေလို့ပါ”

“ခုကျ ဟိုက ဘာမှမပေးနိုင်တော့ အနားမကပ်ချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ လူမမာကြီးက ချေးအလူးလူး၊ သေးအလူးလူး ဖြစ်နေပြီဆိုတော့။ ဟင်း ဟင်း ... အဲဒါ နှင့်ခံစားနိုင်ခံရတာပဲ။ သူများလင်ကို ကြောင်တောင်နှိုက်တဲ့မိန်းမ၊ လောကကြီးက နှင့်ကိုဒဏ်ခတ်နေတာ”

သူကပဲ တစ်ပြန်ကြီး။ အနားမကပ်တာကသူပါ။ ဘာမှလည်း ယောက်ျားကို လုပ်ကိုင်မပေး။ အစကတည်းက သူဌေးသမီး။ သူဌေးမယားမို့ ဒီအလုပ်မျိုးတွေဟာ သူနှင့်မဆိုင်။

“ကဲ ရွှေယွန်းမှီ ... ရော ဈေးဖိုး၊ သားနဲ့သမီး ကြိုက်တာကို ဦးစားပေးဝယ်”

“ဖေဖေဖို့လည်း ကြက်ပေါင်းရည်လုပ်ပေးရပါမယ်”

“ဟဲ့ ... သူက ဘာမှစားနိုင်၊ ဝါးနိုင်၊ လျှာသိမ်းနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ အပိုတွေ ပလီမနေနဲ့။ သားနဲ့သမီးဖို့ပဲ ဝယ်။ ပုစွန်ထုပ်နဲ့ ဆိတ်သား”

ဦးကျော်ခေါင်ကို အငတ်ထားရမည်ပုံ။ ကျော့ကေခိုင်က

ဘာမှမပြောရဲပေမယ့် ရွှေယွန်းမှီကတော့ ပြောသည်။

“ဖေဖေက မဝါးနိုင်ဘူးဆိုပေမယ့် စွပ်ပြုတ်၊ ဆန်ပြုတ်၊ အသားပြုတ်ရည်တွေ သောက်နိုင်ပါတယ်။ ဆရာဝန်က အာဟာရရှိအောင် အဲလိုလုပ်ခိုင်းပါတယ် မေမေကြီး”

ဆရာဝန်ကို လွှဲချလိုက်တော့မှ ဒေါ်ခင်ခင်သူ မျက်နှာထားလျှော့သွားသည်။

“အေးလေ ... ဒါဆို သူဖို့လည်း ကြက်သားနည်းနည်း ဝယ်ပေါ့ ... ရော”

ဈေးဖိုးကျ တစ်သောင်း။ သားနှင့်သမီး အသလွတ်သုံး ဖြုန်းနေတာကျ (၆) သိန်း။

“မလောက်ပါဘူး မေမေကြီး။ ပုစွန်ထုပ်ရော၊ ကြက်သား၊ ဆိတ်သား၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဖိုး မလောက်ပါဘူး။ အိမ်မှာ ကော်ဖီမှုန့်လည်း ကုန်နေပြီ။ နို့ဆီ၊ သကြား၊ မုန့်”

“အဲဒါတွေ ခက်တာပဲ။ ငွေရှာရတဲ့လူ ဘယ်လောက် ခက်ခဲတယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ကြအေ။ ညည်းတို့သားအမိတွေပဲ အေးတယ်။ အဆင်သင့် စားသောက်နေရတာ”

နောက်ထပ် ငွေထပ်ပေးရင်း ပြောပြီး ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်သွားတော့ သူမတို့သားအမိ တစ်ယောက်မျက်နှာ

၄၆ နို့ကြယ်စင်မျှောစေ

တစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။ ဘယ်ရွာထောင့်နဲ့ ဘယ်လိုပြောသွားပါလိမ့်။

ဟင်းကျတော့လည်း သူတို့ပဲစားနေကြတာ။ သူမတို့သားအမိမှာ အကြွင်းအကျန်လေးများနှင့်သာ အသက်ဆက်နေရတာ။

တကယ်ကို ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင် အိမ်။

တိုက်ရောင်း၊ ကားရောင်း ငွေတွေအပုံလိုက်ရနေပေမယ့်လည်း သူတို့သားအမိတွေ သုံးချင်တိုင်းသုံး၊ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေကြတာ။

“ကဲ ... သမီး ဈေးသွားတော့။ ဝယ်ရမယ့်စာရင်းဈေးသွား။ မေမေ ကိုကိုကြီးကိုသွားပြီး လုပ်ကိုင်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“လိုက်နှောင့်ယှက်တဲ့သူတွေ ရှိသေးလား။ ဒီတစ်ခါဆို မေမေကိုယ်တိုင် ရပ်ကွက်ရုံးကို သွားတိုင်ပေးမယ်”

“သမီးကို လိုက်စောင့်ရှောက်မယ့်လူ ရှိနေပြီမေမေရဲ့ သူက ရှမ်းလေး”

“ဟယ် ... သမီးရယ်၊ ယောက်ျားတွေကို မယုံရဘူးလေ။ သူတို့စိတ်ထဲ အဖြူပေါက်မှန်းမသိ၊ အမည်းပေါက်မှန်း

ညာဘက်ပါးလေး ညာရွေးသွားတဲ့မို့ ၄၇

မသိ။ ခေတ်ကြီးက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ လိင်ကိစ္စတွေ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေကြတာ”

“သူကတော့ ရိုးပါတယ် မေမေရဲ့။ ပုံစံကြည့်တာနဲ့ အသိသာကြီး”

“ယောက်ျားတွေကို အရမ်းကြီးမယ့်ရဘူး သမီးရဲ့။ အေးလေ ... ဒါပေမဲ့ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတဲ့ကောင်တွေရဲ့ရန်ကတော့ အေးသွားတာပေါ့။ သတိတော့ရှိပါ သမီးရယ်။ တော်ကြာ ... ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီး ကျားထက်ဆိုးနေပါဦးမယ်”

“သမီး သတိထားပါတယ် မေမေရယ်”

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်က ဦးကျော်ခေါင်ထံသို့ နွားနို့ပူလေးနှင့် ကြက်ဥပူတင်းပူလေးကို စတီးဗန်းလေးနှင့်တင်ကာ ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့အခန်းသို့ ယူဆောင်သွားခဲ့သည်။

သူ မတရားသိမ်းပိုက်လို့ဖြစ်စေ ဒေါ်ကျော့ကေခိုင် ဦးကျော်ခေါင်ကို ကိုယ့်အိမ်ဦးနတ်လို သဘောထားခဲ့ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဘဝဟာ မူလအစထက်တော့ မြင့်မားလှပခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

ဆင်ပိန်တော့ ကျွဲဆိုသလို အိမ်အကူဘဝမှ သူဌေးအတော်ဖြစ်ရသည်မို့ ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဘယ်လောက်ပင် ဖိနှိပ်

၄၈ နှစ်ကြယ်စင်များ

ဖိနှိပ် သူမလည်း အထိုက်အလျောက်တော့ ပစ္စည်းရပါသည်။
ဦးကျော်ခေါင်ကလည်း ကြိုမြင်တတ်သူမို့ သူတို့သား
အမိအတွက် တိုက်ခန်းနှင့် လက်ဝတ်လက်စားလောက်တော့
ပေးထားခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်ဟာ ကျစ်လစ်သူမို့ သူမရဲ့လက်ဝတ်
လက်စားတွေဆိုလည်း လျှောက်ဝတ်မနေ။ သူမ အမြဲဝတ်ထား
တာ စိန်နားကပ်လေးတစ်ရံနှင့် ဆွဲကြိုးလေး၊ လက်စွပ်လေး
လောက်သာ။

ရွှေယွန်းမို့ဆို ဘာမှတောင်မဝတ်။ နားပေါက်လည်းမရှိ။
ဘုရားစူးရစေ့ သူဌေးသမီး။

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင် သံဝေဂလည်း ရပါသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်
သူဟာ လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မစ္ဆာရှိယတွေနှင့် ညီးညီးလောင်
နေသည့် သူ။ အမြဲတမ်း ဦးကျော်ခေါင်ကို မကျေနပ်နေသူလည်း
ဖြစ်သည်။

ယခုဆို ဦးကျော်ခေါင်ကို အပေါ်ထပ်မှာတောင်မထား
အောက်ထပ်မှာပဲ ထား၏။ လူမမာခန်းပေမယ့် သူမတို့သားအမိ
သန့်ရှင်းပေးနိုင်လွန်းသဖြင့် သူ့အခန်းက အနံ့အသက်မရှိ။

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်ဝင်သွားတော့ ဦးကျော်ခေါင် ဂူစု
ဝါးဝါးနှင့် ဘာတွေလှမ်းပြောနေသည်မသိ။

ညာဘက်ပါးလေး ညာဗွေသွားတဲ့မို့ ၄၉

သူမက အေးချမ်းသောအပြုံးလေးနှင့် စတီးဗန်းကို
ခုတင်နားရှိ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဦးကျော်ခေါင်၏စောင်ကို
ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ကိုကိုကြီး အဝတ်လဲပေးမယ်နော်”

သူဟာ ဆီးမထိန်းနိုင် ဝမ်းမထိန်းနိုင်မို့ အိပ်ရာထဲမှာ
စိမ့်နေသမျှ ဂွမ်းနှင့်သုတ်သင်၊ ရေနံဆေးကြောပြီး အဝတ်အစား
အရင်လဲပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုတွဲပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်သို့
တင်ပေးသည်။ အိပ်ရာသန့်ရှင်းပြီး -

“ကိုကိုကြီး ... နွားနို့သောက်မယ်။ ပူတင်းစားမယ်
နော်။ သမီးတော့ ဈေးသွားပြီ”

အိမ်မှာဖြစ်ပျက်နေတာတွေ ကိုကိုကြီးသိမှာမဟုတ်ဘူး
ထင်ပေမယ့် သူသိချင်လည်း သိနိုင်သည်။ ကျော့ကေခိုင်ကတော့
သူမမာစိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာမှမပြောချင်ပါ။

ဒေါ်ခင်ခင်သူ လာလာပြီးရန်တွေ့ရင်သာ အခြေအနေ
တွေကို ဦးကျော်ခေါင် သိရတာ။ ပြီးခဲ့သည့်ညက သူသားနှင့်သမီး
ကို မနိုင်သည်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဦးကျော်ခေါင်ကို ကုလားမနိုင်
နိုင်မဲခဲ့သည်။

“ရှင်ပဲ အေးတယ်။ ကျွန်မမှာတော့ သားလည်းမရှိင်။
သမီးလည်းမရှိင်။ ဖအေက ငွေမရှာနိုင်ပါဘူးဆိုမှ သုံးလိုက်ကြတဲ့

မွေ။ တိုက်ခန်းရောင်းရတဲ့ သိန်း (၃၀၀) ရာလည်း နှစ်လတောင် မခံဘူး။ ကုန်ပြီ။ ကား (၂) စင်းရောင်းထားတာလည်း ကုန်ပြီ”
ဦးကျော်ခေါင် ဝူးဝူးဝါးဝါးအော်တော့ ဒေါ်ခင်ခင်သူက မဲ့လိုက်သေး၏။

“ရှင်မကျေနပ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ရှင်သားက ရှင်အလိုလိုက်လို့ ငွေတအားသုံးတတ်နေတာ။ ရှင်သမီးကလည်း ဘာထူးလဲ။ ငွေသာ မရှာတတ်ရှိရမယ်။ အသုံးကတော့ ကြမ်းပါ။ ခုဆို အိမ်အကူတွေမထားနိုင်တော့လို့ ရှင်မိန်းမနဲ့ ရှင်သမီး အငယ်မကိုပဲ ခိုင်းနေရတယ် ... ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဒေါ်ခင်ခင်သူဟာ ဦးကျော်ခေါင်ကို အငြိုးနှင့် နှိပ်စက် နေသည်ဖြစ်ရမည်။ ဦးကျော်ခေါင် ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် မျက်ရည်ကျနေတာကို အရသာခံပြီးကြည့်သည်။ နောက်ထပ် -

“အခု ... အိမ်မှာ ငွေကုန်ပြီ၊ နောက်ထပ် ကျန်တဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ရောင်းရမယ်။ ရှင်ကို တိုင်ပင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောပြတာ။ လင့်ပစ္စည်း မယားပိုင်တာပဲလေ။ စာစရာမရှိရင် ရောင်းစားရမှာပဲ။ ကျွန်မလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး”

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဦးကျော်ခေါင်ကို နှိပ်လိုနှိပ်စက်တွေ ပြောနေခဲ့တာ မကြာခဏ။

လူမမာကို စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေအောင်လုပ်နေသလားပင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးကျော်ခေါင်သေလျှင် ရှိသမျှပစ္စည်း သူလက်ဝါးကြီးအုပ်မှာပေါ့။

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်တို့သားအမိကို သူမ လုံးဝထည့်မတွက်။ ဦးကျော်ခေါင်ဆုံးတာနှင့် အိမ်ထဲမှ နှင်ထုတ်ဖို့စိတ်ကူးပြီး သား၊ ဒင်းတို့သားအမိ သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ ခွေးတွေဖြစ်စေရမည်။

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင် ဦးကျော်ခေါင်ကို အသက်ရှည်စေချင်မိသည်။ သူဟာ သူမတို့သားအမိအတွက် ရွှေတောင်ကြီးပါ။ နားနီနှင့်ပူတင်းပျော့ပျော့လေးကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခွံကျွေးရင်း ကျော့ကေခိုင် ဦးကျော်ခေါင်ကို စိတ်ဓာတ်တင်းအောင် တောင်းပန်ရသည်။

“ကိုကိုကြီး အမြန်ဆုံးကျန်းမာမှ ဖြစ်မယ်နော်။ ကိုကိုဦးရှိနေမှ ကျော့တို့သားအမိ နေလို့ရမှာ။ ကြိုးစားနော် ကိုကိုဦး”

လူမမာခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကျော့ကေခိုင် ဝမ်းသာရသည်။

ဆွဲခြင်းလေးဆွဲကာ ရွှေယွန်းမှို ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်
လာတော့ လက်ဖက်ရည်ခိုင်ထဲမှ ယောက်ျား (၂) ယောက်
သူမ နောက်သို့ ထလိုက်လာကြသည်။ ရပ်ကွက်ထဲက ဂျလေဘီ
တွေ။

ဒုက္ခပဲ။ စပ်အိုက်ခွန်းကလည်း ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။
သူဝပ်ရှော့က ရှေ့မှာမှို ရွှေယွန်းမှို အားကိုးတကြီးနှင့် အမြန်
လျှောက်မိ၏။

“ဟေ့ ဟေ့ နေဦး... မနေ့က မင်း ဘာအချိုးချိုးတာ
လဲ”

“ကိုယ့်ရပ်ကွက်သားချင်းတော့ စိတ်မကူးဘဲ တစ်နယ်
တစ်ကျေးသားကိုသွားပြီး စိတ်ကူးရသလား”

“တို့က အတည်ကြတာ။ မင်းကို တကယ်လက်ထပ်
မှာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံများနှင့် ထိုနှစ်ယောက်
ရွှေယွန်းမှိုကို မီလာစဉ် ရှေ့မှာ စပ်အိုက်ခွန်းကို လှမ်းမြင်ရသဖြင့်
သူမ လက်ယပ်ခေါ်မိသည်။

“အိုက်ခွန်းရေ ... လာပါဦး ကူပါဦး”

သူက ခပ်မှန်မှန်ပင်လာပေမယ့် အသင့်အနေထားနှစ်

အနားရောက်သည်နှင့် ရွှေယွန်းမှို၏ ဆွဲခြင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး

“လာ ... သွားကြစို့”

“ဒီလိုကျောလို့ ဘယ်ရမလဲ ရှမ်းပဲပုတ်ရယ်”

“ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ ခုမှပေါက်တဲ့ ရွှေကြာပင်က
များ”

“ကျွန်တော်က အမြင်မတော်လို့ပါ။ ဒါ သူငယ်ချင်းပေါ့”

“နားထားလိုက် ဟေ့ကောင်၊ အပိုတွေ လာရှိုးမနေနဲ့။

မင်း အသားမနာချင်ရင် ညောင်းလိုက်တော့”

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ ... ခင်ဗျားတို့မိန်းကလေး
တွေကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

စပ်အိုက်ခွန်း အနူးအညွတ်တောင်းပန်နေလျှင် ထို (၂)
ယောက် ရေမြေလို့ထင်သွား၏။

“ဒီလောက်စကားများတာ ပညာပေးလိုက်ကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား စပ်အိုက်ခွန်းကို မျက်နှာအား လက်သီး
နှင့် ထိုးလိုက်ကြလျှင် သူ ငုံ့ရှောင်ပေးလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်လုံးကို
ထံတောင်နှင့်တွတ်ထည့်လိုက်သည်။

“အား”

“အိ”

နှစ်ယောက်လုံး ဗိုက်နှိပ်ပြီး ကုန်းကုန်းကြီးတွေ ကျန်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ (၂) ယောက်ကတော့ ရွှေသို့ဆက်ခဲ့ပြီ။

“နောက်နေ့ကျရင် ဘကြီးရဲ့ကားယူလာခဲ့မယ်နော်၊ ဝပ်ရှော့ဆိုတော့ ကားပေါတယ်”

“ရှင် မောင်းတတ်လို့လား”

စပ်အိုက်ခွန်း နဖူးနှင့်လက်ဝါးရိုက်ပုံက ချစ်စဖွယ်။

“ကိုယ်က ဝပ်ရှော့ကကောင်ပါ ယွန်းရဲ့။ ကားမောင်းတတ်တယ်၊ ကားပြင်တတ်တယ်၊ မောင်းစရာကားပေါတယ်”

“ရှင်ရောက်တာ (၁၄) ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆို”

“အစထဲက တတ်ပြီးသားလေ ယွန်းရဲ့၊ အခု ဘကြီးဆီမှာ လာပြီးအလုပ်လုပ်တာ”

“အင်းလေ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မလည်း စာယ်လိုဆုံး ဖြတ်ရမှန်း မသိပါဘူး၊ ရှင့်ကို အကဲခတ်ဦးမယ်၊ ရှင် လူကောင်းဆိုတာ သေချာမှ ရှင်မောင်းမယ့်ကားကို စီးမယ်လေ”

“ဒါဆိုလည်း အကဲခတ်ဦးပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ် ခြေလျင်ပဲ လိုက်စောင့်ရှောက်နေဦးမယ်”

ခြေလျင်ပဲ လျှောက်ရင်း ဈေးသွားဈေးပြန် ပို့ပေးခဲ့ရတာ။

အခန်း (၅)

ည (၈) နာရီခန့်။

ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့အခန်းထဲမှာ ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်ရော ရွှေယွန်းမို့ပါ ရှိနေကြသည်။

ဦးကျော်ခေါင်ဟာ စကားမပြောနိုင်ပေမယ့် ဆီးဝမ်းကိစ္စဆို အသံပြုနိုင်ပြီဖြစ်သဖြင့် သန့်တော့သန့်လာပေပြီ။

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်ဟာ အသက် (၄၀) လောက်သာရှိသေးသဖြင့် အရွယ်တင်နုပျိုလှပါသည်။ ဦးကျော်ခေါင်ကို ဆေးတိုက်ပြီး သားအမိ (၂) ယောက် ခုတင်ပေါ်မှာ ခြေများ လက်များကို နှိပ်ပေးနေကြစဉ် -

ဒေါ်ခင်ခင်သူ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမက မျက်နှာကိုမဲ့လှိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ခန္ဓာဝဝကြီးကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင် နင်းဝင်လာရင်း -

“အောင်မယ်လေး... အောင်မယ်လေး အဖားကောင်းလိုက်ကြတာ၊ ဒီအချိန်ကျမှ ဖားနေလည်း နင်တို့ သေရုံပဲရှိမယ်။ သူ့မှာ ဘာပစ္စည်းမှ မကျန်တော့ဘူး။ တိုက်ခန်း (၁) ခန်းကျန်သေးတာလည်း ငါနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်။ အင်း... ဒီအိမ်ရောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ သိန်း (၁) သောင်းလောက်ရမယ်။ အဲဒီကျရင်လည်း နင်တို့ကို အမွေမပေးနိုင်ပါဘူး။ မယားငယ်တို့ရဲ့ သွားရာလမ်းကတော့ အိမ်ပေါ်က ကျောကော့ဆင်းရုံပဲ”

ဦးကျော်ခေါင်မှာ သမီးနှင့်မယားနှင့် စိတ်ချမ်းသာနေရာမှ စိတ်ဆင်းရဲရပြန်သည်။ စကားလုံးအဖြစ် မပြောနိုင်တော့ ဂူးဂူးဝါးဝါးပေါ့။

ရွှေယွန်းမှိုကတော့ ဒေါ်ခင်ခင်သူကို တောင်းပန်လိုက်သည်။

“မေမေကြီး... ဖေဖေစိတ်ဆင်းရဲအောင် လာလာမလုပ်ပါနဲ့။ စိတ်ဆင်းရဲရင် ရောဂါပိုဆိုးသွားမှာပေါ့။ ဖေဖေမှာ သွေးတိုးရော၊ နှလုံးပါ ရှိနေတာ။ စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေအောင်လုပ်နေတယ်”

“အောင်မယ်... သပေါက်မလေး၊ နင်ကပဲ ငါ့ကို ပမာမခန့်နဲ့။ နင့်ဖအေ သေတော့ရော ဘာလွမ်းစရာရှိလဲ။ သေသင့်တာ ကြာပြီ။ သူ့ရှာတာ သူ့ကုန်အောင် ဖြုန်းနေတဲ့လူ”

“ဖေဖေပစ္စည်းတွေ ကျန်သေးသားပဲ၊ ဒီအိမ်နဲ့ ဒီခြံကတင် တန်ဖိုးနည်းလား”

“နင် ဘာမှဝင်ပြောစရာမလိုဘူး။ ဒါ ငါ့ယောက်ျား၊ နင့်မအေသာ အရှက်မရှိ ငါ့လင်ကို ကြောင်တောင်နှိုက်ယူထားတာ”

“ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့တော့။ အခု မေမေကြီးက ဖေဖေကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာလာပြီး ရန်လုပ်နေတာလဲ။ အိပ်ရာထဲ လဲနေတဲ့ ဖေဖေကို မေမေကြီး ချမ်းသာစွာလိုက်ပါတော့”

“နင် ဘာမှ ငါ့ကို ဆရာကြီးလုပ်စရာ မလိုဘူး။ ငါ့ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာပြောပြော နင့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ နင် ဝင်မပါနဲ့၊ ဒါပဲ”

ခြေထောက်ဆောင်ပြီး ဒေါ်ခင်ခင်သူ ထွက်သွားတော့ သူတို့သားအမိ ဦးကျော်ခေါင်ကို ဖြောင်းဖြတရားချရပါသည်။

“ကိုကိုကြီး... တရားကိုပဲ နှလုံးသွင်းနော်။ မကောင်းစိတ်မွေးတဲ့သူဟာ မကောင်းကျိုးခံရမှာပါ။ သူ့တရား သူ့စီရင်ဆီနဲ့မယ်။ သူ ဘယ်လိုပဲတရားပျက်ပျက် ကိုယ့်တရားနဲ့ကိုယ်နေ။

၅၈ နိဗ္ဗာန်

သူကတော့ ဒီလိုပဲ လာနှောက်မှာပဲ။ သမီးတို့အတွက်လည်း ဘာမှမပူခဲ့။ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာစားတတ်တယ်နော်၊ 'ဖေဖေ နေ ကောင်းဖို့သာ ကြိုးစား'။

ဦးကျော်ခေါင် ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့်ပြောနေတော့ ဒေါ်ကျော့ ကေခိုင် နားလည်ရသည်။

“ကိုကိုကြီး အခန်းထဲမှာ ကျော့တို့သားအမိ အိပ်စေချင် တာလား”

ဦးကျော်ခေါင် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူမတို့သားအမိ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ လူနာကို စောင့်အိပ်ပေးဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင် လင် သားကို ကျော့ကေခိုင် မငြိုမငြင် ပြုစုခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၆)

ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့သားအမိ (၃) ယောက် ကားနှင့်ထွက် ခဲ့ကြချိန်မှာ ရွှေယွန်းမို့ ဈေးသွားတာနှင့်ကြုံသည်။

ရွှေယွန်းမို့နောက်သို့ ကောင်လေး (၂) ယောက် လိုက် နောင်ယှက်နေကြတာကို ကားပေါ်မှမြင်လိုက်ကြ၏။

ကျော်ထက်သူက မျက်မှောင်ကုတ်သွားရင်း -

“မာမိ ဒီကောင်မလေးကို ဒီလိုပဲ ကြည့်နေတော့မှာ ထား။ ဈေးကို ဒီလိုပဲ လွှတ်နေသလား”

“သားကလည်း အိမ်မှာ ကားတစ်စီးပဲရှိတာ၊ မာမိတို့ ထောင် စီးလို့မလောက်ဘူး၊ ဒီရိုင်ဘာကို မနည်းအစီအစဉ်ဆွဲပြီး

ပို့ခိုင်းနေရတာ”

မြတ်သီရိသူမှာတော့ မအော့သွေးခွဲစကားတွေအပြင် ရွှေယွန်းမှီလှတာကိုလည်း မနာလိုသူဖြစ်သောကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်ပြီး -

“ကိုကိုကလည်း ... ဒီလိုမိန်းမမျိုး မဟုတ်တရုတ်နဲ့ တွေ့သွားရင် ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်။ ဒါမှ အမွေပြတ်စွန့်လွှတ်တယ်ဆိုပြီး ကန်ထုတ်လို့ရမှာ။ သူ့အမေကိုတော့ ခိုင်းစားရဦးမယ်၊ ဒယ်ဒီအညစ်အကြေးတွေ သုတ်သင်ဖို့၊ ဒယ်ဒီကို ပြုစုဖို့ သူ့ရိုးစီးမှဖြစ်မှာ”

“ဟာ ... နင်ကလည်း။ သူလည်း ငါ့ညီမဆိုတော့ ငါတို့ သိက္ခာကျတာပေါ့။ ကားပေါ်ဟင်ခဲရအောင် မာမိရယ်”

“သွားမယ့်လမ်းချင်း တူတာမဟုတ်ဘူး သား။ ကိုယ့်ကိစ္စပဲ ကိုယ်တွေ့။ သူ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်။ ကိုယ့်ညီမဆိုတဲ့ စကား မပြောစမ်းနဲ့။ အဲဒါ ... မယားငယ်ကမွေးတဲ့သမီးတောင် မဟုတ်ဘူး။ အပျော်မယားက မွေးတဲ့သမီး။ နင့်ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့”

သူတို့ကားကျော်သွားလေမှ ကောင်လေး (၂) ယောက်က ပိုပြီး မထိမဲ့မြင်နှင့် လျှောင်ရယ်ရယ်ကြ၏။

“အထာတွေ ကိုင်မနေပါနဲ့ ရွှေယွန်းမှီရယ်။ နင်က

မယားငယ်ကမွေးတဲ့ သမီးပါ။ အခုပဲကြည့်ပါလား ... သူတို့ကတော့ ကားနဲ့သွားကြတယ်။ နင့်မှာတော့ ခြေထောက်နဲ့ သွားနေရတယ်”

“ငါတို့ကိုသာ ကြိုက်လိုက်၊ နင့်ကို မယားမှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ် ပေါင်းမှာပါ။ အာမခံပါတယ်”

မိုးလင်းခါစပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံး ယိုင်တီး ယိုင်တိုင်။ ယခုတော့ ရွှေယွန်းမှီ စပ်အိုက်ခွန်းကို မျှော်နေမိပေပြီ။ ဒီနေ့မှ ဘယ်ကိုခရီးလွန်နေတယ်မသိဘူး။ သည်စဉ် ကားလေးတစ်စီး သူတို့အနားသို့ ကပ်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်သဖြင့် ဟို (၂) ယောက် ခုန်ရှောင်လိုက်ရသည်။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသူမှာ စပ်အိုက်ခွန်း။

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ ကားမမောင်းထတ်ဘူးလား။ ဝပ်ရှော့ကောင်”

“မင်းတို့ကရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှမချင်းစတာ မအေချင်းမစာ လိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ ကောင်းသလား။ ယွန်း ရပ်ကွက်ရုံးသွားတိုင်မယ်။ နေဦး ... ဒီနှစ်ကောင်ကို နှုတ်တမ်းတင်လိုက်ဦးမယ်”

စပ်အိုက်ခွန်း ဖုန်းနှင့် တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်လိုက်လျှင် ထို

(၂) ယောက် မပြေးရုံတမယ်။ ရုံးတိုင်တိုင်၊ ရဲတိုင်တိုင် သူတို့

ဈေးဝယ်ပြီးတော့ သူပင် ကျိုးခွံစွာနှင့် ဆွဲခြင်းတွေ၊ အကုပ်အပိုးတွေကို ကားဆီသို့ သယ်သွား၏။ ယွန်း နောက်မှ မျက်နှာလေးအိုအိုနှင့် လိုက်ရသည်။

ခရီးကမဝေးသည်မို့ ကားကလည်း ခဏလေးစီးရပါသည်။ သို့သော် သူက ကားကို ဖြည်းဖြည်းပဲမောင်းသည်။ တကယ့်ကိုလိပ်တက်စီးနေရသည့်အတိုင်း။

သူက ရွှေယွန်းကို လှည့်တကြည့်ကြည့်။ ယွန်းမျက်နှာလေး အိုနေတာကို သူလည်းမြင်တာပင်။

“ယွန်း ... ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

“ရှင်ကို အံ့သြနေတာပါ”

“ဘာအံ့သြစရာရှိသလဲဗျာ၊ ကိုယ်ပြောခဲ့သားပဲ။ ယွန်းကို လူတွေလိုက်နှောင့်ယှက်နေတာ မကြည့်နိုင်လို့ပါလို့။ အတွေးတွေ မခေါင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ရိုးရိုးလေးပဲ တွေးပါ။ ကျွန်တော်က ယွန်းကို ခင်တယ်။ ယွန်းဒုက္ခရောက်နေတာ မမြင်ရက်လို့ ဈေးလိုက်တယ်၊ ဒါပါပဲ ... တဆုံးတွေးပြီး ကြောက်မနေပါနဲ့ဗျာ”

“ဪ ... ယောက်ျားဆိုတာ မြွေလို၊ မီးလိုပဲလေ။ အစလုပ်မိရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်တဲ့”

“ဘယ်သူ့အဆိုလဲ”

“မေမေ ပြောတယ်”

“အလကားပါဗျာ။ ဒီပြင်လူတွေတော့ ဟုတ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ခြွင်းချက်ပါ။ ယွန်းကို ဘယ်တော့မှ အကျပ်မတိုင်ဘူး။ ယွန်းစိတ်မပါရင် ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး”

“တဖြည်းဖြည်း စိတ်ပါအောင် ရှင် ဖြားယောင်းလာရင် ရော”

“ဟောဗျာ ... မဖြားယောင်းပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် အဲလိုကလီကမာတွေ မလုပ်ပါဘူး။ စိတ်ချ”

“ရှင်ကတိပေးလား”

“ပေးတယ်ဗျာ ... ပေးတယ်၊ ယွန်းကို ကျွန်တော် ဖြားယောင်းပါဘူးလို့”

ကားက အိမ်ရှေ့ရောက်လာသဖြင့် ရပ်သွားလျှင် ယွန်း ခြံတံခါးဖွင့်ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ မျက်စိစာဆုံး မျှော်ကြည့်ရင်ပေမယ့် ခြံတံခါးပိတ်သွားပေပြီ။

စပ်အိုက်ခွန်း နှစ်လိုစွာ ပြုံးမိသည်မှာ ကောင်မလေးရဲ့ ခြံကျယ်ကျယ် အတွေးလေးတွေကို သဘောကျလို့ဖြစ်သည်။

* * *

အခန်း (၇)

သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်အလုပ်တွေကို အမြန်ဆုံး အောင် ခွဲဝေလုပ်နေကြရင်း နားကလည်း ဦးကျော်ခေါင်၏အခက်သက်သို့ စွင့်ထားရသည်။ လူနာတစ်ယောက်တည်း တစ်ခုဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ။ ခဏကြာလျှင် -

“မေမေ ဖေဖေကို သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ သမီး အလုပ်ကျန်ခဲ့နော်”

“ရပါတယ် မေမေ။ သမီးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တယ်။ သွား သွား ... မေမေသွား”

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင် အောက်ထပ်ရှိ ဦးကျော်ခေါင်

အခန်းထဲသို့ အပြေးလေး ဝင်သွားခဲ့လျှင် -

“အို ... ကိုကိုကြီး”

အိပ်ရာပေါ်မှာ အခြေအနေပိုပြီးဆိုးနေသည့် ဦးကျော်ခေါင်အနားသို့ ဒေါ်ကျော့ကေခိုင် အပြေးကပ်သွားရင်း သမီးကိုလည်း လှမ်းအော်ခေါ်၏။

“သမီးရေ ... လာပါဦး”

ရွှေယွန်းမို့ လုပ်လက်စအလုပ်တွေကို ပစ်ခဲ့ပြီး ဖေဖေအခန်းထဲသို့ အမြန်ဆုံးပြေးလာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မေမေ၊ ဖေဖေကို ဆေးရုံပို့မလား”

“ဒုက္ခပါပဲ သမီးရယ်၊ ဟိုမိန်းမကြီး လာလာ နှိပ်စက်လို့ အခြေအနေဆိုးသွားတာ၊ ဆေးရုံ ဘယ်လိုပို့မလဲ။ သမီးမှာ ငွေရှိလို့လား”

“ရှိရမှာပေါ့၊ နေဦးမေမေ ... ကိုစပ်အိုက်ခွန်းဆီ နန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ်”

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင် အိပ်ရာပေါ်မှာ ရွှဲရုံနေသည့် ဦးကျော်ခေါင်ကို သက်သာအောင် ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေစဉ် ရွှေယွန်းမို့ စပ်အိုက်ခွန်းထံ ဖုန်းဆက်၏။

“အစ်ကို အိမ်မှာ ဖေဖေ အခြေအနေပိုပြီးဆိုးသွားလို့၊ အမြန်ဆုံးလာခဲ့ပါနော်။ ကားလည်း ယူခဲ့ပါ။ ဆေးရုံပို့ရမယ်။

အစ်ကို ကူညီနိုင်ပါ့မလားဟင်”

သူ့ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းတွေပြောမိပြီးမှ အားငယ်စိတ်တွေ ဝင်ရသည်။ သူနှင့်ကိုယ်ဟာ ဒီလိုခိုင်းလို့ရခဲ့လား။ သို့သော် တစ်ဖက်မှ အားတက်သရော စိုးရိမ်တကြီးအသံနှင့်။

“ကိုယ် ခုပဲလာခဲ့မယ် ယွန်း။ ဘာမှမပူနဲ့။ အားလုံး အဆင်ပြေသွားစေရမယ်”

တော်ပါသေးရဲ့။ ရွှေယွန်းမှို မေမေ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး အိမ်ရှေ့သို့ပြေးထွက်၊ ခြံတံခါးဖွင့်ထားစဉ် စစ်အိုက်ခွန်း ကားနှင့်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်မှာလဲ ယွန်းဖေဖေ”

“လာ ... လာ”

ဖေဖေအခန်းသို့ အပြေးခေါ်လာပြီး သူက သန်မာထွာ ကြိုင်းသူပီပီ လူမမာကို ညင်သာစွာ ဖွဲ့ယူလိုက်သည်။ သူ နောက်သို့ သားအမိ (၂) ယောက် အပြေးလိုက်ရင်း -

“အိမ်မှာ တစ်ယောက်ကျန်ခဲ့မှဖြစ်မယ်။ သမီး ကျန်ခဲ့”

“ဟာ ... မေမေကလည်း (၂) ယောက်လုံး လိုက်မလဲလေ။ အိမ်တံခါးပိတ်ခဲ့ပေါ့။ မေမေကြီးကို လှမ်းအကြောင်းကြား လိုက် ပြီးတာပဲ”

“မရဘူး သမီး ... ဟိုက အပြေးပြောပြီးသား။ အိမ်မှာ

တစ်ယောက်ယောက်ရှိနေရမှာ”

“ဒီမိန်းမကြီးများ ကြောက်မနေနဲ့ မေမေရယ်၊ လာစမ်း ပါ ... တံခါးပိတ်ခဲ့ရင် ပြီးတာပဲ”

သားအမိ (၂) ယောက် ပြေးပြေးလွှားလွှားနှင့်ပင် ကား ပေါ် ပါလာခဲ့ကြသည်။ အနီးဆုံးဆေးရုံက ရန်ကုန်ပြည်သူ့ ဆေးရုံကြီး။ ဆေးရုံကြီးထဲသို့သာ သူမတို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

ပြင်ပဆေးခန်းတွေ ဘယ်လိုပင်ကောင်းတယ်ပြောပြော အစိုးရဆေးရုံကြီးတွေကိုပဲ အားကိုးပါသည်။

အရေးပေါ်ဌာနမှာ အပြေးအလွှားနှင့် လုပ်ဆောင်ပေးနေ တာလည်း စစ်အိုက်ခွန်းပါ။ ငွေစိုက်နေတာမှာအစ သူ။

နေ့လယ် (၂) နာရီလောက်ကျမှ သူမတို့ ဆေးရုံမှာ အခန်းရ အခြေကျသွားရသည်။ ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်အကြောင်း ကြားပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့ ပေါ်မလာခဲ့။ ကိစ္စမရှိ။ သူတို့မှာ စစ်အိုက်ခွန်း တစ်ယောက်လုံး ရှေ့မှ မားမားမတ်မတ်ရှိနေပြီ။

“ညကျရင် ကိုယ် စောင့်ပေးမယ်နော်၊ ဟိုအဖွဲ့ မလာ ဘူး မဟုတ်လား”

“လာလည်း လူမြင်ကောင်းရုံလောက် လာမှာပါ။ ဘယ် ညအိပ်မလဲ”

“သူတို့က ဖအေကို မချစ်ဘူးနော်”

၇၀ နို့ ကြယ်စင်မှာပေ

“မပြောတတ်ဘူး... အစ်ကိုကိုလည်း အားနာတယ်။
ယွန်းတို့သားအမိပဲ ဖေဖေကိုစောင့်ပါ့မယ်ရှင်”

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အနားမှာ ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်လောက် ရှိရမှာပေါ့။ ယွန်းတို့အိမ်ကို ဘာမှ
မျှော်လင့်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ စားရေ သောက်ရေကအစ
ကိုယ်ရှိမှပေါ့”

ယွန်း အားနာနေဆဲ ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်ကပင် -

“ဟုတ်တယ် သမီး။ ဆေးရုံတက်တာ လူလိုတယ်။
သမီးဖေဖေက လှုပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ တို့သားအမိ (၂) ယောက်
တည်းဆို အဆင်မပြေလောက်ဘူး။ သားကရော သားအိမ်က
ခွင့်ပြုရဲ့လား”

“ရတယ် အန်တီ... ကျွန်တော် စောင့်ပေးမယ်”

သူပင် တစ်နေ့လုံး သားတစ်ယောက်လို လိုအပ်တာ
တွေ လုပ်ကိုင်ပေးနေတာကြောင့် ယွန်းတို့သားအမိ ကျေးဇူးတွေ
တင်နေရတာ အမှန်။

✱

ညကျတော့ ဦးကျော်ခေါင် အသည်းအသန်ဖြစ်လာ

ညာဘက်ပါးလေး ညာဌေးသွားတဲ့မိုး ၇၁

သဖြင့် သူတို့ (၃) ယောက်လုံး အပြေးအလွှား။ အရေးပေါ်ခန်းရေ
မှာ သားအမိ (၂) ယောက်လုံး မျက်ရည်လည်၍ အိမ်ကိုလှမ်း
ပြီး ဖုန်းဆက်လိုက်သည်မှီ ဒေါ်ခင်ခင်သူနှင့် ကျော်ထက်သူတို့
လိုက်လာကြသည်။

ရောက်ကတည်းက ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်ကို အပြစ်တင်၊
ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသည်မှာ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်။

“လူမမာကို ပစ်ထားတာကိုး။ လူရေကျမှ ဖော်ရှိုးလုပ်
နေတဲ့ဟာမ။ လူမမာ အသည်းအသန်ဖြစ်တာတောင် မသိရ
အောင် နင်က ဘယ်ကိုစိတ်ရောက်နေလို့လဲ”

“သူသေလို့ကတော့ နင်တို့သားအမိကို အိမ်ပေါ်က
တန်ချပစ်မှာ၊ အမွေရမယ် မထင်နဲ့”

“စောစောစီးစီး မသိရလို့ ခုလိုအခြေအနေတွေ ဆိုးကုန်
ရတာ၊ သူသေရင် နင်ပဲတရားခံ။ နင့်ကြောင့်”

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်မှာ ယောက်ျားအတွက် စိတ်ဆင်းရဲ
ရသည်ကြားထဲ ဒေါ်ခင်ခင်သူက တစ်မှောင့်။ ရွှေယွန်းမှီနှင့်
စပ်အိုက်ခွန်းကတော့ လူနာအတွက် လိုအပ်သည်များကို လုပ်
ပေးနေရသဖြင့် ဒါတွေ သတိမထားမိ။

လူနာက ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်သွားသည်မှီ မနက်
(၁) နာရီလောက်မှာ ဘာမှလည်း မမှာနိုင်၊ မကြားနိုင်ဘဲ ဆုံးပါး

၇၂ နှစ်ကြမ်းစာ

သွားခဲ့သည်။

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်တစ်ယောက် အရပ်ကြီးပြတ် ပုံလဲခါ သတိလစ်သွားတော့ ဒေါ်ခင်ခင်သူ မဲလိုက်သည်။ သူကတော့ မျက်ရည်တစ်စက်မကျသူလေ။

“အလကား မူယာမာယာတွေ များနေတာ။ မယားငယ် ဆိုတော့ ဒီလိုပဲ၊ သူများ သနားမလားလို့”

ချက်ချင်းပင် နာရေးကူညီမှုအသင်းတစ်ခုကို ဖုန်းဆက် ပြီး စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်နေသူကတော့ စပ်အိုက်ခွန်းပါပင်။

သူမတို့အုပ်စုကတော့ ကားနှင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြရပါ သည်။ ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်နှင့် ရွှေယွန်းတို့သားအမိမှာ ဦးကျော် ခေါင် သေဆုံးမှုအတွက် ရွှေတောင်ကြီး ပြိုကျသွားသလို မချိတင် ကံ ခံစားနေကြရပေမယ့် -

ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့ သားအမိတွေကတော့ ယခုမှ ထင်ရာ လုပ်ခွင့်ရတော့မည်ဆိုပြီး အပျော်ကြီးပျော်နေကြသည်။

လူရှေ့သူရှေ့မို့သာ ပူဟန်ဆောင်နေကြရတာ။

* * *

အခန်း (၈)

“ကဲ ... ငါတို့မှာ အကြွေးတွေအများကြီးတင်နေတဲ့ အတွက် ဒီအိမ်နဲ့ခြံကိုရောင်းပြီး ဆပ်ရမှာပဲ”

“ရှင်”

ဦးကျော်ခေါင်ရက်လည်ပြီးသည့်နေ့မှာပင် ဒေါ်ခင်ခင်သူ ထောင်သောင်းကျန်းပါလေပြီ။ သူက မိန်းမလည်ကြီးမို့ ရသမျှ အခွင့်အရေးကို သူမိတ်ဆွေတွေနှင့်ပေါင်းကာ စာချုပ်အတုတွေ နှင့် ကလိမ်ကကျစ် လုပ်တော့မည်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ သူမိတ်ဆွေရှေ့နေ၊ တရားသူကြီးငါးနှင့် ကြွေးသမားဆိုတာတွေ မနည်းမနော့။

သူမတို့ဘက်မှာတော့ သားအမိ (၂) ယောက်နှင့် စပ်
အိုက်ခွန်း။

“ကိုကျော်ခေါင်ရဲ့လုပ်ငန်းတွေက အရှုံးပြတာကြာပြီ။
သူ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ငါတို့အကြွေးတွေ ဆပ်ပေးရမှာပဲ။ ဒါ
ရောင်းဆပ်တောင် မကျေဘူး”

အသိုင်းနှင့်အဝိုင်းနှင့် စုပေါင်းပြီးလိမ်ကြသည့်ပွဲမှာ
မျက်နှာငယ်မတွေအတွက် ငဲ့ကြည့်ကြမည့်သူမရှိ။ စပ်အိုက်ခွန်း
လည်း ဘာဝင်ပြောရမှာလဲ။ လောလောဆယ် ရေများရေနိုင်
မီးများမီးနိုင်။

ဒေါ်ခင်ခင်သူကတော့ အားလုံးကို အပြတ်ဖြတ်နေချေပြီ။

“ကိုကျော်ခေါင်တင်ခဲ့တဲ့အကြွေးက ဒါနဲ့မရဘူး။ ကျန်ခဲ့
သမျှ ရောင်းတောင် မကျေတဲ့အတွက် နင်တို့မှာရှိတဲ့ တိုက်ခန်း
လက်ဝတ်လက်စားပါပေး။ အကုန်ရောင်းဆပ်ရမယ်”

ဒါတော့ ဒေါ်ခင်ခင်သူ လွန်ချေပြီတည်း။ စပ်အိုက်ခွန်း
မနေသာတော့။

“အန်တီဥစ္စာ မလွန်ဘူးလား။ ဘာလဲ လူတွေပါရောင်း
ပြီး ဆပ်ရမှာလား”

“အောင်မယ် ... နင်နဲ့ဘာဆိုလို့လဲ။ ငါတို့အိမ်တွင်း
ရေးကြား ဝင်မလျှို့နဲ့။ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်၊ ကလေးကချော

များ။ နင် ဝေးဝေးမှာနေ”

“သူလူတွေနဲ့ သူလုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေတာ၊ ယွန်းတို့
ဘက်ကလည်း ရှေ့နေ၊ တရားသူကြီးငှားလေ။ ဒီလိုပဲ လည်စင်း
ခံမနေနဲ့၊ နေဦး... ကိုယ့်ဘကြီးကို လှမ်းပြီး အကူအညီတောင်း
လိုက်မယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး အော်ဟစ်နေသလို
ကျော်ထက်သူ သူ့ကို လက်သီးနှင့်ထိုးမည်တကဲကဲ။ ဒေါ်ကျော့
ကေခိုင် မနေသာတော့။ အတ္တတွေ၊ လောဘတွေနှင့် မတရား
သိုချင်နေသူတို့၏လက်မှ ဘာပစ္စည်းမှလည်း မထိုချင်တော့ပါ။

“သားရယ် ... အန်တီတို့အတွက်နဲ့ ရန်မများပါနဲ့
ဆား၊ သူတို့လိုချင်တာတွေအားလုံး ယူပါစေ။ အန်တီတို့ ဘာမှ
ဆက်မောပါဘူး”

ဒေါ်ခင်ခင်သူကတော့ ယခုမှ အငြိုးနှင့် နှိပ်စက်နေလေ
မဲ့က မဲ့ကာ ရွဲ့ကာနှင့်။

“ကဲ ... အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ ပေး ... တိုက်ခန်းဂရန်
လက်အပ်။ နင်တို့လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း အားလုံး
အဆုံး၊ မယားဝယ်မ ငါ့လင်ဆီက ညာပါလှိုင်းပိုင်းပြီး မတရားယူ
အဆုံးသမျှ အားလုံးထားခဲ့”

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင် အားလုံးကို အရှုံးပေးချင်နေပေမယ့်

ရွှေယွန်းမို့ လက်မခံနိုင်။ ဒီမိန်းမကြီး တရားလွန်နေပြီ။

“မပေးနဲ့ မေမေ၊ ဖေဖေပေးခဲ့တဲ့တိုက်ခန်းမှာ သမီးတို့ သွားနေရမှာ၊ ဒီမိန်းမကြီး ကလိန်ကကျစ်ကျစ်နေတာ၊ အားလုံး အတုတွေ၊ သမီးတို့ဘက်မှာ လူမရှိတာနဲ့ သူ့လူတွေခေါ်လာပြီး ပတ်တီးရိုက်နေကြတာ”

“အောင်မာ ... သဘောကမလေး ... ဖြန်း”

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ရွှေယွန်းမို့ကို ပါးရိုက်လိုက်တော့ စပ်အိုက်ခွန်း သည်းမခံနိုင်တော့ချေ။ နီးစပ်ရာ ရဲစခန်းသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ နောက် သူ့ဘကြီးကိုကလည်း ချက်ချင်းလိုက်လာရပ်ကွက်လူကြီးတွေခေါ်လာဖို့ အကြောင်းကြား၏။

“ဒီအိမ်မှာ မတရားမှုတွေ ဖြစ်နေပါတယ်၊ အန်ထလုံးဝလက်မှတ် ထိုးမပေးနဲ့နော်၊ ဘာမှလုပ်မပေးနဲ့၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ၊ အမှန်အကန် တရားသူကြီးတွေ၊ ရှေ့နေတွေမပါနဲ့ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်နေတာ”

စပ်အိုက်ခွန်းတစ်ယောက်တည်း အိမ်ထဲမှာ ရုန်းရင်းဆဲခတ် ဖြစ်နေရစဉ် သူတို့ဘက်ကလည်း ရဲကို အကြောင်းကြားသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်မတို့အိမ်ထဲကို ကလေးကချေတစ်ယောက် ဝင်ပြီး သောင်းကျန်းနေလို့ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ ခုချက်ချင်းလာခဲ့ပါနော်”

လိပ်စာက”

သူခိုးက လူလူဟစ်လို့၊ ရဲစခန်းတစ်ခုစီသို့ လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်ကြခြင်းဖြစ်ပေရာ ဘယ်သူ့ဘက်က အရင်ရောက်လာမည်မသိ။ ကံကြမ္မာကတော့ တည်းတည်းလေး။

စပ်အိုက်ခွန်း သူတတ်နိုင်သမျှ ယွန်းကို ကာကွယ်ပေးချင်ပါသည်။

“အမွေမက်လို့ မဟုတ်ပေမယ့် အမွေခွဲတယ်ဆိုတာ ဒီလိုတစ်ဖက်သတ် လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ မသင့်တော်ပါဘူးဗျာ။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ၊ တရားသူကြီးတွေ၊ ရှေ့နေတွေနဲ့ တရားမျှတစွာ စီစဉ်ရမှာပါ”

“ဟဲ့ အရူးရဲ့ ... ဒါ အမွေခွဲနေတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ခေါင်ကျန်ခဲ့သမျှ အကြွေးတွေကို သူ သံသရာမပါအောင် ဆပ်ပေးနေရတာ။ နားမလည်ဘဲ ရမ်းမပါနဲ့။ နင် အရေးမှာနေ။ ခုချက်ချင်းထွက်သွားရင် အချိန်မီသေးတယ်။ အော်ကြာ ... ရဲတွေ လာမှဆိုရင် နင်မလွယ်ဘူး”

ပြောနေဆဲမှာပင် ရဲအရာရှိနှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကြသဖြင့် သူတို့အားလုံး အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“စခန်းကို ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလဲ။ အိမ်ထဲဝင်ပြီး

၇၈ နီ ကြယ်စင်မျှော

သောင်းကျန်းနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“သူ့ပါပဲရှင်၊ ကျွန်မတို့အိမ်ထဲဝင်ပြီး ဆူပူသောင်းကျန်းနေတာ”

ဒေါ်ခင်ခင်သူ မျက်နှာကြီးဝင်းထိန်သွားပြီး အားရဝမ်းသာနှင့် ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်သလို ဦးအောင်တိုင်၏။

ကျန်လူများကလည်း သူ့ဘက်တော်သားတွေမို့ ဝိုင်းပြီး ထောက်ခံကြသည်။

ယွန်းတို့သားအမိ ဝင်အာမခံပေမယ့်မရ။ ချက်ချင်းပင် စပ်အိုက်ခွန်းကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး -

“စခန်းကျမှ ကိုယ့်လူ ရှင်းပြပေတော့။ သူများအိမ်ထဲ ဝင်းထဲ ပိုင်နက်ကျူးလွန်နေတာ မျက်မြင်ပဲ”

ရွှေယွန်းမှီမှာ လူငယ်ပီပီ မခံချင်စိတ်တွေနှင့် ဒေါသတွေ ထွက်နေပြီ။

“ဒါတော့ မတရားတာပဲ၊ သေသေချာချာ မစုံစစ်မစစ်ဆေးဘဲ ရင် ပြီးဖမ်းတာ မကောင်းပါဘူး။ ဘယ်လိုရဲအရာတွေလဲ”

“ဒါဆို ရှင်းပြဖို့နဲ့ သက်သေခံဖို့ ခင်ဗျားလိုက်ခဲ့မလား”

“လိုက်မယ် ... လိုက်မယ်”

စိတ်လိုက်မာန်ပါနှင့် ရွှေယွန်းမှီပါ ကားပေါ်သို့ပါသွား

ညာဘက်ပါးလေး ညာဗွေသွားတဲ့နီ ၇၉

ခဲ့လျှင် ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်တစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာ ကျန်ခဲ့လေ၏။

ဒေါ်ခင်ခင်သူတစ်ယောက် ကျားပြုံးပြုံးပြီး ဘီလူးရယ်ရယ်နေတာ ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်တို့သားအမိနှင့်တကွ စပ်အိုက်ခွန်းပါ မမြင်လိုက်ကြပါချေ။

*

“ကားက ရဲကားလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

စပ်အိုက်ခွန်းမှာ ရန်ကုန်ရောက်တာကြာသေးပေမယ့် သူတို့စီးလာသည့်ကားကို ပထမဆုံး သံသယဝင်လိုက်သည့်။
တားက ရိုးရိုးဆပ်ကား။ အပည်းရောင်။“ဘာလဲ ... မောင်ရင်က အချုပ်ကားမဟုတ်လို့ ဘဝင်မကျဘူးလား။ တို့စခန်းမှာ ရဲကားက (၂) စီးပဲရှိတာ။
အိုလို ဒုရဲအုပ်တွေ မစီးရဘူး”

ကားက တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြို့ပြင်ဘက်ရောက်လာလျှင် စပ်အိုက်ခွန်း မျက်လုံးပြုံးလာသလို နောက်မှ ရွှေယွန်းမှီလည်း နှုတ်စိလည်သွား၏။ ဒီရဲတွေ သူတို့ကို ဘယ်ခေါ်သွားကြမှာလဲ။

“ဟေ့လူတွေ ... ခင်ဗျားတို့ ရဲအစစ်မှဟုတ်ရဲ့လား”

“အစစ်တွေပါ”

“ဒါဆို ... ဘာဖြစ်လို့ ခြုံပြင်ထိမောင်းလာတာလဲ”

“ကျုပ်တို့က ဖောင်ကြီးရဲစခန်းကလေး ကိုယ့်စခန်းထိ ခေါ်သွားရမှာပေါ့”

“ဘာ ... ကျွန်တော်တို့ကို ဖောင်ကြီးထိ ခေါ်သွားမယ် ဟုတ်လား။ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဗျ”

“ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှု၊ ဆူပူသောင်းကျန်းမှု”

“ဟာဗျာ”

မကျေမနပ်နှင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်ပါသွားရပေ မယ့် ရင်ထဲမှာ ခိုးလို့ခုလု။ ဒီလူတွေဟာ ရဲအတုတွေလား။ ဒေါ်ခင်ခင်သူကို လျှော့တွက်လို့မရ။

“ဟာ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရှင်းပစ်လိုက်တော့ ဒေါ်ကျော့ကော ခိုင်တစ်ယောက်တည်း ဟိုမှာ ဘယ်လိုတွေရင်ဆိုင်နေရမလဲ။

“ခင်ဗျားတို့ ... ခင်ဗျားတို့ ရဲအတုတွေ”

“အတုဆိုရင်ရော ဘာဖြစ်သလဲကွာ”

“တောက် ... ရိုင်းရိုင်းလိုက်ကြတာဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ထံ တရားစွဲပစ်မယ်”

“လောလောဆယ် ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ်မှု၊ ရဲရင့်ရေ ... နားငြီးတယ်ကွာ။ မင်းလူကို ငြိမ်ဆေးလေးကျွေးလိုက်ပါ ဦး”

စကားဆုံးသည်နှင့် သူ့ခေါင်းပေါ် အဝတ်အုပ်လာသည် တာ တစ်ချိန်တည်း။ လက်ထိပ်တန်းလန်းနှင့်ပင် စပ်အိုက်ခွန်း သတိမေ့လျော့သွားခဲ့ရသည်။

“ကိုယ် သတိမေ့နေတာ အကြာကြီးလား။ ဒါ ... ဘယ်နေရာရောက်နေတာလဲ။ ယွန်းကိုရော ဘာလုပ်ကြသေးလဲ”

သူမေးခွန်းတွေက ဆက်တိုက်။ ကောင်မလေးကသွင်က ချက်ရည်တွေနဲ့မို့ပါ။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ထည်း မသိဘူးလေ။ ယွန်းက အပြင်တွေဘာတွေမှ မရောက်ဖူးတာ”

“ဘာမှမဖြစ်ရင် တော်သေးတာပေါ့။ တို့ကိုဖမ်းလာတဲ့ သူတွေရော။ ဘာကိစ္စဖမ်းထားရတာလဲ”

“မသိပါဘူးရှင် ... ဘာမှမပြောဘူး။ တဖမ်းဆာလိုက်တာလည်း လွန်ရော။ မနက်ကတည်းက ဖမ်းလာတာ။ ခုထိ ဘာမှမကျွေးဘူး။ ပြန်လည်းမလွှတ်ဘူး။ မေမေ စိတ်ပူနေတော့လဲ။ ရှင်မှာ ဖုန်းမပါဘူးလား”

“ကိုယ့်ဖုန်း သူတို့ယူထားလိုက်ကြပြီ ထင်တယ်။ ထောက် ... တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမကြီး။ အမွေတွေကို ချုပ်ချင်သလို လုပ်ရအောင် ကိုယ်တို့ကို ရှင်းထုတ်တာ”

“မေမေ သနားပါတယ်နော်၊ ဒေါ်ခင်ခင်သူက မေမေအစ်ယောက်တည်းဆို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားပစ်မှာ”

အခန်း (၉)

“အား ခေါင်းတွေမှူးလိုက်တာ”

“ကိုအိုက်ခွန်း၊ ကိုအိုက်ခွန်း”

အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲမှာ သူတို့ (၂) ယောက်တို့ ပိတ်လှောင်ထားတာ ဘာသဘောလဲ။ ဘယ်သူအမိန့်နဲ့လဲ။

အခန်းကြမ်းပြင်မှာ ခုတင်လေး ဘာလေးတောင်မရှိကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကော်ဇောကြမ်းခင်းထားပြီး အဲဒီပေါ်မှာ သူတို့ပစ်ချထားတာ။ လက်မှာတော့ လက်ထိပ်မရှိတော့။

စပ်အိုက်ခွန်း မျက်စိဖွင့်ပြီး အခြေအနေတွေကို အသိပတ်နေခြင်းပင်။ အချိန်ကတော့ ညနေစောင်း။

၈၄ နိ ကြယ်စင်ရှုမူ

“ကိုယ်ည့်တာ ... ကိုယ်ည့်တာ။ ရဲအတုတွေမှန်း အစောကြီးကတည်းက သိသင့်တယ်”

“သူတို့ကလည်း လိမ်ရဲတာကိုးရှင့်။ ကဲပါ ... ထားလိုက်ပါတော့။ ဒီကလွတ်အောင်သာ စဉ်းစား”

“လွတ်တော့ပေးမှာပါလေ၊ ဒေါ်ခင်ခင်သူက သူ့အလုပ်ထဲ ဝင်မရှုပ်ရုံ ဖမ်းထားတာထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်မယ် ထင်တာပဲ”

နှစ်ယောက်အတူ အခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြရင်း အပြင်ဘက်ကိုလည်း နားစွင့်နေကြရ၏။ တိုက်ခန်းအကြမ်းထည်။

သို့သော် ... ထိုနေ့က ဘယ်သူမှပေါ်မလာ။

“ဒီတိုက်ခန်းတွေက လူတောင်နေရဲ့လားမသိဘူးကိုယ်ကိုလည်း ဘကြီးတို့ စိတ်ပူနေတော့မှာပဲ”

“ထမင်းဆာတာက ခက်တယ်ရှင့်”

သူတို့ (၂) ယောက်လုံး တစ်နေကုန် ဘာမှမစားရတာမို့ ဗိုက်ထဲက သံစုံမြည်နေကြပေပြီ။ ဟိုလူတွေကလည်း ဖမ်းတုန်းကဖမ်းထားကြပြီး ခုကျ ဘယ်တွေရောက်နေကြမသိ။

အိုက်ခွန်း ထရပ်ပြီး တိုက်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြ

ရသည်။ ဘာပြတင်းပေါက်မှလည်း မရှိ။ ကြွက်တွင်းကျနေတာပဲ။ တံခါးပေါက်ကလည်း အပြင်မှ သော့ခတ်ထားပုံ။ ဘယ်လိုမှ တွန်းလို့ ထိုးလို့မရ။ တံခါးကလည်း ကျွန်းတံခါး။

“စိတ်လျှော့ပြီး အိပ်နေရမယ်ပုံပဲ”

“ဆာတာက ခက်တယ်ရှင့်။ ဒီလူတွေ တော်တော် ရက်စက်တာပဲနော်”

တညည်းညည်း တဖြူဖြူနှင့်ပင်။ အချိန်က ည (၉) နာရီ ထိုးသံကြားလိုက်ကြရပြန်သည်။ ဆောင်းတွင်းမို့ ချမ်းကလည်း ချမ်းလာ၏။ ခင်းစရာ၊ ခြုံစရာ ဘာမှမရှိ။

စပ်အိုက်ခွန်းက တီရှပ်နှင့်ဂျာကင်ဝတ်ထားပြီး ရွှေယွန်းဖို အတော့ ဆွယ်တာပါးပါးလေး ဝတ်ထားသည်။ ဆာကလည်း ဆာ ချမ်းကလည်းချမ်းမို့ နှစ်ယောက်လုံး ဒုက္ခခံစားနေရသည်။ စိတ်တွေထဲကလည်း တဂို့ဂို့။

ထိုညဟာ ဘာမသိ ညာမသိနှင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် ခြိတ်ကျော်နေ၏။

စပ်အိုက်ခွန်းစိတ်ထဲ ယွန်းကို သနားစရာကောင်မလေး တစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်မိသည်။ ချစ်နေမိပေမယ့် စိတ်ရိုင်းတွေ အလောတာ ကျေးဇူးတင်နေရသည်။

သည်လိုကျတော့လည်း တစ်နေကုန်နှင့် တစ်ညလုံး

၈၆ နို့ကြယ်စင်မှူးဆွေ

အငတ်ထားသည့် မောင်မင်းကြီးသားတို့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို။

လူဟာ သိပ်ပြီး ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာလျှင် ချစ်စိတ်တွေ၊ ရမ္မက်စိတ်တွေ ဝင်မလာဘူးထင်သည်။

ဟင် ဒီလိုဆို အိသီယိုးပီးယားကလူတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ လူတွေသာ ငတ်မွတ်နေတယ် ကလေးလေးတွေတော့ အများကြီးပဲ။

တောင်တွေး မြောက်တွေးနှင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် ထိုညကို ဖြူစင်စွာ ဖြတ်ကျော်ဖြစ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် မည်သူယုံပါအံ့နည်း။

*

“ဟင်”

မနက် သူတို့နီးလာတော့ အခန်းတံခါးကပွင့်လျက် ဘယ်အချိန်လာဖွင့်ပေးထားခဲ့ကြသလဲ။ လူတွေကို တော်တော် အရူးလုပ်တဲ့လူတွေပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

“ကဲ ... သူခိုးကြီး ညတော့လွန်ခဲ့ပြီ။ ထ သွားကြ”

ညာဘက်ပါးလေး ညာဌေးသွားတဲမီး နို့ ၈၇

ထမင်း (၂) နပ်ငတ်ထားကြတာမို့ (၂) ယောက်သား ခပ်လှုပ်လှုပ်နှင့်ပင် အခန်းထဲမှ တိုးထွက်လိုက်ကြတော့ သူတို့ ထင်သည့်အတိုင်း လူမနေသည့်တိုက်ခန်းတွေကို မြင်လိုက်ကြရသည်။

တိုက်ခန်းတွေက မပြီးသေး။ သူတို့ရောက်နေတာ (၄) လွှာမှာ။ လှေကားထစ်တွေကို တွဲပြီးဆင်းခဲ့ကြတော့ အောက်ကို ရောက်ကြ၏။

“ကိုယ့်ဖုန်းကတော့ ပြန်မပေးကြတော့ဘူး။ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ လမ်းဘေးဖုန်းကနေ အိမ်ကိုလှမ်းဆက်မှပဲ”

စပ်အိုက်ခွန်းက အေးအေးဆေးဆေးရှိနေပေမယ့် ရွှေယွန်းမို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေမိသည်။ ကိုယ်က မိန်းကလေး။ ဘာမှမဖြစ်ကြဘူးဆိုပေမယ့် သူနဲ့ကိုယ်ဟာ တစ်ညအိပ်လုံးလုံး တစ်နေလုံးလုံး အတူရှိခဲ့ကြပြီ။

ယွန်း မိထွေးတော်ကြီးကို လှမ်းပြီး မေတ္တာပို့မိသည်။ တော်တော်ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့မိန်းမကြီး။ ဖေဖေအမွေတွေကို အကုန်လှည့်ပတ်ယူထားရုံတင်မက သူမကိုလည်း နာမည်မျက်၊ အပျက်အောင် လုပ်ရက်သည်။

မေမေကိုရော။ မေမေကိုလည်း ဘယ်လိုဒုက္ခပေးလိုက်ပြီလဲ။ သူရင်ထဲမှာ အငြိုးအတေး၊ အာဃာတတွေကို ဘယ်လို

အယုတ်တမာနည်းနဲ့ ပေါက်ကွဲလိုက်ပြီလဲ။

သူမတို့သားအမိက စားစာခံဖြစ်ရပြီ။ နှစ်ယောက်အတူ လမ်းလျှောက်နေကြရင်း ဘယ်ကိုရောက်နေသလဲမေးကြည့်တော့ ပဲခူးမြို့စွန်တစ်နေရာ။

သူက လမ်းဘေး စတိုးဆိုင်တစ်ခုမှနေပြီး သူ့ဘကြီးထံ သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ... ဘကြီးလာ။ သားပါ။ ပြန်လာမှအကြောင်း စုံ ပြောပြမယ်။ အခု သားတို့ ပဲခူးမှာရောက်နေတယ်။ အိမ်က တစ်ယောက်ယောက် လွှတ်လိုက်ပါဦးဗျာ။ သားတို့ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ဘာမှလည်း မစားရသေးဘူး”

သူရောက်နေသည့်နေရာကို ပြောပြပြီး နှစ်ယောက်သား စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာဝင်ပြီး စားကြ၊ သောက်ကြသည်။

“အဝသာဆွဲပေတော့ ယွန်းရေ။ ဘကြီးကိုယ်တိုင် လာ ခေါ်မယ်တဲ့။ ကိုယ်ကတော့ ဆွဲပြီး ထမင်းအသက် (၇) ရက်သာ ဆိုတယ်။ ကိုယ်တော့ (၂၄) နာရီ ထမင်းငတ်တာနဲ့ လူသား တောင် ဖွဲစားချင်နေပြီ”

သူက တကယ်ပင် ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေမှာကာ အစ စားနေပေမယ့် ရွှေယွန်းမို့မှာတော့ ရင်ထဲမှာပြည့်နေရသည့် သူ့ဘကြီး ဘယ်လိုထင်နေပြီလဲ။ သူမ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။

“ရှင်စကားပြောပုံကြီးကလည်း သားတို့ သားတို့နဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တို့ (၂) ယောက် အတူပိတ်မိနေတာ ပဲ”

“တော်ကြာ ... ရှင့်ဘကြီးက တစ်မျိုးထင်နေမှဖြင့်”

ရွှေယွန်းမို့ ဗဟင်္ဂတပွင့်ပြောမိရင်း ထမင်းကို တို့ခနန်း ဆိတ်ခနန်း စားနေလျှင် စပ်အိုက်ခွန်း ထမင်းနှင့်နေသဖြင့် ဘာမှ မပြောနိုင်သေး။ အဆာပြေအောင် ၄-၅ လုပ်ခန့် ဆက် တိုက်စားပြီးမှ -

“ဘာထင်စရာရှိလဲ ယွန်းရဲ့။ ကိုယ်တို့ (၂) ယောက်ကို ခဲအတုတွေ ဖမ်းသွားကြတယ်။ တစ်ညလုံး ဖမ်းထားကြတယ်။ နောက်မှ တံခါးဖွင့်ပေးလို့ လွတ်လာကြတယ်။ ဒါပဲလေ”

သူက ယောက်ျားလေးမို့ ယောက်ျားတွေ၊ တွေးနေလျှင် ရွှေယွန်းမို့ ဘာမှ ရှင်းပြချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ ကြုံလာမှပဲ သူ့သိပါ စေတော့။

တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ဆိုင်ထဲမှာစောင့်နေပြီးမှ သူ့ဘကြီး ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ကားကို ဆိုင်ရှေ့မှာထိုးရပ်ပြီး ဝင်လာပုံက မျက်ကလဲဆန်ပြာ။

“သားရယ် ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲကွာ၊ မင်း ဘာ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ ဘကြီးရဲ့၊ ဒေါ်ခင်ခင်သူ”

“ဒေါ်ခင်ခင်သူလည်း ဒေါသတွေထွက်နေတယ်။ လာကွာ သား ... မိန်းကလေးကိုအားနာပါတယ်။ တို့တူဝမ်းအပြင်မှာ ဆွေးနွေးရအောင်”

ရွှေယွန်းမိုကို ဆိုင်ထဲမှာထားခဲ့ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားကြလျှင် သူမ သိမ်ငယ်စွာကျန်ခဲ့ရသည်။ ဘယ်လိုတွေးပြီး ဘာတွေပြောကြမှာလဲ။ အခြေအနေတွေမသိဘဲ ဘာတွေ ဆွေးနွေးကြမှာလဲ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီမသိ။

ဦးဗအောင်နှင့် စပ်အိုက်ခွန်းတို့မှာလည်း ဆိုင်အပြင်ဘက် လမ်းဘေးသစ်ရိပ်မှာ အကြိတ်အနယ်။

“သားရယ် ... ဒီကောင်မလေးမျိုးကိုများ ခိုးပြေးသွားရတယ်လို့ကွာ။ ယူစရာမိန်းမ ဒီလောက်ရှားသလား။ ငါက အပျော်မှတ်လို့ ကြည့်နေမိတာ။ ခုတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ”

“ဟာ ဘကြီးကလဲ။ ကျွန်တော် ခိုးမပြေးပါဘူး။ ဒေါ်ခင်ခင်သူကြီး ကလိမ်ကကျစ်ကျတာ။ ရဲတုတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းသွားပြီး သူကိစ္စတွေ ဝင်မရှုပ်ရအောင် ရှင်းထုတ်ပစ်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော်တို့ (၂) ယောက်လုံး အခန်းတစ်ခုထဲမှာ အဖမ်းခံနေရတာ”

“သူပြောတော့ မင်းက ရွှေယွန်းမိုကို ခိုးပြေးသွား

တာတဲ့၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ သတင်းပျံ့နေတယ်”

“ဟာ ... ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်တော် နေရင်းထိုင်ရင်း အချောင်မိန်းမရနေတော့မှာပဲ”

“မင်းပဲသွားပြီ ရှုပ်ထားတာကိုး။ ကဲ ... ခုတော့ နှာခေါင်းကျည်ပွေ့တွေပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါထက်ဆိုးတာက အဲဒီကောင်မလေးက (၁၀) တန်းဖြေပြီးတုန်းကလည်း တစ်ခါ ခိုးရာလိုက်ဖူးတယ်တဲ့။ ဒေါ်ခင်ခင်သူပြောတာ”

“ဟာ ... ဘကြီးကလည်း သူက ရွှေယွန်းမိုကို မုန်းနေတဲ့ဥစ္စာ၊ မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောမှာပေါ့။ သူ့စကားတော့ မယုံဘူး။ ကလိမ်ကကျစ်မကြီး”

“ဒါဆို ... မင်းက သူ့ကို ယူမှာလား”

“မယူပါဘူး။ ဘကြီးရယ် ... ကျွန်တော်မှ သူ့ကို ခိုးမပြေးတာ၊ သူကလည်း ယူမှာမဟုတ်ပါဘူး”

တူဝမ်း (၂) ယောက်ရဲ့ ဆွေးနွေးပွဲက လုံးလည်ချုပ်ပြားလိုက်နေစဉ် ရွှေယွန်းမို သူတို့နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့လိုက်လာတာ မြင်လျှင် (၂) ယောက်လုံးပင် အရှိန်သတ်လိုက်ကြပြီး ဆိုင်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ဦးဗအောင်မှာ ရွှေယွန်းမိုကို ပြီးငြိမ်မပြနိုင်သည့် အခြေအနေ၊ သူမ နားလည်လိုက်ပါသည်။ သူမတော့

၉၂ နှစ်ကြမ်းမျှအေ

ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ရပါချေပြီကော။

“ပြန်ကြမယ်လေ ... မေမေ စိတ်ပူနေတော့မယ်”

“ကောင်းပြီ ... ပြန်ကြမယ်”

ဦးဗအောင် ဆိုင်ကို ငွေရှင်းလိုက်ပြီး သူတို့ (၂) ယောက်ကို ကားနှင့်တင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကားမောင်းရင်း အခြေအနေတွေကို ရှင်းပြ၏။

“ရွှေယွန်းမို့ ဘကြီးကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်။ ဟိုမှာ လတ်တလော ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှင်းပြပါ ဘကြီး”

“မင်းတို့ (၂) ယောက်ကို ခိုးပြေးသွားကြတယ်လို့ ဒေါ်ခင်ခင်သူက ပြောသလို ရပ်ကွက်ကလည်း လက်ခံတယ်။ သူတို့လည်း မနက်က အစောကြီးပဲ ကားတွေနဲ့ အိမ်ပြောင်းသွားကြပြီ။ အိမ်ကို ချိတ်ပိတ်ပစ်ခဲ့တယ်”

“ရှင် ... မေမေ၊ မေမေရော ဝါသွားလားဟင်”

“ဝါသွားမှာပေါ့။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမကျန်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီတော့ ရွှေယွန်းမို့ ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“သူတို့ပြောင်းတဲ့လိပ်စာရော ဘကြီး သိသလားဟင်”

“ခြေရာဖျောက်သလို လုပ်သွားတာ။ ဘယ်သူကို လိပ်စာပေးခဲ့မလဲ”

ညာဘက်ပါးလေး ညာရွေးသွားတဲ့မို့ ၉၃

“အို”

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ပက်စက်၊ ရက်စက်လှပါလား။ အမှုက ထင်တာထက်ပိုပြီး နက်နဲလာသည်။ ဘယ်အပြီးနဲ့များ ဒီလောက်ထိ လုပ်ရက်ပါသလဲ။

ယခုမှ ရွှေယွန်းမို့ မျက်ရည်လည်ရွှဲ။ ငိုပွဲ ဆင်ရပြီ။ သူမရဲ့ဘဝကို တွင်းဆုံးကျအောင် လုပ်သွားသည့် မိန်းမကြီးပါလား။

တစ်ချက်ခုတ်ပြီး ၃-၄ ချက်ပြတ်အောင် လုပ်သွားခဲ့ပေပြီ။ လောလောဆယ် ရွှေယွန်းမို့ ငိုပွဲဆင်ရုံမှတစ်ပါး မတွေ့တတ်တော့။ သူမ သွေးတွေ အရမ်းပူနေရသည်။

ဦးဗအောင်က ပိုပြီးစိတ်ဆင်းရဲနေရသည်။ ရွှေယွန်းမို့နှင့် သူ သဘောမတူနိုင်။ ဘာပဲပြောပြော မျိုးရိုးကို သူမကြိုက်။ အဲဒါက မယား (၂) ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ယူထားသလို အဲဒါကလည်း မျက်နှာပြောင်တာပဲ။

မယားကြီးနှင့် တစ်အိမ်တည်းအတူနေရသည်။ သည်ကြားထဲ ဒီကောင်မလေးဟာ သွားလေရာ ယောက်ျားလေးတွေ တရုန်းရုန်းနှင့်။ သူမမျက်နှာပေးမတတ်လို့ပေါ့။

သည်ကြားထဲ ဒေါ်ခင်ခင်သူထံမှ သိရသည့် ပါးစပ်ဈာဝင်ကလည်း တစ်စက်မှ ရစရာမရှိ။ (၁၆) နှစ်သမီးက

လင်နောက်လိုက်ဖူးတာ။ အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာမထားရဲတာ။ ရွှေယွန်း
မှီဟာ ရာဇဝင်ထဲက ခြင်္သေ့နှင့်ညားသည့် ကေသရီမင်းသမီးလို
ပဲ အလိုရမ္မက်ကြီးသတဲ့။

ဟုတ်တာ၊ မဟုတ်တာ မသိပေမယ့် သူကလည်း ကိုယ့်
တူကို စင်းလုံးချောနှင့်တွေ့စေချင်သည်မို့။

ကားက ရန်ကုန်မြို့ထဲဝင်သွားသည့်အခါ ဦးဗအောင်
ရွှေယွန်းမှီကိုမေးရပြီ။

“ဒီတော့ ရွှေယွန်းမှီ ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ ဘကြီးတို့
ဘယ်လိုကူညီရမလဲ”

“ကျွန်မ သူတို့ပြောင်းသွားတဲ့အိမ်ကို ရှာချင်ပါတယ်။
ရပ်ကွက်ထဲက သူ့မိတ်ဆွေတွေဆီမှာ စုံစမ်းကြည့်ပြီး သူတို့နောက်
လိုက်မယ်”

“ဪ... မင်းကို မခေါ်ချင်လို့ ခြေရာဖျောက်ထားခဲ့
တာပဲ။ ငါ့တူလေးခမျာ ကြားထဲက ဓားစာခံဖြစ်ရတော့မလို့”

ဦးဗအောင်ခကားကြောင့် ရွှေယွန်းမှီရင်ထဲ နင့်သွားရ
သည်။ သူတို့ပေါ် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်မှာ အင်မတန် စိုးရိမ်နေ
သည့်ပုံ။ ရွှေယွန်းမှီ စိတ်နာသွားတာက တစ်ချိန်တုန်းက ဈေး
သွားတာတောင် စိတ်မချလို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပို့သူကြီး
ကလည်း ...

ယခုလို သူမဘဝ ဖရိုဖရဲနှင့် ဘဝပျက်အောင် ဖန်တီး
သွားခံရချိန်မှာ မလှုပ်တော့ခြင်းကြောင့်ပင်။

မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်အတွက် နာမည်ပျက်သွား
သည့်အခါ အညှိရှိရာ ယင်အုံဆိုသလို ခွေးအတွေ့ ဝိုင်းလာကြ
မှာ။

နောက် မိသားစုက ပစ်ပြေးသွားခြင်းခံရသည့် မိန်းမ
ငယ်လေးရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။ ရွှေယွန်းမှီ
မျက်ရည်တွေကို တိခနဲဖြတ်ချလိုက်ပါသည်။

သူဟာ လူညာကြီးပဲ။

မိုးဖွဲလေးကျတုန်းက ထီးမိုးပေးခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့ကိုယ်
ပေါ်သို့ ဓားမိုး၊ လှံမိုး၊ မီးလျှံမိုးတွေ ကျလာတော့မည့် အချိန်မှာ
တော့ နောက်ဆုတ်သွားခဲ့ချေပြီ။

“အဟင်း”

သူဟာ လူညာ၊ ပေါ့သွမ်းသူ။

သူနဲ့ပတ်သက်မိလို့ သူမ ဒုက္ခတွေပင်လယ်ဝေခဲ့ရပြီ။
သူဟာ ဒေါ်ခင်ခင်သူ နှိပ်စက်ဖို့အတွက် ပုဆိန်ရိုးပဲ။

“ရတယ် ဘကြီး၊ ကျွန်မကို ကျွန်မကို အိမ်ရှေ့မှာပဲ
ထားရပ်ပေးခဲ့တော့”

“ဟဲ့ ... အဲဒီအိမ်က သူများလက်ထဲရောက်သွားပြီ။

၉၆ နိဂြိုဟ်စင်ပျာစေ

အခု ပိတ်ထားခဲ့တယ်”

“ရတယ်၊ ကျွန်မအမေက ကျွန်မအတွက် သဲလွန်စတစ်ခုခုတော့ ချန်ထားခဲ့မှာပဲ။ ဘယ်သူမှမသိ၊ သိသိ ကျွန်မရှာကြည့်မယ်။ ဘကြီးတို့ကို ဘာမှမထိခိုက်စေရပါဘူး”

စပ်အိုက်ခွန်း မနေသာတော့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မပြေးသော် ကန်ရာရှိ။ သူမဟာ သူ့ကြောင့် အမည်းစက်ထင်ရပြီ။

“ကိုယ်ကူရှာပေးပါမယ် ယွန်း။ ယွန်းမေမေဆီ ကိုယ်အရောက်ပို့ပေးပါမယ်”

“နေပါစေရင် ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကို ယူမိလို့ ကျွန်မ နောင်ကြဉ်သွားပါပြီ။ တော်ပါပြီ၊ ဘကြီးကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့မှာ ရပ်ပေးခဲ့ပါ”

ဦးဗအောင် ကိုယ့်တူကို မျက်ရိပ်ပြတားဆီးရင်း ရွှေယွန်းမိုကို သူ့အိမ်ရှေ့မှာ ချပေးပြီးသည်နှင့် ကားကို ကိုယ့်အိမ်အရောက် မောင်းခဲ့တော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၀)

ရွှေယွန်းမို ကြိတ်ခါးပိတ်၊ အိမ်တံခါးပိတ်ထားသည့် မိမိအိမ်သားစုနေထိုင်ရာ တိုက်ကြီးကို အပြင်မှငေးကြည့်ရင်း နှုတ်ရည်လည်၍။

သူမဘဝဟာ ဖေဖေမရှိတော့ကတည်းက လွင်တီးခေါင်ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ယခုချိန်ဟာ အဆိုးဆုံး။ မေမေကိုခိုင်းဖို့ ခေါ်သွားကြတာဖြစ်မည်။ ဒေါ်ခင်ခင်သူဟာ သေဒဏ်ပေးဖို့ကောင်းသည့် နန်းပ။

ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ မေမေဟာ နံတယ်၊ အတယ်၊ နီတယ် သူ့သမီးအတွက် သဲလွန်စတစ်ခုတော့ ထားခဲ့မှာပဲ။

ဒေါ်ခင်ခင်သူကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး ငါလက်ဟားချေရမယ်။
ရွှေယွန်းမှီရဲရဲထဲမှာ ပျော့ညံ့သည့်စိတ်တွေ ပျောက်
ကွယ်ပြီး ဘဝကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရင်ဆိုင်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား
ပေါ်လာသည်။

ငါ့အမေအတွက် ငါ ရဲရင့်မှုဖြစ်မယ်။

ငါ့ဘဝအတွက် ငါ သတ္တိရှိရမယ်။

ဟိုမိန်းမကြီးကို လက်တုံ့ပြန်နိုင်ဖို့အတွက် ငါ လိမ္မာပါး
နပ်ရမယ်။

ငါ့အဖေရဲ့အမွေတွေကို သူပဲ မလောင်းမလဲလုပ်၊
လက်ဝါးကြီးအုပ်တဲ့အပြင် ငါတို့သားအမိကိုပါ ရှင်ခွဲ ခွဲ၊ ကစဉ်
ကလျားဖြစ်အောင်၊ ဘဝပျက်အောင် လုပ်တဲ့မိန်းမကြီး။ သင်း
သေသင့်တယ်။

လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ရွှေယွန်းမှီရဲရဲထဲမှာ ဆူး
တွေထောင်ထလာခိုက် သူမရဲ့အနားသို့ သကောင့်သား (၂)
ယောက် ပြိတိတိမျက်နှာပေးတွေဖြင့် ချဉ်းကပ်လာကြသည်။
သူမကို အရင်လို နူးနူးညံ့ညံ့လေးမှတ်လို့ပင်။

“ဘယ်လိုလဲ ရွှေအိမ်မင်းသမီးလေး၊ မိသားစုတွေ
ခြေရာဖျောက်ပြေးတာတောင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့ရုံ
ထောက်တော့ အစ်ကိုတို့ကို မခွဲနိုင်လို့ ဖြစ်ရမယ်”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါ တာဝတိံသာနတ်ပြည်က နတ်
သမီးလေးတစ်ပါး မိုးပေါ်က အိုဇုန်းလွှာပေါက်လို့ ထွက်ကျလာ
တာ။ မငိုပါနဲ့ နတ်သမီးလေးရယ် ... ကိုကိုတို့ ရှိပါသေးတယ်။
ကဲလာ ... စားသောက်ဆိုင်သွားကြမယ်။ တစ်ခုခု ဗိုက်ပြည့်
အောင်စားပြီးမှ ဘိရုာကြတာပေါ့။ ဒီနေ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်နဲ့
အတူနေ။ ရေလျှံပါတယ်ကွာ”

သည်လောက်တောင် စော်ကားလှသည်ပါးစပ်တွေကို
ရွှေယွန်းမှီ အော့နှလုံးနာသွားသည်။ ဒါ မိုးရာလိုက်ပြေးပြီးသား။
ဒေါ်ခင်ခင်သူ သတင်းလွှင့်သည့် ကေသရီလို ရမွှက်ကျူးသည့်
မိန်းကလေးလို့ထင်လို့ပဲ။

ရွှေယွန်းမှီ မျက်လုံးထဲ ခြုံရေမှ သစ်သားပိုင်းကို ဖျတ်
ခနဲ မြင်လိုက်သည်ကြောင့် ဆတ်ခနဲ ကောက်ပြီး ထိုနှစ်ယောက်
ကို တခွပ်ခွပ်နှင့် ရိုက်ထည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒီလောက်တောင် စော်ကားဦး။ လမ်းပေါ်က
မွေးလေမွေးလွင့်တွေ၊ မှတ်ပြီလား”

မထင်မှတ်ထားလို့လား။ ရွှေယွန်းမှီကပဲ လျင်လို့လား
သေး။ ကလေးကချေနှစ်ကောင်မှာ ခေါင်းတွေကွဲသွားကြပြီး ဒေါသ
တွေလည်း ထွက်သွားကြသည်။

သို့သော် ... ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်တာနဲ့၊ နေ့လယ်

(၁၂) နာရီလောက်ကြီးလည်း ဖြစ်သည်မို့ ရွှေယွန်းမိုကို ဒီထက် ပိုပြီး မနှောင့်ယှက်ရဲ။

လမ်းပေါ်မှာ လူတွေလည်းရှိသည်လေ။ သည်တော့ ပါးစပ်မှသာ အယုတ္တ၊ အနုတ္တတွေ ဆဲဆိုနေတော့သည်။

ရွှေယွန်းမို သူတို့ကို ကျောခိုင်းပြီး ဈေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဘယ်သူတွေများ မေမေသတင်းကို သိနိုင်မလဲ။ သူမ ခပ်တည်တည်နှင့် လမ်းဆက်လျှောက်လာခိုက် အဝတ်လျှော်သည့် ဒေါ်ပုကြီး သူမထံသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသဖြင့် ရပ်စောင့်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ကြီး... မေမေ ဘာမှာခဲ့သလဲဟင်။ မေမေရော သူတို့နဲ့ပါသွားတာလား”

ဒေါ်ပုကြီးအသွင်က ကျီးကြည့် ကြောင်ကြည့်။

“မဟုတ်ဘူး ယွန်းရဲ့။ နင့်အမေက သတ်သတ်။ သူတို့ ကားမထွက်ခင် ကားလေးတစ်စီးနဲ့ ပါသွားတာ”

“ရှင်... မေမေ မေမေ ဘယ်သွားတာလဲ”

“ခင်ခင်သူက လူလည်မပဲအေ။ ဘယ်လိုတွေလိမ်ညှာ လှည့်ဖြားပြီး ထည့်လွှတ်လိုက်တယ် သိမလဲ။ ပုံစံကြည့်ရတာ တစ်ခုခုပါပဲအေ”

“မေမေ ငိုသွားလို့လား။ မေမေ့ကို အတင်းချုပ်နှောင်ပြီး

ခေါ်သွားတာလား”

“မျက်နှာမကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ။ ယွန်း... နင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ကျန်ခဲ့တာလဲ။ လိုက်မသွားဘူးလား”

“သူတို့ ဘယ်ပြောင်းမယ်လို့ကြားသလဲဟင်။ အိမ် ပြောင်းသွားတာတောင် ဘယ်သူမှ နှုတ်ဆက်မသွားဘူးလား”

“အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေကတော့ မျက်စိထဲ သဲနဲ့ ဖက်သလိုပါပဲ။ ဘယ်သူမှ သေသေချာချာ နားမလည်လိုက်ကြ ပါဘူး”

“ကျွန်မ နီနီတို့အိမ် သွားမေးဦးမယ်”

ယုယနီနီဆိုတာ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထဲက သူမရဲ့သူငယ်ချင်းမလေးပါ။ သူများ ဘာတွေသိမလဲ။ ရွှေယွန်းမို နီနီတို့အိမ်သို့ ရောက်သွားရပြန်သည်။

နီနီဟာ သူသူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် သူဌေးသမီးတော့ ဟုတ်ပါ။ သူမိခင်က စက်ချုပ်သည်။ ဖခင်က သာမန် စာရေးစာစ်ယောက်။ ဆယ်တန်းတုန်းက ရင်းနှီးခဲ့သူ။ ပြီး ရွှေယွန်းမိုက နီနီကို ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

တိုက်ခန်းလေးရဲ့ရှေ့မှာ ရွှေယွန်းမို ရပ်လိုက်တော့ နီနီ အပြေးလေးထွက်လာခဲ့၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သူငယ်ချင်းရယ်။ နင့်မိထွေးတော်ကြီးက တော်တော်ဆိုးတာပဲနော်။ အမွေတွေအကုန်လုံး လက်ဝါးကြီးအုပ်ပြီး လုပ်ချင်သလိုလုပ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“အမွေကို မမက်မောပါဘူး နီနီရယ်။ ခုတော့ ငါ့မေမေကိုပါ ခွဲသွားသေးတယ်လေ။ မေမေကိုလည်း ဘယ်လိုလှည့်ပတ်လိမ့်ညာပြီး လွှတ်တယ်မသိဘူး။ ငါ့ကိုလည်း”

“နင့်နဲ့ စပ်အိုက်ခွန်းကိုလည်း ခိုးပြေးသွားပြီဆိုပြီး ရပ်ကွက်ထဲမှာ သတင်းလွှင့်ခဲ့တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ် ... ငါတို့ကို ရဲစခန်းက ဖမ်းသလိုလိုနဲ့ သူလူတွေနဲ့ ထည့်လိုက်တာ။ ခုမနက်ကျမှ ပြန်လွှတ်ပို့ပြန်လာခဲ့ကြတာ”

“သူ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရအောင် နင်တို့ကို ရှင်ထုတ်ထားတာ။ သူလှည့်ကွက်မှာ နင်တို့သားအမိ ခံလိုက်ရတာပဲ။ သူကတော့ အကြံသမားပဲ။ အစောကြီးကတည်းက အကွပ်ချ စီစဉ်ထားမှာပေါ့”

“လောလောဆယ် ငါ့မှာ နေရာမရှိဘူး။ အဲဒါ ... နင့်အိမ်မှာ နေလို့ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ယွန်းရယ်။ ငါတို့သားအမိက နင့်အမြဲကျေးဇူးတင်နေတာပါ။ နင်ကူညီလို့ လုပ်ငန်းပိုပြီး အဆင်

လာခဲ့ရတာ မမေ့ပါဘူး”

“ဒါတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး နီနီရယ်။ ငါ့ဘဝက လောလောဆယ် ခြေရာလည်းပျောက်၊ ရေလည်းနောက် ဖြစ်နေလို့ပါ။ ငါ တစ်သက်လုံး ကပ်မနေပါဘူး။ ငါ မေမေကိုရှာမယ်။ အလုပ်လည်း ရှာလုပ်မယ်။ မေမေကိုတွေ့ရင် တို့သားအမိဘဝကို အတူဖြတ်ကျော်ရင်ဆိုင်ကြမယ်”

“အေးပါ ... ငါ့အိမ်မှာ နင် အဆင်ပြေတဲ့အထိနေနိုင်မိတယ်။ လာ ... မေမေဆီ သွားပြောကြမယ်”

အိမ်ထဲမှာ အကူ (၂) ယောက်၊ စက် (၂) လုံးဖြင့် ချွပ်နေသည့် ဒေါ်လှလှနီကလည်း ရွှေယွန်းမိကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုသဖြင့် သူမ တဒဂ်တော့ စိတ်အေးရသည်။

ရှေ့ခရီးစဉ်တွေကို အစီအစဉ်ဆွဲရင်း သူမ နီနီအိမ်မှာ ဆော့ရုံနားရဦးမည်။

အခန်း (၁၀)

စပ်အိုက်ခွန်း။

ဝပ်ရှောထဲမှာ ငေးငေးဝိုင်ဝိုင်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ညတာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့အတူ ရှိနေရသည့် ပြစ်ချက်ကို သူ သေသေချာချာ ဂဃနဏ မသိခဲ့တာအမှန် ယခုကျ ဝပ်ရှောမှ မ၊ပေါင်းတစ်ထောင်သားတွေရဲ့ တနာအပြော၊ ဝေဒနာ အရိအထွေတွေက သူ့နားနှင့်မဆုံ။ ပထမ သူတို့မေးသမျှ သူက အမှန်အတိုင်းပြောပြခဲ့သည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ မယုံ။

မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ညတာအတူ

ရှိနေသည့်ကိစ္စဟာ တော်တော်မဟန်မှန်း သည်တော့မှ စပ်အိုက်ခွန်း နားလည်ရသည်။

“ဟာ ... မင်းကတော့ တော်တော်ပွဲခဲ့မှာပဲ။ ကောင်မလေးကို တာဝန်မယူရဘူးလား”

“သူတို့က သူဌေးသင်္ဘောပျက်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ ငါ့ကောင်ကြီး ကြားထဲက တော်တော်ဟုတ်သွားတာပေါ့။ ခေတ်ပျက်ထဲ စီးပွားဖြစ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ငါတို့နှစ်ယောက် ဘာမှမဖြစ်ကြပါဘူးဆိုမှကွာ။ ငါတို့တွေက သမီးရည်းစားတွေမှ မဖြစ်ကြသေးဘဲ”

“ယုံအောင်လည်းပြော ကိုယ့်လူ။ ရဟန္တာတောင် ချာန်လျှောရလောက်တဲ့ ဒီပုံစံလေးမျိုးကိုများ ပုထုဇဉ်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားကြီးက စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှမနေဘူးတဲ့လား။ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူးတဲ့လား”

“လူရွှင်တော်တွေပြောသလို ရည်းစားသွားခေါ်ပြီး ယောက္ခမလောင်းကြီးက မိုးလင်းမှ ပြန်ပို့ဆိုတော့ တစ်ညလုံး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ အစောကြီး ပြန်ပို့တယ်ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသည့်အောက်လုံးတွေထဲမှာ သူရော ရွှေယွန်းဖိုပါ ရစရာမရှိတော့။ သည်အခါ မပြေး

သော်ကန်ရာရှိ ရွှေယွန်းမှီအတွက် သူ့မှာတာဝန်အများကြီးရှိ သွားပြီဆိုတာ စပ်အိုက်ခွန်း နားလည်လိုက်မိသည်။

အစက သူမကို သူချစ်ခဲ့မိပေမယ့် ကောင်မလေးကို ဖွင့်လည်း မပြောရသေး။ ဘာမှလည်း မပွင့်လင်းကြသေး။ သည် ကြားထဲ သူ့အနေအထားကလည်း ဘကြီးအိမ်မှာ ကပ်နေရသည် ဘဝမှီ ရွှေယွန်းမှီကို သူ တာဝန်ယူဖို့ စကားမဟုတ်ခဲ့တာ။

သည်ကြားထဲ မချောကရော လွယ်လွယ်နှင့် ချော်လဲ ရောထိုင်မည့် မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်။ ယခုကျမှ သူနှင့်အတူ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ပျောက်နေခဲ့သည့်ကိစ္စဟာ တော်တော် အရေးကြီးမှန်း၊ ဘာဝန်ကြီးမှန်း စပ်အိုက်ခွန်း သိခဲ့ရတာ။

ဘေးလူတွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စကားသံတွေ ကြားမှာ သူ မြင်ယောင်နေမိတာ မျက်ရည်များနှင့် ဘဝကို နာကြည်းနေသည့်မိန်းမပျို။

မာနရောင်တွေနှင့် လက်လက်တောက်နေသည့် မိန်းမ ချောလေးဟာ သူ့ကိုရော နာကြည်းမှန်းတီးသွားပြီလား။

တကယ်ဆို သူ လက်မခံခါမှနေရော ကိုယ်ကတော့ လက်ထပ်ဖို့စကားစခဲ့ရမှာ။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်မေမေဆီပြန်ပြီး ဘဝကို အတူလက်တွဲသင့် တွေရမှာ။

“ဒါဆို”

သူ ကောင်မလေးကို ရှာရမှာပေါ့။ အိုးပျောက်၊ အိမ် ပျောက်နှင့် မိခင်ပါပျောက်နေရသည့် သူမခမျာ ဒုက္ခတွေ ဘယ် လောက်များနေလိုက်မလဲ။ ကြည့်စမ်း ငါ တော်တော်အသုံးမကျ တဲ့လူပဲ။

ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ (၂၄) နာရီ အတူရှိခဲ့ သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တာဝန်မဲ့ခဲ့တဲ့ယောက်ျား။ တော်တော်အသည်းနှလုံးမဲ့တဲ့ယောက်ျားပါလား။

နေ့လယ်ထဲက ရွှေယွန်းမှီကိုထားခဲ့တာ။ အခြေအနေ တွေကို သူ သေသေချာချာ နားလည်မိတော့ ညနေစောင်းပေပြီ။ သူ တိုက်ထဲမှ အပြင်သို့ အပြေးအလွှားထွက်ရင်း ဘကြီးရဲ့ကား တစ်စီးကို ယူမောင်းခဲ့၏။

ဘကြီးရဲ့အမေးကိုပင် ဖြေမနေအား။ သူ့ကြောင့် အမည်းစက်ထင်သွားရသည့် ကောင်မလေးကို သူ တာဝန်ယူရ ချည်။ တကယ်ဆို သူကလည်း ချစ်နေခဲ့တာ။

ရွှေယွန်းမှီတို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ဘယ်သူက လူမရှိသည့်အိမ်ပြင်မှာ တစ်နေကုန် အောင် ထိုင်စောင့်နေမှာတဲ့လဲ။

သူ ယောင်ချာချာနှင့်ပင် ကားကိုပြန်ကွေ့ကာ ရပ်ကွက် ထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်မောင်းနေပေမယ့် ရွှေယွန်းမှီကို

၁၀၈ နို့ကြပ်ခင်မှူးဝေ

အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရတော့ပါ။ လွတ်တဲ့ငါးမို့ ကြီးတာ
လာ။ ဒါမှမဟုတ် မီးတောင်မြို့ တစ်ခုလို မြို့နေခဲ့သည့် သူ့အချစ်
တွေဟာ ယခုမှ ပွင့်ထွက်၊ ပေါက်ကွဲသွားတာလား။

မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျရင်း သူ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထား
သည့်ကြားမှ ရင်ဘတ်က မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်စူးအောင်
လာရတာ။

ဒါဟာ အချစ်လား။ အချိန်အခါလွန်တဲ့မိုးလို သူ့အချစ်
တွေ အချည်းနှီးဖြစ်ရပြီလား။

ကောင်မလေး သူ့ကို တာဝန်မယူရဲတဲ့ကောင်ဆိုပြီး
မုန်းတီးသွားပြီလား။

အရေးမပါတဲ့အရာတွေတုန်းက ကာကွယ်ပေးခဲ့ပြီ
တကယ်အရေးကျမှ ဒုက္ခပင်လယ်ထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့သူဆိုပြီး စိတ်
နာနေပြီလား။

ကောက်ရိုးပုံထဲမှာ ကျပျောက်သွားသည့် အပ်ကလေး
သူ ဘယ်လိုရှာဖွေရမှာလဲ။

ရပ်ကွက်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကားနှင့်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်
မောင်းရင်း ရှာနေပေမယ့် ည (၉) နာရီထိုးသည်အထိ စပ်အိုင်
ခွန်း ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ပါပေ။

* * *

အခန်း (၁၂)

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်ဟာ အသက် (၁၉) နှစ်အရွယ်သမီး
ညီအစ်မလားလို့ မေးရလောက်အောင် နုပျို အရွယ်တင်သူမို့
ခေါ်ခင်ခင်သူဟာ သူမကို အမြဲငြူစောင်းမြောင်းနေခဲ့တာ။

သူမရဲ့အသက်ကလည်း (၄၀) ပင်မပြည့်သေး။ ကျန်း
မာပြီး ကျန်းမာသူမို့ သွေးသားသန့်စင်ပြီး ဝင်းပကြည်စင်နေ
တဲ့နှုတ်က ဘာမှ အထူးတလည် ပြင်ဆင်နေစရာမလို။

ဒေါ်ခင်ခင်သူမှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလှပြင်ဆိုင်း၊ ဗျူတီ
တွေမှာ အမျိုးမျိုးပြင်ဆင်ခြယ်သနေပေမယ့် လူက လှုပ်ရှား
တဲ့ စိတ်ကလည်း အကောင်းမြင်ဝါဒမရှိသူမို့ ဝတုလ်ကြီး

ဖြစ်ပြီး ရုပ်ရင့်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်ကတော့ အသက်အစိတ်လောက်နဲ့ သည် အပျိုကြီးပမာ စိစိပြည်ပြည် လှလှပပ။ သည်တော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒေါ်ခင်ခင်သူ ငြိစူစောင်းမြောင်းနေတာ မဆန်း

နေသေးသပ ချုံထဲက၊ ချိုသွေးတမြေ ဆိုသလို အကြီး ကြီးနေခဲ့သည်မှာ သူယောက်ျား ဦးကျော်ခေါင် သေဆုံးသွား သည့်အခါမှာတော့ ဒေါ်ခင်ခင်သူ လက်ခမောင်း ခတ်လေပြီ

ရှိသမျှပစ္စည်းကို လက်ဝါးကြီးအုပ်၊ မွေနှောက်ပစ်ရုံတင် မက သင်းတို့သားအမိကိုလည်း တွင်းဆုံးကျသည့်ဘဝတွေ ခြံအောင် သူ စိစိပစ်လိုက်သည်။

ရွှေယွန်းမိနှင့် သူနောက်လိုက်ခွေး စပ်အိုက်ခွန်းကို လူတွေလက်ထဲ ထည့်ပစ်လိုက်သလို ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်အဖော် လည်း အမြတ်ထုတ်လိုက်သည်။

အစောကြီးကတည်းက ဆင်ကြံ ကြံနေတာမို့ ခင်ခင် ဦးနှောက်က ပြေးသလား မမေးနှင့်။

သူယောက်ျားကြွေးပေးရမည် သူဌေးဦးမင်းဆက်နဲ့ စကားတွေ အချေအတင်၊ အဆက်အသွယ်လုပ်ပစ်လိုက်သည်

ဦးမင်းဆက်ဆိုတာ အသက် (၅၀) လောက်ရှိသွား သူဌေး။ လူပျိုကြီးအမည်ခံပြီး ထင်သလို စိတ်တိုင်းကျနေ

သူ့ကိုပေးစရာရှိသည့် သိန်း ထောင်ဂဏန်းလောက် အတွက် ခင်ခင်သူ ကမ်းလှမ်းလိုက်တာ၊ သက်ရှိလူသား (၂)ဦး။

“ဦးမင်းဆက် ... ခင်ခင်သူမှာ ပေးစရာငွေတော့ မရှိဘူး။ သက်ရှိအရုပ်လှလှတွေတော့ ရှိတယ်၊ ကြိုက်တာရွေးယူ။ အပိုင်နော် ... အပိုင်”

ဦးမင်းဆက်ကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ကျော့ကေခိုင်တို့သားအမိ ကိုပြတော့ ဦးမင်းဆက် ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ လူကုန်ကူးရင် အပြစ်အရမ်းကြီး ဖြစ်သလားနော်။ ဒေါ်ခင်ခင်သူ ကောင်းကောင်းမနေချင်တော့ဘူး၊ ခင်တယ်”

“ခင်ခင်သူတို့က မပိုင်ရင် ခြင်တောင်မရှိက်ဘူး။ ဒီဘောင်မလောက် နံတာ၊ အတာ ဘယ်ရှိမလဲ။ အိမ်ကလူနဲ့တုန်းကလည်း နံလို့ အလို့ ခံလိုက်ရတာပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ဘက်လှမှန်းတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အလှကိုယ် ဖာနဘားရမှန်းမသိတာသာကြည့်။ ခင်ခင်သူတို့သာ သူလောက် လှကြည့်ပါလား။ မိုးကိုတောင် ခေါင်းနဲ့တိုက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်”

ဦးမင်းဆက် သဘောတကျ ကြည့်ရင်း ရယ်မောနေ ချိတ်တာ မပြီးနိုင် မစီးနိုင်။ မျက်လုံးကလည်း မီးဖိုထဲမှာ အပုပ် ချစ်နေသည့် ကျော့ကေခိုင်ထံမှခွာ။

တော်တော်လှတာပဲ။ အလှဆုံးနှင်းဆီ။ သူက ကလေး
သာသာ ရွှေယွန်းမိုကို မနှစ်သက်။ ကျော့ကေခိုင်တို့လို လုံးကြီး
ပေါက်လှ ရေဆေးငါးကြီးမျိုးမှ သဘောကျသည်။ ဒီပုံစံမျိုးမှ
သူ ထားရာနေ စေရာသွား ထင်သလို ချစ်လို့ရမှာ။

ရွှေယွန်းမိုကိုမျိုးက လူငယ်မို့ နံအနေမှာလည်းမဟုတ်။
ပညာတတ်မို့ ပြဿနာက အချိန်မရွေးရှိနိုင်သည်။ သူ ဘယ်လိုမှ
လက်ဝါးနဲ့အုပ်ထားလို့ရမှာ မဟုတ်။

သည်တော့ သမီးနဲ့အမေဆို အမေကိုပဲတွေးလိုက်မည်။

“ပြဿနာတော့ မရှိစေခဲ့နော်၊ သူ့သမီးကရော မအ
နောက် ပါလာမှာလား။ ကျွန်တော် အခု သူ့ကိုရွေးတာ လက်ထပ်
ဖို့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ရှေးတုန်းက ချစ်တီးတွေလိုပဲ မိန်းမတစ်
ယောက်ကို ကြွေးသိမ်းနည်းမျိုး သိမ်းတာ”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။ ကဲ ... ကျွန်မက သူ့
ရှင် လက်ထဲ လှည့်ပတ်ပြီးထည့်လိုက်မယ်။ ရှင်ကလည်း သူ့
လည်သလို ထိန်းသိမ်းထားပေတော့။ သူက နံအနေတော့
နောက်တော့လည်း ရှင်ပစ္စည်းအဖြစ် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်
သွားမှာပါပဲ”

“ပြီးတာပဲ ကဲ ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကြွေးတွေဆပ်ပြီးကြောင်း စာချုပ်ချုပ်မယ်။ ကျွန်

နန်းသက်တဲ့နေ့ကျ သူ့ကို လာခေါ်ပေါ့”

ဒေါ်ခင်ခင်သူ လက်ဝါးချင်း ရိုက်ထားခဲ့ပြီး ဦးကျော်ခေါင်
ဆွေဆုံးပြီး (၇) ရက်မြောက်ပြီးသည့်နေ့မှာပင် သူ့အကြံအစည်
တွေကို စတင်အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သည်။

ရွှေယွန်းမိုနှင့် သူ့နောက်လိုက်ကောင်ကို ရှင်းပစ်လိုက်
ပြီး အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်ကျန်ခဲ့သည့် ကျော့ကေခိုင်ကို တစ်ခါရှင်း
သည်။

ကျော့ကေခိုင်ဟာ သုံးစားမရအောင် နံအသူမို့ သူ
ဆိုက်ခန်းစာချုပ်တွေ ဘာတွေဆိုတာလည်း သူ လှည့်ပတ်ယူ
ဆိုက်၏။

နောက် ဘာပစ္စည်းမှ ယူခွင့်မရှိခင် နောက်ထပ် ဝက်ဖဲ
ဆန်ခုကို ဖော်ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

အိမ်မှာ သူ့အသင်းအပင်းတွေဖြစ်သည့် တရားသူကြီး
အထူးတွေ၊ ရှေ့နေအထူးတွေနှင့် စိစဉ်စရာရှိတာ စိစဉ်ပြီးတော့
အားလုံးရှင်းလင်းသွားသည်နှင့်။

သူ မီးဖိုဘက်ရှိ ကျော့ကေခိုင်ကို အလန့်တကြား အော်
ဆိုလိုက်သည်။

“ကျော့ကေခိုင်ရေ ... လာပါဦး။ ဒုက္ခတွေတော့ များ
ကုန်ပါပြီ ... ဘုရား ဘုရား”

“ဘာလဲ ... ဘာလဲဟင် မမကြီး”

ထိတ်ထိတ်ပြာပြာထွက်လာသည့် ကျော့ကေခိုင်ရှေ့မှ သူ အိုက်တင်အပြည့်နှင့် သရုပ်ဆောင်၏။

“ရွှေယွန်းမို့နဲ့ ဟိုကောင်လေးကို ရဲစခန်းက မေးမြန်းနဲ့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာ လမ်းမှာ လမ်းမှာ ကားမှောက်လို့တဲ့၊ ဆေးကြီးအရေးပေါ်က ဖုန်းဆက်တယ်”

“အို ... ဘုရား ဘုရား၊ ဒုက္ခပါပဲ မမကြီးရယ်”

သမီးဇောနှင့် ကျော့ကေခိုင် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားလျှင် ခင်ခင်သူ တကယ့်စေတနာရှင်ပုံစံနှင့် စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။

“နင် အဲဒါနဲ့ဆုံးလိုက်သွား၊ ငါတို့ နောက်ကလိုက်ထားခဲ့မယ်၊ နေဦး ... သားကို ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်။ သားနဲ့က ပြန်လာတာနဲ့ ငါတို့ နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်။ နင် တက္ကစီနဲ့လိုသွား၊ ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ငါ့မိတ်ဆွေ သတင်းလာတာ ထင်တယ်”

သူတို့ ပျာယာခတ်နေဆဲ ဦးမင်းဆက် ဘုမသိ ဘုမသိ ပုံစံနှင့် တိုက်ရှေ့မှာကားရပ်ပြီး တိုက်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၊ ဒေါ်ခင်ခင်သူကပင် -

“ဦးမင်းဆက် ... သတင်းလာမေးတာ ကျေးဇူးတင်တယ်ရှင်။ ဒီမှာ ကျော့ကေခိုင်သမီး ကားတိုက်ခံရပြီး ဆေးရုံ

အရေးပေါ်ကိုရောက်နေလို့ ရှင်များ လိုက်ပို့နိုင်မလား။ အားနာလိုက်တာရှင်။ အိမ်ကကားကလည်း သားယူသွားလို့ ခုမှ ဖုန်းဆုန်းဆက်လိုက်ရတယ်။ မအေက အရမ်းစိတ်ပူနေတော့ သူ ခရင်ရောက်နေမှဖြစ်မယ်။ ရော့ ရော့ အရေးပေါ်ရှင်းရအောင် (၅) သိန်းယူသွား။ မမကြီးတို့ နောက်က လိုက်ခဲ့မယ်”

တကယ့်ကို စေတနာကောင်းနှင့် ပျာယာခတ်ပြနေလျှင် ကျော့ကေခိုင် မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့် ကျေးဇူးတင်ရမလို၊ အရေးကျတိုင်းရှာသားပဲဟုပင် တွေးမိ၏။

သူမရင်ထဲ ကမ္ဘာမီးလောင်နေပြီမို့ သားကောင်အဖြစ် အနင်းခံရတော့မည့် ပရိယာယ်ကိုပင် စိုးစဉ်းမျှ သံသယမရှိမိ။

ဒေါ်ခင်ခင်သူပေးသည့် ငွေ (၅) သိန်းကိုယူပြီး ဦးမင်းဆက်ဖွင့်ပေးသည့် ကားထဲသို့ လည်စင်းပြီးဝင်မိခဲ့သည့်အဖြစ်။

လမ်းမှာ ငိုငိုရယ်ရယ်နှင့် မသက်မသာ ဖြစ်နေသည့် ကျော့ကေခိုင်ကို ဦးမင်းဆက် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပေမယ့် ခုန့်ကြီးသို့ မောင်းနေရင်း လမ်းမှာ -

“ခင်ဗျားလည်း မောလှပြီ၊ စိတ်ကို အေးအေးထားပါ။ နောက်က ဆေးပညာတွေ အစွမ်းထက်ပါတယ်။ အမေးမြေသေးသောက်လိုက်ဦး၊ ချွေးတွေ၊ မျက်ရည်တွေနဲ့ လူလည်း

ရုပ်မပေါ်တော့ဘူး”

ကားမောင်းရင်း အအေးတစ်ဘူး လှမ်းပေးသည့်လူက ကျောကေခိုင် ယခုမှကြည့်မိ၏။ သူမက သူ ဘယ်သူဆိုတာ တောင်မသိ။ ကိုယ်ကလည်း သမီးအပျိုရဲ့အမေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူကြီးကပ်ယောက်လို သဘောထားနေပြီမို့ တောင်တောင်အိမ် တော့မတွေးမိ။

ရေဘင်မျက်မှန်အကောင်းစားနှင့် မင်းသားတစ်ယောက် လို ချောမွေ့နေသည့် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်သူဌေးတစ်ယောက်။ ဗိုက်ထဲ တော့ ဘီယာခိုက်နှင့်။

သူပေးသည့်အအေးဆွေးက အေးအေးလေး။ ယခုမှ အကို ဖွင့်ပြီးပေးနေလျှင် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မောနေခဲ့သည့် ကျောကေခိုင်တစ်ယောက် သူ့အအေးဘူးကို သောက်မိခဲ့သည့်

အအေးသောက်ပြီးသည်နှင့် ကျောကေခိုင်တစ်ယောက် ငိုက်ခနဲ စင်းကျသွားခဲ့ပေပြီ။

လူက သတိလစ်နေတာမျိုးတော့ မဟုတ်။ အားလုံး ဝေဝေဝါးဝါး သိနေခဲ့သည်။ သူမကို ပွေ့ချီခေါ်သွားတာ။ နောက် အဝတ်တွေ ချွတ်ပြီး ရေချိုးပေးတာ။ ရေချိုးပေးပြီးတော့ သုတ်ပြီး ညအိပ်ဝတ်စုံဝတ်ပေးတာ။ အိပ်ရာတစ်ခုပေါ် ရောက်သွားတာ။

အားလုံးကို သိနေပေမယ့် သူမ လှုပ်လို့မရပါ။ အိပ်နေရင်း ဘီလူးစီးခံနေရသလိုပါပဲ။ သူမရဲ့လက်တွေ၊ ခြေတွေ ထွပ်လို့မရ။ သူမရဲ့ပါးစပ်မှာတော့ မဝီမသ ရွတ်ဆိုနေမိတာ။

“သမီး ... သမီး ကားတိုက်ခံရတာယ်”

“သမီး ဆီ သွား ချင် တယ်”

သူမရဲ့ အာလေး လျှာလေးစကားတွေကို ကြားနာပြီး သူက နားနားကပ်ခါ ရှင်းပြနေပုံမှာ ...

“ကျော့ရဲ့သမီး ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဘာ့ကို ဒေါ်ခင်ခင်သူ ညာတာ၊ ညာပြီး ကိုယ့်နောက်ထည့် ထိုင်တာ”

“ဟင် ... ဘာ ဖြစ် လို့ လဲ”

သူမရဲ့ဦးနှောက်တွေက ဝေဝေဝါးဝါး။ မျက်ခွံတွေက ထည်း ဖေးလံလို့။ သူမကို သတ်ချင်လည်း သတ်လိုက်ကြပါ သား ဘာဖြစ်လို့ ခုလို မသေမရှင် လုပ်ထားကြတာလဲ။

“ကျော့ကို ကိုယ်ချစ်လို့ပေါ့၊ ကိုယ်လိုချင်လို့ပေါ့”

“ကျွန်မ က အ ဘွား ကြီး ပါ”

“အဘွားကြီး မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အဘွားကြီးဖြစ် သည်း အဲဒီအဘွားကြီးကို ဟောဒီအဘိုးကြီးက လိုချင်လို့၊ ချစ် ... သိပြီလား”

ကျော့ကေခိုင် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ လှော်ရှားလို့မရပေမယ့် သူမဟာ ထွားကျိုင်းသန်မာတဲ့ ထိုလူရဲ့လက်ထဲမှာ အရပ်တစ်ရပ်ဖြစ်သွားခဲ့တာတော့ သိနေသည်။

ဘဝဟာ ဘာတွေဖြစ်သွားပြီလဲ။ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည့် အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာ သူမက ငရဲသား။ ဒေါ်ခင်ခင်သူကတော့ သူမဘဝကို လိုသလိုစေစား နိုင်စားနေသည့် ယမမင်း။

ဒါဖြင့် လူထွားကြီးကတော့ ဒေါ်ခင်ခင်သူရဲ့ ငရဲခွေးကြီးပေါ့။ လျှာနီနီကြီးနဲ့ သွားစွယ်တွေနဲ့ သူမရဲ့တစ်ကိုယ်လုံးကို အားပါးတရ ဝါးမျှစားသုံးနေလိုက်တာ။

ရှည်ကြာလှသည့် အဝီစိငရဲမှာ သူမ ကပ်အသေကြာအောင် ငရဲခံနေရမှာလား။ မျက်ရည်ပါးပါးစီးကျရင်း သူ့အိပ်ပျော်သွားတော့လည်း ငရဲခွေးကြီးရဲ့ ရင်ခွင်က နွေးနွေးထွေးထွေး။

အသူရကာယံတွေလို သုခတစ်လှည့် ဒုက္ခတစ်လှည့်ဆိုတာ ဒါမျိုးဖြစ်မည်။

အခန်း (၁၃)

နီနီတို့တိုက်ခန်းက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။ သည်ကြားထဲ စက်လုံးနှင့် စက်ချုပ်ရာမှာလိုအပ်သည့်စက်တွေနှင့်ဆိုတော့ ခန်းတစ်ခုလုံး ပြည့်ကျပ်လို့။

ရွှေယွန်းမို့ နီနီရဲ့အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ တိုးဝှေ့အိပ်ရသည်။ သူ့အဖေနှင့်အမေက တစ်ခန်း၊ နောက် မီးဖိုနှင့်ထမင်းစားခန်းကလည်း ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။ သို့သော် လမ်းပေါ်မှာနေရတာဆိုတော့ ဒီမှာနေရတာ ပိုပြီးလုံခြုံပါသည်။

ရွှေယွန်းမို့ ချေးများနေလို့မဖြစ်။ ဘဝကံကြမ္မာက အမျိုးအနိလာခဲ့ပေပြီ။ လူဆိုတာ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ရမည်။

မေမေသတင်းကိုရဖို့နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့သတင်းကိုရဖို့အတွက် ရွှေယွန်းမှီ အိမ်ထဲကုတ်နေလို့မဖြစ်။ သည်တော့ အပြင်မှာ အလုပ်တစ်ခုခုရှာဖွေဖို့အတွက် ကြိုးစားရသည်။

နီနီအလုပ်လုပ်သည့်အရောင်းဆိုင်မှာပဲ လုပ်ရကောင်မည်လား။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ လုပ်ရမည်လား။ သည်တစ်ခုအလုပ်ခေါ်လျှင် ပြောဖို့ နီနီကိုမှာထားရမည်။

စက်ချုပ်သည့်အလုပ်ကို နီနီ ဝါသနာမပါ။ ရွှေယွန်းကတော့ မေမေကိုရှာချင်သည့်အတွက် အပြင်မှာပဲ အလုပ်လုပ်မည်။ အိမ်ထဲမှာလုပ်လျှင် ဘာသတင်းမှရတော့မည်မဟုတ်။

နီနီအကူအညီနှင့်ပင် တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ အလုပ်လုပ်သည့်စုပါမားကတ်မှာပဲ ရွှေယွန်းမှီ အလုပ်ရလိုသည်။ ယူနီဖောင်းက သိပ်မဆိုးလို့တော်သေးသည်။

ဒူးအုပ်စကတ်နှင့် အပေါ်ကတီရှပ်အဖြူ၊ စကတ်မိတ်ကပ်ရောင်၊ အရောင်းစာရေးမလေးတွေဟာ ရုပ်ရည်သန့်ရှင်းရသည်။ အားလုံးထဲမှာ ရွှေယွန်းမှီအလှက ခပ်ထင်းထင်း။

အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်လုံးအလှနှင့် မျက်နှာအလှမကျန်။

ဈေးရောင်းရင်း ရွှေယွန်းမှီ မျက်စိတောင်းမှောက်ကြည့်နေတာ မေမေနှင့်ရန်သူတော်ကြီးတွေကို တွေ့မလားလို့ပါ။

တစ်လပြည့်တော့မှာပေမယ့် သူမ မည်သူ့ကိုမျှ ရှာမတွေ့ခဲ့ပါလေ။

✱

ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့မိသားစု။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မဟုတ်တာလုပ်ခဲ့ကြသူတွေမို့ လိပ်ပြာမလုံး၊ နှလုံးသားတွေ ဘယ်လောက်ပင်မာကျောအေးစက်ပြီး အငြိုးအတေး၊ အာယာတာတွေ ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့မေမယ့် လိပ်ပြာကတော့ မလုံပါပေ။

အမွေဆိုင်တိုက်ကြီးကို ခေါင်းကိုက်လည်နာရေးနှင့် ရောင်းချခဲ့ပြီးသည့်အပြင် ကျော့ကေခိုင်၏တိုက်ခန်းကိုလည်း ထက်ညှိုးထိုးပြီး ရောင်းလိုက်သေးသည်။

နောက်... ကျော့ကေခိုင်ကို ဦးမင်းဆက် လက်ထဲသို့ လေိမ်တပတ်နှင့် ထည့်လွှတ်လိုက်ပြီး သူမ၏လက်ဝတ်လက်စား ချော့ကိုပါ သိမ်းလိုက်သေး၏။

သူသမီး သိလျှင် ပြဿနာတွေ မငြိမ်းမှာမို့ တစ်ချက်ခုတ် သုံးချက်ပြတ်။

သမီးကိုပါ သူမတို့ပွဲနား မသိစေဘဲ ရှင်းထုတ်ခဲ့သေးသည်။ သူ့သူရဲကောင်းနှင့်ပါပေါ့။

ရသမျှငွေတွေကိုသယ်ပြီး စောစောကတည်းက ချိတ်ဆက်ထားသည့် ပွဲစားဦးညွန့်သွင်နှင့် ဆက်ပြီး စမ်းချောင်းထဲမှာ ခြံနှင့်ဝန်းနှင့် တိုက်တစ်လုံးကို ပြန်ဝယ်လိုက်သည်။

စမ်းချောင်းမှတိုက်က သူတို့တိုက်နှင့်ခြံလောက်မကောင်းပေမယ့် နောက်ကြောင်းရှင်းအောင် အပျောက်ရိုက်လိုက်ခြင်းပါပေ။

ပိုသည့်ငွေတွေကတော့ သားနှင့်သမီး သုံးဖြုန်းနေလိုက်တာ ယခုတစ်လလည်း ကြာရော အားလုံးပြောင်ပေပြီ။

ဒေါ်ခင်ခင်သူဟာ တစ်ခါမှ စီးပွားရေးလည်း ဝင်ပြီး မလေ့လာဘဲ ယောက်ျားရှာသမျှ အခွဲတိုက်ပြီး သုံးဖြုန်းလာခဲ့သူမို့ ယခုလည်း မရှာတတ်။ ငွေကို ရေလိုသုံးဖို့နှင့် သားသမီးတွေကို အလိုလိုက်ဖို့သာ နားလည်သည်။

ဆင်သေကောင်ပေါ်မှာ ဒိုစီးသွားသည့်သားအမိတွေ့ စီးပွားရေးလည်းမလုပ်ပါ။

တိုက်ကြီးနှင့်နေပြီး ကားတစ်စီးကား သုံးဖြုန်းနေလိုက်တာ။

သို့သော် ...

သားအမိ (၃) ယောက်လုံး ရှေ့ရေးဆိုတာ တွေးတောင်ကြည့်ဖူးကြ။ ငွေတွေကုန်လည်း လက်ဝတ် လက်စားတွေ ရှိသေးသည်။ ကျော့ကေခိုင်ရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း သူတို့ပဲ ယူလာခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှေ့ပင်ထွက်လိုက်၊ ဗျူဟာပါလာသွားလိုက်နှင့်ပင် အဆင်ပြေနေကြပေသည်။

* * *

သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း သူ့မှာ စိတ်ဖိစီးမှုတွေက ခပ်များများ။ ဘကြီးရဲ့အလုပ်ကိုလည်း ဖိစီးစီးလုပ်ပေးချင်သလို မေမေထံလည်း ပြန်ကြည့်ရဦးမည့် ဝတ္တရားကရှိသေး၏။

ထိုအတူ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေမှန်းမသိသည့် ရွှေယွန်းမို့ကိုလည်း ရှာဖွေချင်သေးသည်။

နောက်ဆုံး ဘကြီးကိုတောင်းပန်ခဲ့ပြီး စပ်အိုက်ခွန်းကျောက်မဲသို့ ခေတ္တပြန်ခဲ့ရသည်။

အခန်း (၁၄)

စပ်အိုက်ခွန်း။

ရွှေယွန်းမို့ကို ရှာလို့မတွေ့သေး။ သူ့ရင်ထဲမှာ သောကနှင့် နောင်တက ပိုမိုကြီးမားလာလေလေ။

သည်ကြားထဲ မိခင်က ကျောက်မဲပြန်လာဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်နေတာကြောင့် နောက်ဆံတတင်းတင်းနှင့်ပင် သူ အိမ်ထဲပြန်ရဦးမည့်အဖြစ်။

ဘကြီးကလည်း အသက်ကြီးပြီမို့ သူဝပ်ရှော့ကို ကိုယ့်တူကိုပဲ လက်လွှဲရောင်းချချင်နေသည်။ စပ်အိုက်ခွန်း ဦးနှောက်စားရပါဘိ။

ဦးကျော်ခေါင် သေဆုံးသွားသည်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်သူ လုပ်ချင်းတိုင်း ပရမ်းပတာတွေ လျှောက်လုပ်နေလိုက်တာ။ သူမ ဟာ တရားဝင်မယားကြီးဆိုသည့်ပါဝါနှင့်။ တကယ်ဆို ကိုယ်ဟာ လည်း တရားဝင်မယားတစ်ယောက်ပါပဲ။

သို့သော် ကိုယ်က အရာရာကျွေးဇူးတရားတွေ ထောက်ထားပြီး ခေါင်းငုံ့ခံနေကျမို့ ဒေါ်ခင်ခင်သူ လုပ်သမျှ ခံနေရတာ ငါပဲ။

ဒေါ်ခင်ခင်သူ၊ ဘယ်လောက်တောင် ရိုက်ချက်ပြင်းလိုက်သလဲ။ သူမမှာ ဖုန်းလည်းပါမလာတော့။ ထို့အတူ သမီးထံ ခုန်းဆက်တော့လည်း မရ။ ကေန္တ သမီးရဲ့ဖုန်းကိုလည်း သူပဲ ဆွဲထားလိုက်သလား။ ဖျက်ဆီးပစ်လေပြီလား မသိတော့ပါ။

သားအမိ (၂) ယောက် ဆက်သွယ်လို့မရအောင် လုပ် ခဲ့လိုက်သည့် ဒေါ်ခင်ခင်သူရဲ့ ယုတ်မာမှုက တိုင်းဆလို့မရ။

ဘုမသိ ဘမသိနှင့် သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုသဖွယ် တိရစ္ဆာန် ဘစ်ကောင်နယ်။ သူမ လူတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲမှာ ရောက်နေတာ နာကြည်းစဖွယ်။ (၅) ရက်လုံးလုံး ဆေးမပြယ်တာကြောင့် ဆေးထိုး ထိုင်းမှိုင်းနေခဲ့ရပေမယ့် ဒီနေ့တော့ ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့ရမည်။

ဒါ မြန်မာပြည်လား။ ရန်ကုန်မှာပဲလား။ ဘယ်မြို့ကို

အခန်း (၁၅)

ကျော့ကေခိုင်။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဘယ်လိုသတ်မှတ်ရမည်မသိ။ သူဟာ ရောင်းစားခံခဲ့ရတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုရောက်လာရတာလဲ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲကိုရောက်လာပြီး ပေါင်းသင်း နေထိုင်ရတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

(၅) ရက်လောက်ကြာတော့ သူဦးနှောက်တွေ ဝေဝေ နေရာမှ ကြည်စင်လာခဲ့သည်။ ပြန်တွေးကြည့်တော့ အဖြေက မရှိ။

ရောက်နေသလဲ။ ကျော့ကေခိုင်မသိ။ သူမသိတာ ကိုယ်ဟာ
ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် (၅) ရက်နှင့် (၅) ညလုံးလုံး ပေါင်း
သင်းနေထိုင်ခဲ့ရတာပါပဲ။

သည်နေ့တော့ မနက် (၁၀) နာရီလောက်မှာ သူမ
ကြည်ကြည်လင်လင် သတိရနေပြီ။ ကိုယ် ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ
ခင်ခင်သူ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်နိုင်ဖို့
ထိုယောက်ျားနှင့် စကားအခြေအတင်ပြောရမည်။ ထွက်ပြေးသင့်
ပြေးရမည်။

သို့သော် ထိုလူဟာ သူမရဲ့မျက်စိရှေ့မှာ တစ်နေ့လုံး
ပေါ်မလာခဲ့သည့်နည်းတူ သူမကိုလည်း အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ချစ်
နှောင်သလို ပိတ်ထားခြင်းကြောင့် ခက်ရ၏။

အင်း အစားအသောက်တွေကတော့ အလျှံပယ်။ ဘူးနဲ့
ထည့်ထားသည့် တရုတ်စာတွေ၊ နောက် မုန့်မျိုးစုံ၊ ကော်ဖီ၊
ခတ်ဘူး၊ ရေနွေးကြမ်း၊ လက်ဖက်သုပ်၊ တီဗီလည်း ရှိသည့်
ကြိုက်တာကြည့်ရုံ။

သို့သော် လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရ။ အခန်းကျယ်ကြီး
ထဲမှာ သူမ လျှောက်သွားနေရင်း မုန့်အထူကြီးတွေ တပ်ထား
သည့် ပြတင်းမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ အောက်မှာ
လူတွေ၊ ကားတွေ၊ ဒါဟာ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းလား။

နောက်ဆုံး ဘာမှမတတ်နိုင်သည့်မို့ ပုံမှန်ကိစ္စတွေကို
လုပ်ရသည်။ ရေချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်း တွေသည်အဝတ်တစ်ထည်
တောက်လဲ။

အဝတ်တွေကလည်း သူမ ဝတ်နေကျဖြစ်သည့် လုံချည်
နှင့် အင်္ကျီမျိုးမဟုတ်။ ဂါဝန်တွေ၊ ညဝတ်အင်္ကျီတွေ၊ ဘရာဇီယာ
ထည်း တစ်ထည်မှထားမပေ။ ညဝတ်အင်္ကျီတွေသာ များသည်။
တော်တော်ညစ်ပတ်စုတ်ပဲ့တဲ့လူပဲ။

ဒါ ... ငါ့ကို အိမ်ပြင်မထုတ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သဘော
မျိုး။

(၁၂) နာရီလောက်ရှိလာတော့ ဆာလာသည်မို့ သမီးနှင့်
အွဲ့နေရသည့် ပရိဒေဝကြားမှပင် ကျော့ကေခိုင် ဘူးတစ်ဘူးကို
ဆွဲယူပြီး စားလိုက်ရသည်။ ဒံပေါက်။

နောက် ... မုန့်တစ်ခုယူစား၊ ကော်ဖီသောက်၊ စား
သောက်ပြီးတာနှင့် ဘာဖြစ်သည်မသိ၊ သူမ အိပ်ချင်သွားရပြန်
သည်။

အဆီအအိမ်တွေ စားလို့လား။

ဘုရားရေ ... ငါ့ရဲ့အစားအသောက်တွေထဲမှာ ဘာ
တွေ ခပ်ထားပြန်တာလဲ။ ကြာလာရင် ငါ ဆေးစွဲတော့မှာ

ထိတ်လန့်နေသည့်ကြားမှပင် ကျောကေခိုင် အိပ်ရာထဲသို့ အနိုင်နိုင် အားခဲသွားရင်း အိပ်ရာဝင်လိုက်ရသည်။ နောက်သူမ အိပ်ပျော်သွားသည် ထင်မိသည်။

သူမနားထဲမှာ တံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်ချိန်မှာတော့ အခန်းတစ်ခုလုံး အမှောင်သန်းနေခဲ့ပြီ။ သူမ မီးလည်း ထမေ့နိုင်၊ ညစာလည်း မစားနိုင်။ လူကလည်း မလှုပ်နိုင်သလို။

“ဟော ချစ်လေး ... အိပ်နေတုန်းလား။ ထမေ့မင်း ယောက်ျားကိုကြိုပါဦးလား။ ချစ်လေးအတွက် ကိုကို လက်စွပ် ဝယ်လာတယ်။ ထ ထ ... အောင်မယ်လေး ငါ့မိန်းက ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

သူမကို ကလေးတစ်ယောက်လို ခုတင်ပေါ်မှ ဆွဲထုတ်ပလီပလာစကားတွေ ပြောနေသူကြီးအား ကျောကေခိုင် မျက်လုံးကို အားတင်းပြီး ဖွင့်ကြည့်ရသည်။ နောက် အားတင်းပြီး စကားတွေ ပြောရ၏။

“ကျွန်မကို ပြန်ပို့”

“ဘယ်ကို ပြန်ပို့ရမှာလဲ ချစ်ရဲ့။ မင်းမှာ အိမ်မရှိတော့ဘူးလေ။ ခင်ခင်သူ ရောင်းစားပစ်လိုက်ပြီ”

“ဒါဆိုလည်း သမီးဆီ လိုက်ပို့”

“ကျောသမီးလည်း ဘယ်ရောက်နေတယ် မသိဘူးလေ။ တို့ကို ရှာပေးပါမယ်ကွာ။ ကဲ ... ညစာစားကြရအောင်။ ထ ထ ... မိန်းမကို ကိုကိုခွဲပေးမယ်”

“တော်ပြီ ... ရှင်ကျွေးတာမစားဘူး။ ကျွန်မကို ဆေးတွေခပ်တယ်”

သူမရဲ့အသံက ခပ်လေးလေး။ ဦးမင်းဆက် တဟားဟား ရယ်နေမိတာ လိုချင်တာရနေသည့်ကလေးတစ်ယောက်လို။

ကျောကေခိုင်ဟာ သူတွေ့ဖူးသည့် မိန်းမတွေလိုမဟုတ်။ သူ့မှာ ဖြူစင်မှုတွေ ရှိသည်။ ရုပ်ရည်နှင့်အမျိုးအစားကလည်း ချမ်းကြိုက်လို့ နွားချောတာလားတော့မယ်။ သူ အရမ်းစွဲမက်ချင်သည်။

“ချစ် ထွက်ပြေးမှာစိုးလို့ပါကွာ၊ မပြေးဘူးဆိုရင် ကိုကို ဘာမှမလုပ်ပါဘူး”

“ရှင် ပိတ်ထားခဲ့တာပဲ၊ ဘယ်လိုပြေးရမှာလဲ”

“ချစ်အနားမှာ စောင့်ပေးနေရမှ စိတ်ဖြောင့်မှာ။ အခု

ကိုကိုလုပ်ကလည်း ရှိသေးတော့ သွားရတာ”

“သွားပေါ့ ... ကျွန်မအနားမလာနဲ့။ ကျွန်မကိုပြန်ဖို့”

“ပို့မယ် ... ပို့မယ်။ ခု ထမင်းစားရအောင်နော်”

ကျော့ကေခိုင်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဆွဲထူပြီး ထမင်းကားခန်းသို့တွဲခေါ်သွားသူမှာ ဦးမင်းဆက်။ ကျော့ကေခိုင်ကို ကလေးလို ထမင်းခွံပေးလိုက်သေး၏။ သူမကတော့ ဘာမှမသိနားမလည်သူလို စားနေရင်း -

“တော်ပြီ ... ကျွန်မ အိပ်ချင်ပြီ”

“ဟောဗျာ ... ခုထိ ဆေးမပြယ်သေးဘူးလား”

“ဟင် ... ဘာလဲ ... ဘာဆေးလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ စားပြီးပြီးချင်းအိပ်ရင် ဗိုက်ကြီးပူလာတတ်တယ်ဗျ။ တော်ကြာ ... မလှဘဲနေမှာ။ ပြီးရင် ကိုကိုနဲ့အတူ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ကြမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကာလျှောက်စီးရင်း လေညင်းခံမယ်လေ”

ကျော့ကေခိုင် ထမင်းစားပွဲမှာပင် ငူငူကြီးထိုင်နေမိတာ ဆေးမပြယ်လို့ဖြစ်မည်။ သူ စားပြီးလျှင် သူမကို ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ပေးပြီး (၁၅) မိနစ်လောက်ကြာမှ တိုက်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ရသည်။

တော်တော်လေး လန်းဆန်းသွားပြီပို့ သူ့ကို အခြေအနေ

ဆွေးနွေးဖို့ ကျော့ကေခိုင် တာရှုလိုက်ပါသည်။

သူက ကျော့ကေခိုင်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲထည့်ထားပြီး တိခိဩည်နေတာနဲ့ သူမ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ ဦးမင်းဆက် သူမကို ပြုံးပြီးငုံ့ကြည့်ရင်း -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချစ်”

“ကျွန်မ ပြောစရာရှိလို့၊ မေးစရာရှိလို့”

“မေးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ကိုကိုမဖြေနိုင်တဲ့မေးခွန်းတွေ ဆော့ မမေးနဲ့နော်”

“ရှင်ဖြေနိုင်မှာပါ”

သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုတာမှာ ရွှေ့ထိုင်လိုက်ပြီး ကျော့ကေခိုင် ဦးမင်းဆက်ကို တစ်ခွန်းချင်း မေးလေပြီ။

“အခု ဒေါ်ခင်ခင်သူက ကျွန်မကို ရောင်းစားလိုက်တာမား”

“ရောင်းလိုက်တာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကျော့ရဲ့ ဆံခွန်းနဲ့ ကိုကိုက အကျိုးတူပူးပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ ဆိုတော့ ကိုယ့်ငွေ သိန်းတစ်ထောင်ကျော် သူ့လုပ်ငန်းထဲမှာ ခေါ်နေတယ်။ သူ ပြန်မဆပ်နိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် ... ရှင်က ကျွန်မကို ကြွေးနဲ့သိမ်းတယ်ဆိုပါတာ”

“ဒီသဘောမဟုတ်ပေမယ့် ကိုကိုကလည်း ချစ်ကိုလိုချင်တယ်။ သဘောကျတယ်လေ။ ဓားနဲ့ဆားနဲ့ လဲတဲ့သဘောပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို ... ကျွန်မကို ဘယ်တော့မှ လွှတ်မပေးတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်မက သဘောမတူဘူးဆိုရင်ရော၊ ထွက်ပြေးရင်ရော၊ ရဲကိုတိုင်ရင်ရော”

ကျော့ကေခိုင်ရဲ့ မကျေမနပ်ပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး ဦးမင်းဆက် ရယ်နေပုံက ချစ်စနိုးပုံစံ။ သူက ကျော့ကေခိုင်ကို (၁၂) နှစ်သမီးလောက်ထင်နေပုံ။

“ကျော့ရယ် ... ကိုကို မင်းကို တကယ့်စုံမက်တာပဲ။ တကယ်မြတ်နိုးတာပါ။ ရိုးမြေကျ ပေါင်းမှာပါ”

“ရှင့်မှာ ဒီအရွယ်ထိ မိန်းမမရှိဘူးလား”

“မရှိဘူး။ ကိုကိုက လူပျိုကြီး၊ အဲ ... အမည်ခံတာတာပေါ့။ လူလွတ်ပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဦးကျော်ခေါင်တင်တဲ့ကြွေးက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဆပ်ရမှာလား။ ဒေါ်ခင်ခင်သူနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးလား။ ခြံတွေ၊ အိမ်တွေ၊ တိုက်ခန်းတွေရောင်နီမဆပ်ဘူးလား”

“မဆပ်ဘူး ... သူက ကျော့ကိုထိုးပေးတယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်သူ မကောင်းတာ ကိုယ်ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တလည်း ကျော့ကိုလိုချင်တာဆိုတော့ ကြွေးတွေ လျှော်လိုက်ပါပြီ”

“ဒါ ... မတရားတာပဲ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို လူကုန်ဈေးမူနဲ့ တရားစွဲမယ်၊ ရဲတိုင်မယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်သူနှင့် ပြောနေသည့် ကျော့ကေခိုင်ကို ဦးမင်းဆက်ကတော့ ပြုံးကြည့်နေသည်သာ။

“စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ ကျော့ရယ်၊ ကိုကို မင်းကို ဆက်ယုံမြတ်နိုးပါတယ်”

“ဘာမြတ်နိုးတာလဲ၊ ရှင်ဆန္ဒအတွက် အသုံးချနေတာ”

“ဒါပေမဲ့ ... တစ်နှစ်စားမဟုတ်ဘူးလေ။ ကျော့က ခုဆိုးမို့ လူသိရှင်ကြား လက်မထပ်ရဲပေမယ့် ကိုယ် တရားဝင် ဆက်ထပ်မှာပါ။ ကိုယ်သေရင် ကျော့ပဲ အမွေဆက်ခံရမှာပါ”

“အပိုတွေ လာမပြောနဲ့၊ ငွေနဲ့ လာမပြားယောင်းနဲ့။ ဒါဆို ... ရှင် ကျွန်မသမီးကို ကျွန်မဆီ ခေါ်လာပေးပေါ့”

“တကယ်လား၊ ကျော့သမီးကို ခေါ်လာပေးရင် ရှာပေးမယ် ကျော့ ကိုယ့်ကိုကြည့်ဖြူမှာလား”

“ဘာလဲ ... ရှင် ကျွန်မကို မတရားအနိုင်ကျင့်နေပြီးမှ

၁၃၆ နိဂြိုဟ်စင်မုနုဇာ

ကြည်ဖြူမှာလားလေး၊ ဘာလေးနဲ့ လူကြားကောင်းအောင် ပြောမနေနဲ့”

“ဪ ကျော့ရယ် ... လိုချင်လို့ ယူလိုက်ရပေမယ့် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိချင်သေးတာပေါ့ကွာ။ လင်ရယ် မယားရယ်လို့ ယုယချင်သေးတာပေါ့”

“ကျွန်မကို အကြွေးနဲ့သိမ်းထားတာပဲ။ ကြည်ဖြူချင်စရာလား”

“အဲလိုတွေးရင်တော့ ဘယ်တော့မှ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျော့ရယ် ဒေါ်ခင်ခင်သူနဲ့ နေရတာထက် ကိုကိုနဲ့ နေရတာက ပိုပြီးကောင်းပါတယ်။ ကျော့ကို ချစ်တဲ့သူနဲ့ နေရမှား ခုဆို သူက အားလုံးကိုရောင်းပြီး ခြေရာဖျောက်သွားပြီ။ ကျော့အတွက် ပြန်စရာအိမ် လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ ကိုကိုနဲ့ပဲ အဆင်ပြေအောင်နေလိုက်တာကောင်းပါတယ်”

“ရှင်ပဲ အပြောကောင်းတယ်၊ လက်ထပ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲရှင်။ ရှင့်အိမ်ဟာ ကျွန်မအတွက် အကျဉ်းထောင်ပဲ အဆင်ပြေတဲ့နေ့ ထွက်ပြေးမှာပဲ”

“လက်ထပ်ပေးထားမယ်ဆိုမှကွာ၊ ချစ်ကလည်း သမီးကိုလည်း ရှာပေးမယ်”

“ဒေါ်ခင်ခင်သူကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူး”

ညာဘက်ပါးလေး ညာဗူးသွားတဲ့မိုး ၁၃၇

သူဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ယမမင်းပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကဲပါ ကျော့ရယ် ... ကိုကိုနဲ့ပဲ အဆင်ပြေအောင် နေနော်။ ဒီအိမ်ဟာ ကျော့အိမ်၊ ဒီယောက်ျားဟာ ကျော့ယောက်ျား၊ အဲလိုမှတ်ထား”

“မပိုပါနဲ့ ... ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ငွေဝယ်ကျွန်၊ ရှင့်ရဲ့အပျော်”

သူက ကျော့ကေခိုင်ရဲ့ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ရင်း လေးနှစ်စွာ စကားဆိုခဲ့ပေမယ့် သူမ မယုံတာခက်သည်။

“ကိုကို အလုပ်နဲ့ သက်သေပြသွားမှာပါကွာ၊ လူသိရှင်ကြား လက်မထပ်ပေမယ့် တရားဝင်လက်ထပ်ထားမှာပါ။ ခဲ ... ကိုကို ပင်ပန်းနေပြီ အနားယူတော့မယ်”

သူ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားတော့ ကျော့ကေခိုင် ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲကျန်ခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ဟာ သပ်ရပ်သန့်ရှင်းနေပေမယ့် အလုပ်သမားမရှိပါ။ ကေအူအချိန်ပိုင်းပဲ ခေါ်လေသလားမသိ။

သူဟာ တစ်ယောက်တည်းသမားမို့ ကြုံသည့်နေရာမှာ အတောပဲဖြစ်ရမည်။

ကိုယ့်ဘဝကို ဘယ်လိုဆက်ရမှန်း ကျော့ကေခိုင် စဉ်းစားမိခဲ့ရ။

ဒေါ်ခင်ခင်သူဆိုသည့် မိန်းမက သူမကိုလက်စားချေ

၁၃၈ နိဂုံး

သည့်အနေနှင့် အဆိုးဆုံးဘဝကို တွန်းပို့လိုက်ပေပြီ။

ယခုအခါ သူမမှာ အိုးပျောက်၊ အိမ်ပျောက်၊ အိုးမဲ့ဘဝ၊
အဆိုးဆုံးက သမီးနှင့်ပါ ကွဲကွာနေရသည့်အဖြစ်။

လောလောဆယ် ချော်လဲရောထိုင်ရမလား။ အလိုက်
သင့်ပဲ နေလိုက်ရမလား။ မျက်ရည်များနှင့် ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ်
မြောက်ခနဲ ပွေ့ချိခံလိုက်ရမှုကြောင့် သူမ လန့်သွားရသည်။

ဦးမင်းဆက် သူမကို အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွားခြင်းမ
ပေ။ (၅) ရက်လုံးလုံးတောင် သူနှင့်အတူနေခဲ့ရပြီးပြီမို့ ယခုမှ
အဆန်းလုပ်ပြီး ငြင်းနေလို့လည်း အရာထင်မည်မဟုတ်တော့ပါ
ပေ။

လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်ရတာကိုက မိန်းမသားဘဝ
လား။ သူမရဲ့ ညံ့ဖျင်းမှုလား။

* * *

အခန်း (၁၆)

ရွှေယွန်းမို့ အလုပ်လုပ်သည့် စူပါမားကက်မှာ အဆောင်
ဆည်း ပေးထားသဖြင့် သူမ အဆောင်မှာပဲနေဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ... လူတွေအများကြီး ဈေးဝယ်လာ
ပြပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့အဖွဲ့ကိုရော မေမေ့ကိုပါ မတွေ့
ဆုံသဖြင့် ရွှေယွန်းမို့ စိတ်ဓာတ်ကျချင်ချင်။ (၃) လပင် ကျော်ခဲ့ပါ
ကော။

သူမဟာ စားဝတ်နေရေးအတွက် အလုပ်လည်းလုပ်နေ
ဆဲသဖြင့် စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါနိုင်ခဲ့။

သည်နေ့ ... သူမရဲ့ကောင်တာမှာ အထူး ဒီဇိုင်းကျ

၁၄၀ နိဂြဟိတဗျူဟာ

နေခဲ့သဖြင့် ရွှေယွန်းမှီ ရောင်းချနေလေဆဲ ဘေးကောင်တာမှ သိရှိ၏ရင်တုန်ပန်းတုန်အသံနှင့် ...

“ဟော ... ဟော ... မင်းသားလေးလာပြီ။ မင်းသားလေးဟယ် ရင်တွေ့ခန့်လိုက်တာဟယ်။ ဘုရား ဘုရား ... ကိုကိုသွန်းခဲရယ် ချောလိုက်တာ”

ဘုရားတောင် တရသည့် သူမင်းသားသွန်းခဲဆိုသူကို ရွှေယွန်းမှီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူဖြောင့်ဖြောင့်ချောချော (၃) ယောက်တောင်။ စတိုင်လ်တွေကလည်း လန်းသလား မမေ့နှင့်။ ခေတ်ပေါ်ပုံစံ။ တကယ့်မော်ဒယ်တွေကျလို့။

“ဘာ ... မင်းသားလဲဟဲ့၊ မင်းသားဆို အပြင်မှာ လျှောက်သွားနေပါ့မလား”

“မင်းသားပေမယ့် (၂) ကားပဲ ရိုက်ရသေးတာ။ ကြည့်နေ ကြည့်နေ ... မကြာခင် စုပါစတားဖြစ်လာမှာ”

“ဘယ်ကောင်လဲ၊ ဘယ်သူလဲ”

(၃) ယောက်တောင် ရင်ပေါင်တန်းလာသည်မှီ ရွှေယွန်းမှီ ဘယ်သူ့ကို ထင်ရမှန်းမသိ။ သူမက အကင်းလည်း မပါဘူးလေ။

“ငတုံး ... ငါ့ကိုကိုက အလယ်ကပေါ့၊ သူက အချောဆုံး”

ညာဘက်ပါးလေး ညာဗွေးသွားတဲမိုး ၁၄၁

“အေးပေါ့ ... ရှမ်းကြိုက်တော့လည်း နွားချော အဲ”

ရွှေယွန်းမှီရဲ့ကောင်တာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်လျှောက်လာသည့် သိရှိရဲ့မင်းသားကြောင့် သူမ ပါးစပ်ပြီသွားရသည်။ နောက်မှ (၂) ယောက်ကလည်း ထပ်ချပ်မကွာ။

“ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ နွားအရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြတာလား”

“ရှင် မဟုတ်၊ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင်၊ ကြည့်ပါ”

“ကိုယ် မင်းကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပါရစေ”

“ရှင်”

တက်သစ်စ မင်းသားလေးက သူမလို ဘာမဟုတ်ဘဲ မဟုတ် အညကြကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့်တောင်းနေတာ ဟုတ်မှ ဘုတ်ရဲ့လား။

ကိုယ်ကလည်း သောကပရိဒေဝအပြည့်နှင့်လူမှီ အခြားဘာင်မလေးတွေလို သစ်ရွက်လှုပ်တာနှင့် မရယ်နိုင်။ သူမပုံစံက အပြုံးပြီပြီနှင့် အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်။

“ကိုယ်က ပရိဂျူဆာလည်းလုပ်တယ်လေ။ အသစ်နဲ့ မယ့်ကားအတွက် မင်းသမီးအသစ်လိုချင်တယ်။ ကိုယ့်ဇာတ်သစ်နဲ့ အဝင်ခွင့်ကျမယ့်ပုံစံကို လိုက်ရှာနေတာ။ အခုတွေ့ပြီ”

ဘယ်နှယ်လဲ”

“ရှင်”

တကယ့်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ရွှေယွန်းမိုရုပ်က ကိုရိုးကားရား။ သူ့ဇာတ်လမ်းက ဘာမို့လို့ ဒီလိုပုံမကျ ပန်းမကျ ကို မြင်ရတာလဲ။

ဒါမှမဟုတ် မင်းသားပီပီ ကောင်မလေးတွေကို ကစား မလို့လား။ ဘာလား။ ပုံမှန်ဆိုလျှင်တော့ မိန်းကလေးတစ်ရာမှာ (၉၉) လောက်က ရှပ်ရှင်ရူး။ ဗီဒီယိုရူးချည်းပါပဲ။

ရွှေယွန်းမိုတစ်ယောက်သာ ရှားရှားပါးပါး ၁ ရာခိုင်နှုန်း ဆိုသည်လူ။

“ဘာလဲ ... မယုံလို့လား။ ကိုယ် မင်းကို ရှုထောင့် အမျိုးမျိုးနဲ့ ဗီဒီယိုရိုက်သွားပြီးပြီ”

“ဘယ် ... ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ ဆန်းဒေးကလေ။ မင်း မသိလိုက်ပါဘူး။ ကိုယ် မင်းကို ဖိုတိုဂျင်နစ် (ဇာတ်ပုံစား၊ မစား) ဖြစ်၊ မိုရုပ် ရိုက်ကြည့်ပြီးသွားပြီ။ အိုကေတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်၊ ဟုတ်လား”

သူတို့အနားသို့ မသိမသာနှင့် အရောင်းစာရေးမလေး တွေ ဝိုင်းလာကြပြီ။

ရွှေယွန်းမိုကို အားကျ၊ တိုက်တွန်းနေကြတော့သည် မှာ။

“အောင်မယ်လေး ရွှေယွန်းရယ် ... နင် ကံကောင်း လိုက်တာ။ ဒီလောက် မော်ဒယ်တွေ၊ မင်းသမီးတွေ ပေါနေ တဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ၊ နင် ဒီအစ်ကိုကို ထိုင်ရှိခိုးဖို့ ကောင်းနေ ပြီ”

“အေးဟယ် ... ငါနဲ့သာ လူချင်းလဲလိုက်ချင်တယ်။ အစ်ကို သူက ရှက်တတ်တယ်။ မင်းသမီးလုပ်လို့ဖြစ်မှာ ဟုတ်ဘူ။ ကျွန်မကို ရွေးပါလားဟင်၊ ကျွန်မက မင်းသမီး နဲ့”

“ရွှေယွန်း ... နင်စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ခေါင်းမြန်မြန်ညှိတ် ဆိုက်၊ ဒီမားကတ်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ တစ်လမှ (၈) သောင်း ခုတာ၊ ရှပ်ရှင်ရိုက်ရင် နင် သူဌေးဖြစ်မှာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အသံများကို လက်ကာပြရင်း မင်းသားက -

“ကိုယ့်နာမည်တော့ မင်း သိပြီးမှာပါနော်။ ဒီမှာ ကိုယ့် Address card (လိပ်စာကတ်)။ ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပါတယ်။ အသေးစိတ်ဆွေးနွေးဖို့ ကိုယ် ထပ်ချိန်းမယ် ... ဟုတ်ပြီနော်”
မင်းသားပီပီ လုလုပပနှင့် ဇာတ်သိမ်းပြီး သွန်းခ ထွက်

၁၄၄ နီ ကြယ်စင်များ

ခွာသွားတော့ လိပ်စာကတ်ပန်းရောင်လေးကိုငြိပြီး ကြောင်ကျန်ခဲ့သူမှာ ရွှေယွန်းမှီ။

ရှေးခေတ်က မှော်ဆရာကြီးတွေ လိပ်ပြာနုတ်သွားခံရသူလိုပါပဲ။

မယုံကြည်တာရော အံ့သြတာရော။

မင်းသားဆိုတာ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးလဲ။ အနုပညာသမားတွေဆိုတာ စိတ်အလိုလိုက်ကြတယ်တဲ့။ ပျော်သလိုတတ်ကြသတဲ့။

ဒီမင်းသားပေါက်စလေးဟာ စတန့်ထွင်တာလား။ အသဘောနဲ့ ဒီလိုပြောသွားတာလဲ။

မင်းသားပေါက်စဆိုပေမယ့် အသက် (၂၅) လောက်တော့ ရှိမလားမသိ။

ရွှေယွန်းမှီ စပ်အိုက်ခွန်းကို မဆီမဆိုင် သွားပြီးသတိမရှိလိုက်သည်။ သူ့လောက်တောင်မဖြောင့်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... မင်းသားကတော့ စဟိုင်လ် ပိုလန်းပါတယ်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ရွှေယွန်း ... နင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ ကောင်မလေးတွေ ကိုယ့်ကောင်တာကိုယ်ပြန်သွားကြတော့ သိရိက သူမအနားသို့ကပ်ပြီး မေး၏။

“အလကားပါဟာ ... ငါ့ကို လှောင်သွားတာ

ညာဘက်ပါးလေး ညာဗွေသွားတဲ့မိုး ၁၄၅

မြန်မာနိုင်ငံထဲမှာ မင်းသမီးဖြစ်နိုင်တဲ့ရှုပ်တွေဆိုတာ ပေါလွန်းလို့”

“အင်း ... သူ တကယ်ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် မင်းသားပီပီ ငွေချင်ရွှတ်ချင်လို့ ခွင်ဆင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့ဟာ။ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့”

“သတိတော့ထားနော် ရွှေယွန်း။ ဟိုက မင်းသားပီပီ အိုက်တင်များမှာ။ သူ ချစ်တမ်းကစားလို့ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေပြီး တွန့်ခွဲဦးမယ်”

“ငါသိပါတယ် သိရိရယ်။ ငါ့မှာလည်း ကိုယ့်သောကနဲ့ ဆိုယ်ပါ”

“သူက တကယ်မင်းသမီးလုပ်ခိုင်းမယ်ဆိုရင်ရော နင် ဘာလုပ်မှာလား”

“မင်းသမီးအလုပ်က ဒီအလုပ်ထက်တော့ ကောင်းမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့နောက်မှာ ဘယ်သူမှ ရပ်တည်ပေးမယ့်သူ မရှိတဲ့အတွက် ငါ ကြောက်ပါတယ်”

“အို ... နင့်ကိုသာ တကယ်မင်းသမီးလုပ်ခိုင်းမယ်ဆိုရင် ငါ နင့်နောက်ကို တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်မယ်။

၁၄၆ နှစ်ကြယ်ဝင်မှုအထိ

ငါက နင့်ကို ကာကွယ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိတယ် ... သိတယ်”

သိရိဟာ ယောက်ျားဆန်သည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ဖြစ်ပြီး အသတ်အပုတ်လည်း ကျွမ်းကျင်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာတော့ အကောင်း

သား။

* * *

အခန်း (၁၇)

ရွှေယွန်းမှီနှင့် သိရိတို့ သွန်းဆဲထဲမှဖုန်းကို မသိမသာ
ချွန်နေကြသည့် (၂) ရက်မြောက်မှာတော့ သူ့ထံမှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့
သည်။

ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်ဖော်ကကဲ ဆိုသလို
သူ့ထံမှ ဖုန်းဝင်လာသည်နှင့် ထခုန်လိုက်သူမှာ သိရိဖြစ်
သည်။ သည်နေ့ဟာ သူမတို့ (၂) ယောက်ရဲ့အားလပ်ရက်။

သူမတို့ရဲ့ သပြေညိုမားကတ်ဟာ ကောင်မလေးတွေကို
ဆွဲဆောင်မှု နားစေသည်။

သိရိ ရွှေယွန်းမှီထံ ဖုန်းပြေးပေးရင်း တဟိဟိဖြစ်နေတာ

ကုန်ဆုံးမဆည်နိုင်သည်အထိ။ ရွှေယွန်းမှိုကတော့ အလိုလို နှစ်
ကျက်နေရသူပီပီ မင်အပြည့်နှင့် ဖုန်းနားထောင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ... ရွှေယွန်းမှိုပါရှင်”

“ရွှေယွန်းမှို ... ယူ ဒီနေ့အားလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ် ဒီနေ့အားတယ်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေး
ဖို့ တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ရအောင်”

ဖုန်းကိုစပိကာဖွင့်ထားသဖြင့် ဘေးမှာ ပူးကပ်နား
ထောင်နေသည့် သီရိလည်း ကြားပါသည်။ သီရိက အားရဝမ်းသာ
သာနှင့် ခေါင်းညှိတ်ပြခိုင်းနေပေမယ့် ရွှေယွန်းမှို စဉ်းစားနေ
ပါသည်။

ဒါ ... မရိုးသားတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ တစ်နေရာကို နှစ်
ရတာလဲ။ ဟိုတယ်တွေ၊ တည်းခိုခန်းတွေခေါ် အချို့ရည်းစား
အစားအသောက်မှာ ဆေးခတ်ရင် သွားပြီ။ သီရိအဖော်ပါသွား
ဖြစ်စေ။

သိုးတွေဟာ အုပ်လိုက်နေရင်းနှင့်ပဲ သားသတ်သမား
လက်ထဲ ကျဆင်းရတာ။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေကာလဲ။ ကိုယ်ပြောတာ ဘာ
ခက်ခဲနေလို့လဲ”

“မင်းသား ကျွန်မတို့ကို လာတွေ့ပါလား။ သပြေညို
အားမှာ သန့်ရှင်းတဲ့အဆင့်မြင့်စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှိတယ်။ ရွှေ
ဆက်ရာ စားတော်ဆက်မှာစောင့်မယ်”

“ကိုယ်က မင်းသားလေး၊ လူထူတဲ့နေရာတွေ မသွား
ချင်ဘူး။ ဘာလဲ ရွှေယွန်းမှိုက ကိုယ့်ကိုမယုံကြည်လို့လား။
အလုပ်အတာလုပ်မယုံသူအချင်းချင်းပဲ။ ဒါဆို ... ကိုယ် နောက်
ညလာလိုက်ရမလား”

သွန်းခ ဒေါသဖြင့် ခြိမ်းခြောက်လျှင် သီရိ ပြာသွားပေ
မယ့် ရွှေယွန်းမှိုကတော့ ပန်းတွန့်မိသည်။

“အဆင်ပြေရင် လုပ်လိုက်ပါ။ ရပါတယ်”

“ရွှေယွန်းမှိုက ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုရိုက်တာ ဝါသနာမပါ
လား။ ကံကောင်းလို့ စင်တင်ပေးမယ့်သူနဲ့တွေ့တာတောင်
ကျန်မလွှဲနဲ့”

“မတုန်လှုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက မိန်းကလေး
ပဲ။ ခဲမှန်ခံရမှာကြောက်နေတဲ့ မိန်းမပါ”

“အို ဟို ... ကြောက်သင့်သလောက်တော့ ကြောက်
မယ့် မိန်းကလေးရယ်။ ကြောက်ရင်လွဲ ရဲရင်မင်းဖြစ်ဆိုတဲ့
အားလည်း ကြားဖူးတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားဖူးပါတယ်။ ကြောက်တတ်ရင် ဝန်ကင်း

၁၅၀ နီ ကြယ်စင်ပျူကေ

ဆိုတဲ့စကားလည်း ကြားဖူးပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ... ကိုယ် ယူတို့ရဲ့ရွှေလက်ရာကို လာတွေ့မယ်။ အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးမယ်။ (၉) နာရီ ရောက်လာမယ်။ အိုကေ”

“ဟုတ် ... အိုကေ”

ရွှေယွန်းမီ ဖုန်းချလိုက်တော့ သီရိ သူမကိုပြေးဖက်လိုက်သည်။ ဝမ်းသာလိုက်တာလည်း ဖုံးမရ ဖိမရ။

“နင် မင်းသမီးဖြစ်ရင် ငါ့ကိုလည်း သူငယ်ချင်းခန်းပါရအောင် ပြောပေးနော် ယွန်း။ ငါ နင့်ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူးဟာကဲ ... ထလေ သွားကြစို့”

“နေပါဦး သီရိရယ်... ငါ့ရင်ထဲမှာတော့ လေးတယ်ဟာ။ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုနယ်ဆိုတာ အကျယ်ကြီးဟာ။ သမုန္တရေကို ယုန်ထောက်လို့မမိသလိုပဲ။ ဒီလောက် နက်နဲရှုပ်ထွေးလောက်ထဲမှာ အမှန်အကန်တွေ ရှိသလို အကြံအဖန်တွေလည်း ရှိတာပဲ။ ငါ ကြောက်တယ်ဟာ။ ငါ့မှာ အားကိုးမရှိဘူး”

ရွှေယွန်းမီ တွေးတွေးဆဆနှင့် ကြောက်နေပေမယ့် သူမကတော့ အားပေးသမား။

“နင်ကလည်းဟာ ... စိုင့်ကော်လို့ ခြုံပေါ်ရောက်တာတောင် မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချနေချင်သေး။ သူကတော့ အ

ညာဘက်ပါးလေး ညာဗွားသွားတဲမိုး ၁၅၁

အကန်ပါ”

“နင့်ပထွေးအကြောင်း နင် ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“သူ့ကားကို ငါ ကြည့်ဖူးတယ်လေ၊ ပြီး ... သူက သူဌေးသား၊ ကားထည်လဲနဲ့ တို့သပြေညိုကို လာနေတာ”

“ချမ်းသာတာနဲ့ အမှန်အကန်ဖြစ်ရောလား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပေမယ့် ဆင်းရဲတဲ့လူတွေကပဲ စားစရာ ချို့တော့ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်တတ်တာ”

“အင်း ... ငါတော့ စဉ်းစားဦးမယ်ဟာ။ ခုမှ (၇) နာရီ ရှိသေးတယ်။ ငါ့ကို (၈) နာရီခွဲလောက်မှ နှိုးနော်။ ဒါ့ထက်စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး ရွှေယွန်းမီ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပြန်လွဲလိုက်လျှင် သီရိက ဆွဲထားလိုက်၏။

“နင်ဟာလေ ... အဆိုးမြင်သမားပဲ။ ကောင်းတဲ့ဘက်ကို မတွေးဘူး။ ဒီလောက်ဖုတ်သွင်းရထားဆိုက်လာတာထောင် ချေးများနေသေးတယ်။ လုပ်ဟာ မင်းသားကို တို့တွေ လှလှပပလေး သွားတွေကြရအောင်။ နင်ကလည်း ထ ထ ဆုချီး လှလှလေးဆိုတော့ကောင်းတာပေါ့။ ဖြစ်သလိုရုပ်ကြီးဆိုရင် ဟိုက ခေါက်သွားဦးမယ်”

“နင်လှရင် ပြီးရောမဟုတ်လား၊ နင်ပဲ လာပြင်”

“ဟဲ့ ... ငါက အဖော်လေ။ နင်က ကာယကံရှင်
ကဲပါ ... မင်းသမီးရယ် ဈေးကိုင်မနေပါနဲ့။ ရေလေးချိုးပြီး
အဆင်ပြေဆုံးလေးတွေ ရွေးဝတ်သွားကြရအောင်နော်”

နောက်ဆုံး သီရိစကားအတိုင်း ရွှေယွန်းမို့ ရေချိုး
လိုက်ရပါသည်။ အိပ်လို့မရတဲ့အတူတူ။

ရိုသမျှထဲက အဆင်ပြေတာလေးတွေ ရွေးချယ်ဝတ်ပြီး
(၉) နာရီမှာ ရွှေလက်ရာစားတော်ဆက်သို့ သွားတွေကြရဦး
မည်။

သူမတို့ရောက်ပြီး (၅) မိနစ်လောက်ကြာလျှင် မင်း
သားနှင့် အဖော် (၂) ယောက် ဆိုင်ရှေ့မှာ ကားနှင့်ရောက်
လာခဲ့ကြသည်။ သီရိကတော့ အမှတ်ပေးလို့မဆုံး။

“တွေ့လား ... မင်းသား ပရိဂ္ဂဟာကြီးပေမယ့် အထူး
မကိုင်ဘူး။ ချက်ချင်း ရောက်လာတယ်”

“တော်ပါဟယ် ... အခြေအနေတွေပဲ ကြည့်ပါဦး”
သူတို့ (၂) ယောက်ရှိရာသို့ သွန်းခတို့ (၃) ယောက်

အနီးတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ကကျယ်ပြီး
ထိတ်ဆိတ်သည်။ လောလောဆယ် လူတွေမများသေး။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“မကြာသေးပါဘူးရှင်”

“မှာလေ ... ကိုယ်ရှင်းမှာပေါ့”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲစီ စားထား
ခါတယ်”

“ဪကွာ ... ကိုယ်မှာပေးမှာပေါ့၊ ထပ်စား”

“တော်ပါပြီရှင် ... တော်ကြာ ဝက်ပုတ်တွေဖြစ်ကုန်
မှာစိုးလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါတော့ မုန့်တယ်၊
ခုထက် ပိုဝရင် ရွှေယွန်းမို့ပုံစံက မော်ဒယ်မဖြစ်ဘဲ မယ် --
ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

အားလုံးပင် ပြုံးလိုက်ကြပြီး သွန်းခ စားသောက်စရာ
ဆွဲ ထပ်မှာသည်။ သည်ဆိုင်ဟာ ရိုးရိုးဆိုင်မို့ ဟိုတယ်တွေ၊
မိုတယ်တွေလို ဈေးမကြီးပါ။ အများပြည်သူတွေ စားသောက်ကြ
သည့်နေရာ။

သွန်းခက အားလုံးကို အပြန်အလှန် မိတ်ဆက်ပေး
၏။

“ရွှေယွန်းမှီ ... ဒါက ကိုယ့်ရဲ့ပါတနာ ကောင်းထက် သူက အောင်ထိပ်ထား။ ကိုယ်တို့ရဲ့ ‘ထက်ကောင်းကင်’ ဗီဒီယို ထုတ်လုပ်ရေးရဲ့ ရှယ်ယာဝင်တွေပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ သူကတော့ ကျွန်မရဲ့ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း သီရိခင်ညိုပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ ... အရင်စားသောက်လိုက်ကြပါဦး ပြီးမှ အလုပ်အကြောင်း ဆွေးနွေးကြတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေယွန်းမှီတို့ပါ တို့ခနန်း၊ ဆိတ်ခနန်း၊ ဝင်စားကြရ သည်။ ပြီးမှ သွန်းခက စတင်ဆွေးနွေးပြီး ကျန် (၂) ယောက်က ရံဖန်ရံခါ။

“ကိုယ်တို့ ‘ထက်ကောင်းကင်’ မှာ ပင်တိုင်မင်းသား ကတော့ ကိုယ်ပေါ့။ ပင်တိုင်မင်းသမီး လိုက်ရှာနေတာကြာပြီ ကိုယ်တို့က မော်ဒယ်တွေ၊ မစ် (စ်) တွေထဲက မလိုချင်ဘူး ရွက်ပုန်းသီးထဲကပဲ လိုချင်တာ။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ရွှေယွန်းမှီတို့ တွေ့ပြီး ကိုယ်တို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ရိုက်၊ ဗီဒီယိုရိုက်သွားကြတာပေါ့ ရွှေယွန်းမှီ သိပါပြီ။ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်လေ”

“နေပါဦး ... ကျွန်မ မသိလို့မေးပါရစေ။ ကျွန်မကြာ ပူးတာတော့ မင်းသားအသစ်၊ မင်းသမီးအသစ်တင်ရင် ဝါဆို

သမ္ဘာရင် နာမည်ကြီးခဲတွန့်တွဲပြီး ပွဲထုတ်ရသလားလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ရွှေယွန်းမှီပြောသလိုပါပဲ။ မင်းသား သစ်ကို နာမည်ကြီးမင်းသမီးနဲ့ တွဲပေးမယ်၊ မင်းသမီးသစ်ကို ကျ နာမည်ကြီးမင်းသားနဲ့ တွဲပေးမှာပါ။ တစ်ကားစီလောက် အဲဒီလို လုပ်ပြီးရင် နောက်ကားတွေကျ ကိုယ့်တိုက်ပိုင် မင်းသမီး၊ မင်းသားနဲ့ပဲ ရိုက်သွားမှာပါ။ ရှင်းပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှင်းပါပြီ”

ရွှေယွန်းမှီ ထောက်ခံနေရတာမဟုတ်ပါ။ သီရိ ထောက် ခံနေတာ။ ဘယ်သူထောက်ခံသည်ဖြစ်စေ သွန်းခ ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်လက်ဆွေးနွေး၏။

“လောလောဆယ် ကိုယ်ရော ရွှေယွန်းမှီပါ နာမည် ကျော် မင်းသား မင်းသမီးတွေ ပေးမယ့်ရက်ကို စောင့်ကြရပါ မယ်”

“ဖြစ်တယ်လေ ... ကျွန်မ သပြေညိုမှာ အလုပ်လုပ် ရင်း စောင့်မှာပေါ့”

“နီး နီး ... ရွှေယွန်းမှီ၊ သရုပ်ဆောင်ပညာ ဘာမှ ခတ်တတ်သေးဘူးလေ။ ကိုယ့်စတူဒီယိုမှာ နေတိုင်း အလုပ်ဆင်း ချမယ်။ အမှုအရာ လေ့လာရမယ်။ သူများရိုက်တာ ကြည့်ရမယ်။ ဓာတ်ညွှတ်းဖတ်ရမယ်”

၁၅၆ နိုင်ငံခြား

“ရှင် ... အဲ ... အဲဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတွက် လခသဘောမျိုး ကိုယ်ပေးမယ်။ ကားရိုက်ရတော့မှ ကားအတွက်ငွေပေးမှာ။ အဝတ်အစား ဖိုးလည်း ပေးမယ်။ မိတ်ကပ်ဆရာ ခေါ်ပေးမယ်”

“အင် ... ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းလား”

ရွှေယွန်းမှို ဖိုးရုံးရုံးနှင့်မေးမိလျှင် သွန်းခ ဒေါသပုန် ထသွားပုံမှာ ကြောက်စရာ။

“မင်း ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စော်ကားလိုက်တာလား။ မင်းရုပ်လည်း မင်းပြန်ကြည့်ဦး။ ဘယ်လောက်များ လှပနေလို့လဲ ... တောက်”

ရွှေယွန်းမှို ကြောက်လန့်သွားသလို သီရိက ပိုပြီး ထိတ်လန့်ရသည်။ သူက ဆင်ဖြူတော်မှိုပြီး ကြုံစပ်ချင်သူ။

“တောင်းပန်ပါတယ် မင်းသားရယ်၊ သူက ဒီလိုပဲ။ အကြောက်လွန်တတ်တယ်။ ကြားထဲက သီရိတောင်းပန်ပါတယ် ရှင်။ ရွှေယွန်း တောင်းပန်လိုက်”

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မ နားမလည်လို့ပါ”

“စတုဒီယိုထဲမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ လူတွေအများကြီးရှိတယ်။ မင်း ဘာဖြစ်စရာရှိသလဲ။ ငါ့နယ်

ညာဘက်ပါးလေး ညာဗွေသွားတဲ့နို့ ၁၅၇

နို့မပြတ်သေးတဲ့ကလေးကို ခေါ်မိတာကျနေတာပဲ။ ကဲ ... မင်းဘက်က ဘာတောင်းဆိုစရာရှိသလဲ၊ ပြော”

“လခက ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ကားက ဘယ်တော့ရိုက်ရမှာလဲ”

“ငွေတော့ အတော်မက်တာပဲနော်”

“ကျွန်မမှာ စားစရာမရှိဘူး၊ နေစရာမရှိဘူးလေ။ ရှင် သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ယောက်ကို ရွေးပါလား”

“ဆောရီး ... လခက ကားမရှိခင်ပဲရမှာနော်။ ကားတွေရိုက်ရရင် အဲဒီအတွက်ပဲပေးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိပါတယ်”

“တစ်လ တစ်သိန်းယူ၊ နေတာက အဆောင်မှာ ပြောင်းနေ။ အဲ ... နေဦး မင်းရိုက်ရမယ့်ဇာတ်က သူငယ်ချင်း (၅) ယောက်နဲ့ အဆောင်မှ နေရတဲ့ဘဝ။ မင်းသမီးက ကိုယ့် ဘဝကိုယ် ကြိုးစားပြီး မင်းသမီးဖြစ်လာရမယ့်ဇာတ်”

“ဟာ ... သူငယ်ချင်းနေရာမှာ သီရိတို့ပါမယ်နော် မင်းသား၊ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူး။ အဝတ်အစား ထည်း ရှိပြီးသား”

“ဇာတ်အရ မော်လမြိုင်မှာ သွားရိုက်ရမှာ။ ခင်ဗျားတို့ ထ အားလိုလား၊ အနည်းဆုံး တစ်ပတ်လောက်အချိန်ကုန်မှာ”

၁၅၈ ကြယ်စင်မျှော

“ရတယ် ... ရတယ်၊ ဗီဒီယိုထဲပါရရင် ပြီးရော။ အန်တိုကို အကျိုးအကြောင်းပြောရမှာပေါ့။ သူငယ်ချင်းက (၅) ယောက် ဟုတ်လား”

“ရုပ်ရှင်နယ်ထဲက လူတွေကိုလည်း သုံးရမယ်လေ။ အပြင်လူချည်းပဲ သုံးလို့ အဆင်ပြေပါ့မလား”

“ပြေတယ် ... ပြေတယ်။ သူငယ်ချင်းလုပ်ရုံလောက်ပဲ ဟာ။ သီရိတို့တွေက ဗီဒီယိုခွေးတွေ၊ မျက်စိရေ နားရေဝပြီး သားပါရှင့်”

“စဉ်းစားဦးမယ်ဗျာ၊ တော်ကြာ ... ကျွန်တော့်ဇာတ် ကွဲနေဦးမယ်”

“ဟာ ... မကွဲစေရပါဘူး။ သီရိတို့အဖွဲ့တွေကို ဇာတ် ညွှန်းသာပေးထား။ ဇာတ်ပို့ဆုတောင်ရအောင် ကြိုးစားပြ လိုက်မယ်”

သီရိ အကြိတ်အနယ် အာမခံနေပေမယ့် သွန်းခ ကတိ မပေးပါ။ ပြုံး၍သာနေသည်။

“ကဲ ရွှေယွန်းမို့ ... နက်ဖြန်ကစပြီး ကိုယ့်ခြံမှာ အလုပ် ဆင်းရမယ်။ အဆောင်လည်း ပြောင်းပေတော့။ အဆင်မပြေရင် ကိုယ့်ကိုပြော”

“တစ်ပတ်လောက်တော့ နေပါဦးရှင်။ ကျွန်မအလုပ်က

ညာဘက်ပါးလေး ညာရွှေသွားတဲ့မိုး ၁၅၉

တစ်ပတ်ပြည့်မှ လစာရမှာမို့ပါ”

“အရေးထဲဗျာ၊ ကဲ ... အဲဒီလစာ ကိုယ်ပေးမယ်ဗျာ”

“မပေးပါနဲ့၊ ကျွန်မကို ဇာတ်ညွှန်းသာပေးထားပါ။ အဆောင်မှာနေရင်း အမှုအရာလေ့ကျင့်ပါ့မယ်။ တစ်ပတ်ပြည့် ဆို့ လစာထုတ်ပြီးတော့မှ ကျွန်မ ရှင့်ဆီမှာ အလုပ်ဆင်းပါ ငယ်”

“ကဲ သဘောဗျာ ... တော်တော် လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ ခြိမ်းကလေး။ အခု ဘာမှမဟုတ်သေးတာတောင် ဒီလောက် ဆင်းမာနေရင် မင်းသမီးအစစ်များသာဖြစ်ရင် တော်တော် ကိန်း ခြီးမှာပဲ”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မလည်း အဖက်ဖက်က အဆင်ပြေအောင် စဉ်းစားရတာပါ”

ထိုနေ့က (၁၀) နာရီကျော်မှ သူတို့ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

* * *

တော့လည်း ဝိုင်းပြီးကဲ့ရဲ့ အပြစ်တင်ကြသည်။

ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးကတော့ ဖေးဖေးမမ၊ တွေးတွေး ဆဆ။

“ခုခေတ်က လူလည်တွေ ပေါ်တယ်နော်။ ရွှေယွန်းမှိုက ချောချောလေးဆိုတော့ အိမ်ကလီလုပ်ချင်လို့များလားဟယ်။ သူ့မှာ ဘက်ကရောင်းလည်းမရှိတာ သိများနေလို့လား။ ကြည့်တော့ လုပ်ကြအေ။ အန်တီတော့ အားမပေးချင်ဘူး”

သည်အခါ အရောင်းစာရေးမလေးတွေ ဝိုင်းပြီး ကန့်ကွက်လိုက်ကြတာ၊ လက်ပံပင်ဆက်ရက်အုပ်ကျသည့်နယ်။

“အို ... အန်တီကလည်း၊ သူလည်း လူချောတစ်ယောက်ပဲဟာ။ ရွှေယွန်းမှိုလောက်ကို အိမ်ကလီလုပ်စရာလား။ ခေတ်က မင်းသားဆိုလိုက်တာနဲ့ ဖက်တက်နေတဲ့မိန်းကလေးတွေဆိုတာ မျက်သတ်လို့တောင်မကုန်ဘူး။ တကူးတကကို နှိပ်နှိပ်နေစရာ မလိုဘူး”

“အေးပါအေ ... ငါက လူကြီးဆိုတော့ အဖက်ဖက်က ကြည့်ရတာပေါ့။ ရွှေယွန်းမှို အဆင်မပြေရင် အန်တီဆိုင်ထဲမှာပဲနော်။ ညည်းက ရုပ်လည်းချောတယ်၊ သည်းခံစိတ်လည်း ရှိတယ်၊ အလုပ်လုပ်တာလည်း သေချာတယ်။ အန်တီကြီးဆိုပါတယ်ကွယ်”

အခန်း (၁၈)

ရွှေယွန်းမှိုတို့အဆောင်မှာ သူမက ပေါ်ပြုလာဖြစ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းဖာတ်ရင်ခန်းက ပါချင်သူတွေက အမှောင်အပြာ။ အဆောင်မှာတင် (၉) ယောက်ရှိသည်။ သီရိကတော်ရွှေယွန်းမှို အနားမှမခွာတော့။ ကျန် (၄) ယောက်ပဲရွှေ။

သပြေညိုမှာ ရောင်းဝယ်နေကြပေမယ့် စိတ်တွေမိုးပေါ်မှာ။ သူငယ်ချင်းခန်းကနေ အဆက်အသွယ်တွေရ သမီးဖြစ်၊ အကယ်ဒမီတွေဘာတွေရ သူဌေးမကြီးဖြစ်။

အားလုံးပင် စိတ်ကူးတွေတယဉ်ယဉ်။ ရွှေယွန်းမှိုကံထူးသူဆိုပြီး အားကျနေကြသလို အထာကိုင်လွန်းသည်ဆို

၁၆၂ နို့ ကြယ်စင်မှူးမေ

“ခုလည်း မသွားသေးပါဘူး အန်တီရဲ့။ လပြည့်အောင် လုပ်မှာပါ”

“အေးအေး ... ရွှေယွန်းမို့က ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး ဖြတ်လျှောက်လုပ်မယ့်မိန်းမတွေက ပိုပြီးကဲနေကြတယ်။ ကိုယ့် အလုပ် ကိုယ်လေးစားကြ၊ ဒါပဲ”

အန်တီကြီးထွက်သွားတော့ အားလုံးပင် ရှုံ့မဲ့၊ လက်မ ပြကြပြီး သူငယ်ချင်းခန်းမှပါလျှင် ဝတ်ဖို့၊ စားဖို့အကြောင်းတွေ သာ စိတ်ကူးနေကြသည်။

*

ရွှေယွန်းမို့ သည်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ မေမေ့ကို အထူး သတိရအောင်းမေ့နေမိသည်။ မေမေသာရှိလျှင် သိပ်ကောင်း ပဲ။ သူမရဲ့နောက်မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးမှာ အသေအချာ

မေမေ့မျှာ ဘယ်ဘဝရောက်နေပြီလဲ။ ရွှေယွန်းမို့ တောတော့ ဒေါ်ခင်ခင်သူဟာ မေမေ့ကို အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ခိုင်းစားနေမှာ အသေအချာ။

“တောက်”

ညာဘက်ပါးလေး ညာဗွေသွားတဲမို့ ၁၆၃

ဒီမိန်းမကြီး ယုတ်မာပုံကတော့ ပြောလို့ပင် ကုန်နိုင်ဖွယ် မရှိ။ မအေနှင့်သမီးကို အဆက်အသွယ်ပြတ်အောင် ဖုန်းတွေက အဝ ဖျောက်ဖျက်ပစ်တာဖြစ်မည်။

ဒီတစ်သက် မေမေ့ကို ပြန်မှတွေ့ပါဦးမလား။ သူမဘဝ အရေးကြီးဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မေမေနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ချင် သည်။ မေမေနှင့်အတူ နေချင်သည်။

“ဖေဖေ”

ရွှေယွန်းမို့ ဖေဖေ့ကိုလည်း အထူးသတိရနေမိသည်။ မေမေ့ကို ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့အုပ်စုတွေ ဘယ်လိုပင်သွားပုပ်လေလွင့် မြှောပြော ဖေဖေဟာ သူမတို့သားအမိအတွက်တော့ မြင်းမိုရ် ဆူတောင်ကြီးပါ။

ရွှေယွန်းမို့ ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုး၊ အမျှဝေတိုင်း ဖေဖေ့ကို ခေါ်တည်ပြီး ဆုတောင်းသည်။ အမျှဝေသည်။

“ဖေဖေရေ လောကအလယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဆီးကျန်၊ မျက်နှာငယ်မဘဝနဲ့ ယောင်လည်လည်ကျန်ခဲ့တဲ့ မေမေ့ကို ဒီတိုင်းကြည့်နေတော့မှာလား။ သမီးနဲ့မေမေ့ကို တွေ့ အောင် ကြုံဆောင်ပေးပါ။ သမီးဆီ ကံကောင်းခြင်းတွေယူဆောင် ပေးပါ။ ဖေဖေ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပါဦးနော်”

နေ့တိုင်း ဆုတောင်းရတာအမောပါ။ ဖေဖေဟာ နောက်

မိန်းမယူပေမယ့်လည်း မေမေ့ကို ဗစ်မထားခဲ့ပါဘူး။ သားသမီးတွေကိုလည်း ညီတူမျှတူ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ အလှူအတန်းတွေလည်း ရက်ရောစွာ လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။

ဒေါ်ခင်ခင်သူကြီးသာ စိတ်ယုတ်မာတွေမွေးပြီး မေမေ့ကိုလည်း မတရားခိုင်း၊ သမီးကိုလည်း မေမေ့ကွဲအောင်လုပ်၊ အရေးတွေလည်း မတရားလက်ဝါးကြီးအုပ်ခဲ့တယ်။

ဖေဖေဟာ ငရဲရောက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းရာဘဝမှာ ရောက်နေမှာပါ။ သမီးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တော်မူပါ ဖေဖေ။

မနက်စောစော ဘုရားရှိခိုး၊ အမျှဝေ ဆုတောင်းပြီး သည့်အခါမှာတော့ ရွှေယွန်းဖိုရဲ့ နှာခေါင်းထဲမှာ ဖေဖေရဲ့ဆေးနှင့် ကိုယ်နံ့ကို ရလိုက်သလိုလို၊ သူမ ဝမ်းသာသွားရသည်။

“ဖေဖေ ... သမီးအနားမှာရှိတယ်ပေါ့နော်။ ဖေဖေသမီးကိုလမ်းပြပါ။ စောင့်ရှောက်ပါ”

သူမ ဝမ်းသာအားရအော်နေတော့ အနားမှာ အလှူနေကြသည့်မိန်းမတွေ ဝိုင်းပြီးကြောက်လန့်နေကြသည်။

“ရွှေယွန်းဖိုနော် နင့်အဖေကို အော်ခေါ်မနေနဲ့။ အဖေက သေပြီးသား။ ငါတို့ ကြောက်တယ်။ ဘဝခြားနေအဖေကို နင် မကြောက်ပေမယ့် ငါတို့ ကြောက်တယ်”

“ငါ့ဖေဖေက သူတော်ကောင်းကြီးပါဟာ။ မိန်းမနှစ်ယောက်ယူခဲ့ပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထားခဲ့တယ်။ အလှူအတန်းလည်း ရက်ရောတယ်”

“အေးပါ ... အေးပါ။ နင့်အဖေက သူတော်ကောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ... အော်ခေါ်မနေနဲ့ဟာ။ ငါတို့ ကြောက်တယ်။ တော်ကြာ”

“ဖေဖေ့ကို ဘာတွေပြောမလို့လဲ၊ ငါ့ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ သရဲမဖြစ်ဘူး”

“ငါ့အဖေမသေ သေသော်ငရဲမလားပေါ့။ ဟုတ်လား ရွှေယွန်း”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ ငါတို့သားအမိ ကွဲကွာနေတာကို ဖေဖေကူညီရှာပေးဖို့ ငါဆုတောင်းနေတာ။ နင်တို့ ဝင်ချင်နဲ့”

“အေးပါ ... အေးပါ။ နင်က မင်းသမီးဖြစ်မယ့်လူဆိုတာ ငါတို့ကလည်း ဖားထားရတာပေါ့လေ”

အဆောင်နေသူငယ်ချင်းများမို့ တစ်ယောက်ဆန္ဒကို တစ်ယောက် လိုက်လျောကာ အဆင်ပြေအောင်နေကြရသည်။

ယောက်ပဲ ရှိတာ။ ဥမကွဲ သိုက်မပျက်နေကြရအောင်နော်။ ဒီမှာပဲ
မရှိအတူ ရှိအတူ နေကြရအောင်ပါ သားရယ်နော်။ မာမိနဲ့
ညီမလေးကို ထားခဲ့ရမှာ စိတ်ချသလားကွာ”

“ဟာ ... မာမိကလည်း မာမိတို့သားအမိက ကိုယ့်
နိုင်ငံထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာပဲ။ ဘာစိတ်မချစရာ ရှိသလဲ။ ပြီး
... မရှိတဲ့စကား မကြားချင်ပါဘူးဗျာ။ မာမိမှာ ဟန်ပဲရှိတော့
တာ။ ဘာမှမရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား။ သား ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ်
ခံနိုင်ဘူး။ အခု တဖြည်းဖြည်း သားတို့ မွဲလာပြီ”

ကျော်ထက်သူပြောတာလည်း အမှန်။ သူတို့သုံးချင်
သလောက် မသုံးရတာ၊ လုပ်ချင်သလောက် မလုပ်ရတာ
ကြုံကြ။

“ဒါပေမဲ့ သားရယ် ... မာမိ အိမ်ချင်းလဲလိုက်ရင်
အဆိုငွေ ထွက်လာမှာပါ။ သားသုံးဖို့ရတာပေါ့။ နိုင်ငံရပ်ခြားတော့
သွားပါနဲ့ကွယ် ... နော် နော်”

“ဟာ ... မာမိကလည်း လူတိုင်းသွားနေကြတဲ့ကိစ္စ။
နိုင်ငံခြားဆိုပေမယ့် လေယာဉ်နဲ့သွားရင် နာရီပိုင်းပဲရှိတာ”

“သားက ဘယ်နိုင်ငံသွားမှာလဲ”

“စင်ကာပူတင်သွားမှာ။ သားက ဂျီတီစီကျောင်းမပြီး
သေးပေမယ့် ဘွဲ့ရဖို့ (၁) နှစ်ပဲလိုတော့တာမို့ အလုပ်ရဖို့

အခန်း (၁၉)

ဒေါ်ခင်ခင်သူရဲသား ကျော်ထက်သူ။

နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ တဘုန်းဘုန်းကျနေရင်း
သူများတွေနိုင်ငံခြားထွက်တာနှင့် သူလည်း ထွက်ဖို့စိတ်ကူးလို့
သည်။

ငွေရှာချင်လို့တော့မဟုတ်။ သူများယောင်လို့ ယောင်
ကြည့်တာ။ ပြီး ... မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပွေ့ရ ရှုပ်ရတာ ရိုးလား
နိုင်ငံရပ်ခြားအထိ သွားကြည့်ချင်တာ။

ဒေါ်ခင်ခင်သူ မျက်ရည်တစမ်းစမ်းနှင့်တားပေမယ့်

“သားရယ် ... မာမိတို့မှာ ဒီမိသားစုလေး

လွယ်ပါတယ်”

“သားရယ် ... မာမိ စိတ်မချပါဘူး”

သူများသားအမိကို မတရားခွဲခဲ့သည် ဒေါ်ခင်ခင်သူ သူ့အလှည့်ကျတော့ တရားမရ။ အချစ်ဆုံးသား၊ ရွှေရေပန်းဆန် မွေးခဲ့ရသည်သားက သူ့ကိုခွဲသွားတော့မည်အခါ ရင်ထဲမှာ မထွေးနိုင် မအန်နိုင်။

သားကလည်း ဘယ်လိုမှ တားမရ။ သွားဖြစ်အောင် သွားမည်မို့ စရိတ်ထုတ်ပေးလိုက်ရင်း မျက်ရည်စက်လက်။

ဂျာနယ်ထဲမှာကလည်း သတင်းတွေက ကြောက်စွဲ လိလိ။ ပညာတတ်တွေချည်း ရောင်းစားခံရတာပဲ။ မိန်းကလေး တွေသာမက ယောက်ျားလေးတွေလည်း ရောင်းစားခံရသည်။

အချင်းချင်း လည်သလိုလုပ်နေကြတာ၊ ခေါင်းပုံဖြတ် နေကြတာ။

နောက်ဆုံး မေ့ထားတာကြာပြီဖြစ်သည့် ဘုရားရှင်ရဲ့ မှာ ဆံတော်ရှင် ရွှေတိဂုံရဲ့ရင်ပြင်မှာ ဘုရားရှိခိုး၊ ဆီမီး၊ ပန်း၊ ရင်း ဒေါ်ခင်ခင်သူ မျက်ရည်ကျနေရသည့်ဘဝ။

*

သားအတွက် သောကပရိဒေဝတွေ တောက်လောင်နေ သဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်သူတစ်ယောက် သမီးကိုပင် ဂရုမထားမိခဲ့။ သမီးနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဖြစ်တာတောင် ကြာပါပကော။

သည်နေ့တော့ သားလည်း စင်္ကာပူသို့ လေယာဉ်နှင့် ထွက်ခွာသွားခဲ့တာ (၃) ရက်ပင်ကြာခဲ့ပြီမို့ သမီးကို သူသတိရ သွားသည်။

ဒီကောင်မလေး ဘာတွေလုပ်နေသလဲ။ သူကလည်း အိပ်ရာထနောက်ကျသူမို့ သမီးနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခဲ့ရတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပေပြီ။

ဒေါ်ခင်ခင်သူ အိပ်ရာမှထပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးကို မနိုင်မနင်းသယ်ခါ ရေချိုးခန်းသို့လာခဲ့တော့ သမီး ရေချိုးပြီး ထွက်လာ၏။

“အလို ... အစောကြီးပါလား သမီးရဲ့။ အအေးပတ် တော့မှာပဲ။ (၇) နာရီရှိသေး ကျားသားမိုးကြိုး”

“ဒီတစ်ခါ တရုတ်စကားပြောသင်တန်းတက်နေတာ မာမိရဲ့။ ဆရာက အရမ်းဝီရိယကောင်းတယ်။ (၈) နာရီဆို သင်တန်းစပြီ”

“တစ်နေ့လုံးတက်ရတာလား သမီး”

၁၇၀ ဒေါ်ခင်ခင်

“နေ့တက်ပါ မာမိရဲ့၊ နေ့လယ်ဘက်က စာရင်းကိုင်တက်နေတာ။ မာမိသမီးက ကုမ္ပဏီတွေမှာ မန်နေဂျာရအောင် လိုအပ်တဲ့ သင်တန်းတွေ လျှောက်တက်နေတာ”

“ဘွဲ့ရတာ (၂) နှစ်ရှိပြီ။ သင်တန်းတွေ မစုံသေးဘူးလား သမီးရယ်”

“ပညာဆိုတာ ဘယ်ကုန်တယ်ရှိမလဲ မာမိရယ်။ သမီးက မာမိကို လုပ်ကျွေးမှာ။ မာမိ ဖဲသာမရှိကနဲ့၊ စားရုံလောက်ကတော့ အေးဆေးပဲ”

“အေးပါတော် ... အေးပါ။ ကြားရတာနဲ့တင် အိမ်ဆုံးသွားတာပဲ။ အင်း ... သမီးကိုကိုကလည်း ရောက်ရင် ဖုန်းပြန်ဆက်ပါဆိုတာ ခုထိမဆက်ဘူး”

“သူ အခြေမကျသေးလို့ နေမှာပေါ့ မာမိရား၊ မာမိသားက လည်ပါတယ်”

“သူလည်တာက မြန်မာပြည်ထဲမှာ။ အခုက စင်ကာပူလူမိုက်တွေကလည်း ပေါ်တယ်တဲ့”

“လူမိုက်ကတော့ မြန်မာပြည်မှာလည်း ပေါ်တာပဲ။ အခုဟိုး ... အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကလို ရင်ကွက်တွေမှာ လူမိုက်တွေရှိနေပြီတဲ့”

“ကဲပါ ... အအေးပတ်ဦးမယ်။ သွား သွား ... မာမိ

ညာဘက်ပါးလေး ညာဗွားသွားတဲ့မိုး ၁၇၁

ထမင်းစားခန်းထဲက စောင့်မယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ကိုယ်လက်သန်စင်ပြီး မီးဖိုဖက်သို့ဝင်ခဲ့တော့ အိမ်အကူမလေးက ကော်ဖီနှင့်ပုန့်ပြင်ပေးထားတာ တွေ့ရသည်။

အထည်ကြီးပျက်ဆိုတာ ဒေါ်ခင်ခင်သူ နားလည်လာရသည်။

အမွေတွေအားလုံးကို မဝရားလုပ်ယူထားခဲ့ပေမယ့် ခြံဝင်းနှင့် တိုက်တစ်လုံးသာ အဖတ်တင်ခဲ့ပြီး ကျန်တာတွေက (၃) လလောက်မှာ ကုန်ခဲ့ပြီ။

သူမက ဖဲရိုက်သလို သားနှင့်သမီးကလည်း သုံးဖြုန်းသည့်နေရာမှာ ဘက်ညီသည်။ လက်သံပြောင်သည်။

ပါနီထဲကလာတာ ပါနီထဲသွားဆိုသလိုပဲ လောလောဆယ် အိမ်နှင့်ခြံပဲရှိတော့သည်။ ကားတောင်ပြုတ်သွားခဲ့ပေပြီ။ သားအမိတွေ တက္ကစီစီးနေရသည့်ဘဝ။

ဒေါ်ခင်ခင်သူကတော့ အသေစောသည့် ဦးကျော်ခေါင်တို့သာ သူ မပြေလည်တိုင်း လှမ်းပြီးမေတ္တာပို့သည်။

“ခွေးကြီး၊ နွားကြီး၊ သူ စည်းဖောက်လို့ စီးပွားပျက်ရတာ။ သူကတော့ အေးရာအေးကြောင်းရသွားပြီ။ ငါ့မှာသာ ရှေ့လျှောက်ပြီး ဘယ်လိုတွေစခန်းသွားရဦးမယ်မသိဘူး”

လူမိုက်ဆိုတာ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်မမြင်တတ်သူမို့ ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဦးကျော်ခေါင်ကိုပဲ အပြစ်တွေ လိုမ့်တင်နေခဲ့သည်။

သူ စားပွဲမှာထိုင်ပြီး သမီးကိုစောင့်နေတုန်း အိမ်အကုမလေး ချိုမြင့်က မဝံ့မရဲနှင့် -

“အန်တီ ... ကျွန်မအမေ နေမကောင်းလို့ ဖုန်းဆက်တယ်။ ရွာကို (၂) ရက်လောက်ပြန်ပါရစေ”

“အို ... ညည်းမရှိတော့ အိမ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ညည်းတို့ပြောတာလည်း မယုံပါဘူး။ ကိုယ့်အိမ်ပြန်ချင်တာနဲ့ မအေအကြောင်းပြ၊ ဖအေအကြောင်းပြနေတာ”

သူ့စကားက မစာမနာ။ ချိုမြင့် မျက်ရည်ကျတယ်။

“တကယ်ပါ အန်တီရယ်၊ တကယ်နေမကောင်းတာပါ။ အဲဒါ ... ကျွန်မရဲ့ လခ (၄) လစာလည်း တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်ပါရင်။ မေမေ ဆေးကုဖို့လိုလို့ပါ”

ဒေါ်ခင်ခင်သူ အကျပ်ရိုက်သွားသည်။ တစ်လ (၆) သောင်းနှင့် (၄) လစာ မပေးရသေးတော့ (၂) သိန်း (၄) သောင်းပေါ့။

ဘုရား ကယ်တော်မူပါ။ အရှက်တွေတော့ ကွဲတော့မှာပဲ။ သူ့မှာ လောလောဆယ် ပိုက်ဆံမရှိ။ ဘယ်ဟာရောင်းရမလဲ။ လက်ဝတ်လက်စားတွေလည်း ဖဲရှုံးတာနှင့်ကုန်ပြီ။

ကိုယ်မှာဝတ်ထားသည့်နားကပ်နှင့် ဆွဲကြိုးကတော့ ဖြုတ်လို့မဖြစ်။ သမီးရဲ့ ပလက်တီနမ်လေးတွေလည်း ဖြုတ်လို့မရ။ သည်တော့ ဒေါ်ခင်ခင်သူ ငြူးလား၊ ခြလားနှင့်ဟောက်ရသည်။

“အို ... ပေးလိုက်ရင် နင်ပြန်မလာဘဲနေမှာပေါ့။ နင့်အမေ နေမကောင်းလို့ဆိုတာလည်း မယုံဘူး”

“တကယ်ပါ အန်တီရယ်၊ ကျွန်မ ညာမပြောပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ (၄) လစာသာ ပေးလိုက်ပါ။ အမေဆေးဖိုး ပေးချင်လို့ပါ။ ဆေးကုပါရစေ အန်တီရယ်”

ချိုမြင့် မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် တောင်းပန်နေစဉ် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ မြတ်သီရိသူ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မာမီ ... ဒီနေ့ သင်တန်းကြေးသွင်းရမယ်”

“ပေးပြီးသားလေ၊ အေမှာ ပိုက်ဆံမရှိတာ မသိဘူးလား”

“တစ်ဝက်ပဲ ပေးရသေးတာပါ မာမီရဲ့။ ဒီသင်တန်း (၂) ခုပြီးရင် သမီး အလုပ်လုပ်တော့မှာပါ”

“နောက်နေ့မှပေးပါ သမီးရယ်။ မာမီမှာ လောလောဆယ် ငွေပြတ်သွားလို့ပါ”

“မာမီက ဖဲရိုက်ပစ်တာကိုး၊ ပြတ်မှာပေါ့”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ ငါ စီးပွားရေးလုပ်နေတာလေ။
ဖဲနိုင်တုန်းကတော့ နင်တို့တွေပဲ သုံးစွဲနေကြတာ”

“ချိုမြင့်ကရော ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အမေ နေမကောင်းလို့ ပြန်ခွင့်တောင်းနေတာပါ မမ
လေး။ အမေ့ကို ဆေးဖိုးလည်း ပေးချင်တယ်။ ကျွန်မ လစာ
မရတာ (၄) လရှိပြီ”

“ဟင် ... မာမိကလည်း သူမများ မရှိလို့ ဒီအလုပ်လုပ်
နေရတာ ပေးလိုက်ပါ။ မအေနေမကောင်းလို့ ပြန်မှာပဲ။ ခွင့်ပြု
လိုက်ရောပေါ့”

“သမီးနော် ... လူကြီးအလုပ်ထဲ ဝင်မရှုပ်နဲ့။ သူက
ပြန်မလာချင်လို့ ညာသွားတာ။ မာမိကလည်း ပြန်မလာမှာစိုးလို့
လစာမပေးဘဲထားတာ”

“ဟာ ... မာမိကလည်း သူက ငွေပိုယူတာမှ မဟုတ်
ဘဲ။ သူ့လစာ သူတောင်းတာ ပေးသင့်ပါတယ်”

“ကဲ . . . မယ်မင်းကြီးမ၊ ငါ့ကို ဆရာကြီးလာလုပ်
မနေနဲ့။ သွားစရာရှိတာသွားတော့”

“ငွေမှမရသေးဘဲ မာမိရဲ့”

“ငါ့အခန်းထဲက စလင်းဘက်ထဲမှာ ယူသွား”

ချိုမြင့် ဒေါ်ခင်ခင်သူ့ကို စိတ်နာကြည်းစွာကြည့်မိပေပြီ။

သူ့သမီးတော့ ပေးစရာရှိပြီး သူမကျတော့ မပေးဘဲကပ်နေသည်။
တော်တော်စိတ်ထားမကောင်းသည့်မိန်းမကြီး။

ချိုမြင့် ငိုတောင်းလည်းမပေးပါ။ တကယ်ကို ကပ်နေ
လျှင် သူမ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဆွဲပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။

သူမက ရပ်ကွက်လူကြီးနှင့်သိသည်မှ အကျိုးအကြောင်း
တွေကို မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ပြောပြတိုင်ကြားခဲ့ပါသည်။

အနည်းဆုံး ဒီမိန်းမကြီးရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ဒီရပ်ကွက်
သားတွေ သိသွားမည်ဆိုလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။

* * *

အခန်း (၂၀)

တစ်ပတ်ပြည့်ဖို့ (၁) ရက်ပဲလိုတော့သည်။ မနက်ဖြန်ဆို အန်တီကြီးဆိုမှာ လစာယူပြီး ရွှေယွန်းဖို့ သွန်းခရဲအလုပ်ကို လုပ်ရတော့မည်။

အဆောင်လည်း ကြိုတင်စုံစမ်းထားရ၏။ အားလုံး အဆင်ပြေပြီဟု ထင်ရပေမယ့် ရွှေယွန်းဖို့စိတ်ထဲ ထင်နေရတာ ဘာကြောင့်မသိ။

သိရုံတို့အဖွဲ့ကတော့ ရွှေယွန်းဖို့ရဲ့အရိပ်အခြေကိုကြည့်ပြီး ရင်တွေခုန်နေကြသည်။

သူတို့အားလုံး ပျော်နေကြ၏။

ရွှေယွန်းဖို့ သည်နေ့ ဆိုင်မှာ နောက်ဆုံး အလုပ်လုပ် နေရခြင်းပါပဲ။ မေမေနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့အဖွဲ့ကို တွေ့မလား ရယ်လို့ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်နေရခြင်းပါပင်။

နေ့လယ်စာစားပြီး သူမ ကောင်တာပေါ်မေးထောက်ပြီး ငေးနေမိစဉ် ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသူကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် လူက တင်းသွားသည်။

“စပ်အိုက်ခွန်း”

သူမ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေချိန်မှာ လှည့်တောင်မကြည့်ခဲ့ သူ။

မိုးဖွဲ့လေး ရွာတုန်းက စိုးရိမ်ပြီး ထီးမိုးပေးခဲ့ပေမယ့် သူမအပေါ် ဓားမိုး လှံမိုးတွေရွာကျတော့ နောက်ခိုင်းသွားခဲ့ သူကြီး။

ရွှေယွန်းဖို့ စိတ်နာစွာဖြင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်ပေမယ့် သူက ဆော့ ဆိုင်ထဲသို့ တည့်မတ်စွာ ဝင်လာခဲ့ပါပြီ။

သီရိအပါအဝင် ကောင်မလေးအချို့ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားရ၏။

တီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုးလေးတွေ ဖြစ်ကုန်အောင်ပဲ ချွေပိက လန်းပါသည်။

လူပုံက ဖြောင့်ရသည့်ကြားထဲ ရုပ်ကချောနေရသေး၏။

သူ့ချောပုံက သွန်းခတ်လို မိန်းမ မဆန်ဘဲ ယောက်ျားပီပီသသ ပုံစံ။

“ချောလိုက်၊ ဖြောင့်လိုက်တာဟယ်။ မော်ဒယ်လုပ်လုပ် မင်းသားလုပ်လုပ် အဆင်ပြေမယ့်ရှုပ်”

“အသားကလည်း စိုပြည်နေလိုက်တာ။ ဝတ်ပုံ စားကလည်း စမတ်ပဲ”

ဘောင်းဘီရှည်နှင့် စပို့ရှပ်နှင့်ပေမယ့် နာမည်ကြီး brand တွေမို့ စမတ်ကျမှုကျ။

သူမထို့အားလုံး ငေးကြည့်နေကြဆဲ သူက ရွှေယွန်းနီဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာခဲ့တော့ သိရိတို့အဖွဲ့ အံ့သြ ပြန်သည်။

ရွှေယွန်းနီဟာ လာဘ်ကောင်းတယ်။

သူ့မှာ ဘာဆေးတွေရှိလို့လဲ။

သွန်းခဆိုလည်း သူ့ပဲမြင်တယ်။

ခုလည်း လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။

ကိုယ့်ကောင်တာမှ ကာစတန်မာတွေကို ရောင်းချရင်း သူတို့မျက်လုံးတွေ၊ နားတွေက ရွှေယွန်းနီတို့ထံမှာ

“ယွန်း... ရှာလိုက်ရတာ ယွန်းရယ်။ အခု ဘယ်မှာ သလဲဟင်၊ အနီတီရော နေကောင်းလား”

“ရှင် ဘာဝယ်မလို့လဲ၊ ဝယ်စရာရှိတာဝယ်။ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့”

“ယွန်း... အဲဒီနေ့က ယွန်းကို ကိုယ်လာရှာသေး တယ်။ မတွေ့တော့ဘူး”

“ကျွန်မက ရှင်ကို တစ်နေ့ကုန်ထိုင်စောင့်နေရမှာလား။ သွားပါရှင်... ကျွန်မ ဘာစကားမှ မပြောချင်ဘူး”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေ၊ ယွန်းနဲ့ကျွန်တော်”

“တော်ပြီ... ရှင် ကျွန်မကို အရှက်လာခွဲတာလား။ ထာရှင်တာလား။ ရှင် ပြန်တော့... ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူး”

“ယွန်းရယ်... ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုယ်ပြော ဆာ နားထောင်ပေးပါဦး”

“ရှင် ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်နေတာလား စပ်အိုက်ခွန်း”

သူမ အံသွားစေသံနှင့် ကြိတ်မာန်လိုက်လျှင် စပ်အိုက် ခွန်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရ၏။ သူမ သူ့ကို အရမ်းစိတ်နာ သွားပြီလား။ အထင်လွဲသွားပြီလား။

အဲဒါထက် အရေးကြီးတာက ယွန်းဟာ သူမမေမေနဲ့ ခြေတွေပြီလား။ ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့ကို ခြေရာခံမိပြီလား။ လော သာဆယ် ဘယ်မှာနေသလဲ။ ယွန်းလေး အဆင်မပြေလား ဆိုတာတွေပါပင်။

ရွှေယွန်းမို့ တစ်ဖက်ကောင်တာသို့ ရွှေသွားတော့ သူ့ဆက်မလိုက်ရဲ။

သည်ဘက်ကောင်တာမှာပဲ ရပ်ကျန်ခဲ့ရ၏။ တစ်ခုဝယ်ဖို့ စဉ်းစားရသည်။

ရွှေယွန်းမို့ကို သူ လှမ်းကြည့်နေစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ သွန်းဆူ (၃) ယောက် ဝင်လာခဲ့သည်။ လူချော၊ လူဖြောင့်တွေမို့ ဆိုင်ထဲမှာ လင်းလက်သွားသလို။

သူတို့အဖွဲ့ကလည်း ရွှေယွန်းမို့ထံသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်ခွားကြလျှင် စပ်အိုက်ခွန်း စိုးရိမ်သွား၏။

ဒီကောင်တွေဟာ ရိုးမှရိုးသားရဲ့လား။ ရုပ်ချောချော အပြောကောင်းကောင်းနဲ့ ကလိမ်ကကျစ်တွေလား။ ဒုစရိုက်သမားတွေလား။

သူမသိမသာနှင့် ချိတ်ထားသည့်အဝတ်အစားတွေက ကွယ်ကာ ရွှေယွန်းမို့တို့အနားသို့ ကပ်သွားလိုက်၏။ သူတို့မြင်စကားအားလုံးကို သူကြားရပေပြီ။

“ရွှေယွန်းမို့ ... ကိုယ့်အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်”

“ဒါဆို အဆောင်တစ်ခုမှာ ပြောင်းနေတော့။ မနက်တော့ ကစပြီး ကိုယ့်စတူဒီယိုမှာ အလုပ်ဆင်းရမယ်။ အိုက်တင်ရမယ်”

ကျင့်ရမယ်”

သီရိနှင့်ကောင်မလေး (၂) ယောက်၊ သွန်းတို့အနားသို့ နက်နာချိုသွေးကာ ရောက်လာခဲ့သည်။

“သီရိတို့ရော ဘယ်တော့လိုက်ရမလဲ၊ မော်လမြိုင် ဘယ်တော့သွားရမှာလဲ”

“နာမည်ကြီးမင်းသားက ရိုက်ရက်မပေးသေးဘူး။ သူ့ကို စောင့်ရင်း ရွှေယွန်းမို့ အိုက်တင်တွေကျင့်ရမယ်”

“နာမည်ကြီးတွေက အားတာမဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းသားတစ်သက်လုံး ထိုင်စောင့်နေမှာလား”

“တစ်သက်လုံးတော့ မစောင့်ပါဘူး။ (၂) ပတ်လောက်မှာမဟုတ် (၁၀) ရက်လောက်ကြာရင် ကျွန်တော်တို့ဇာတ်ကို ပြမယ်။ မော်လမြိုင်မှာ သွားရိုက်မယ်”

“ဟင် ... သီရိတို့ရော ပါရမှာနော် ... နော်။ ခုတည်း အားလုံး ပြင်ဆင်ထားမှန်နော်”

“စဉ်းစားဦးမယ်ဗျာ။ အနားနီးမှပြောမယ်”

“ဟင် ... ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့နော်။ သီရိတို့ သူငယ်တွေက အပြင်မှာလည်း အပေးအယူ အချိတ်အဆက် မိပြီး

အဆင်မပြေမှာ မပူပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ အားတဲလစ်နေမှ

၁၈၂ နို့ကြယ်စင်မှူးဝေ

အစမ်းဗီဒီယိုရိုက်ကြည့်ပါမယ်။ အဆင်ပြေ၊မပြေ ကြည့်ရတာ ပေါ့ဗျာ”

သည်လောက်ပြောတာနှင့်ပင် သီရိတို့အဖွဲ့က ဝမ်းသာ လှပေပြီ။ မင်းသားကို မျှော်လင့်တကြီးနှင့် ကြည့်နေလိုက်ကြ တာ။

စပ်အိုက်ခွန်း နားထောင်ရင်းနှင့် ရင်ထဲမှာ ပူလောင် လာရသည်။ ရွှေယွန်းမို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်မလို့တဲ့လား။ သည်လောက် အကြောင်း သူ ဘာသိလို့လဲ။ သည်လူတွေကရော အမှန်အကန် မှ ဟုတ်ရဲ့လား။

ရွှေယွန်းမို့ ကောင်းစားသွားမှာကို မလိုလို့မဟုတ်ရဘူး မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ စိုးရိမ်မိတာ။

အပြောကျယ်သည့် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ပင်လယ်ကြီး ကြီးကို ကူးခတ်ဖို့အတွက် ရွှေယွန်းမို့မှာ ခွန်အားမရှိ။ နောက် ပံ့ပိုးကူညီမည့်သူမရှိ၊ စောင့်ရှောက်မည့်သူလည်း မရှိ။

ပုစွန်ဆိတ်လေး ဘယ်လိုငယ်၊ ပင်လယ်ကူးတတ်တာ ဆိုတာ သိချင်းပဲရှိသည်။

တကယ်လက်တွေ့မှာကျ ပုစွန်ဆိတ်ကလေးကို ဝါးစား ပင်လယ်ရေသတ္တဝါတွေဆိုတာ များလွန်းလို့ ဘယ်ပါးစပ် ရောက်သွားမှန်းတောင် သိလိုက်မှာမဟုတ်။

ညာဘက်ပါးလေး ညာရွှေသွားတဲမိုး ၁၈၃

သူမကလည်း သူ့ကို စိတ်နာ အထင်လွဲနေတာကြောင့် စပ်အိုက်ခွန်း ဘယ်လိုဝင်ရမှန်း၊ ကယ်ရမှန်း၊ ကူညီရမှန်းပင် မသိတော့။

စိတ်အိုက်စွာနှင့်ပင် ရွှေယွန်းမို့ကို မျက်ခြေမပြတ်ဖို့ အတွက်သာ သူ ကြံစည်စိတ်ကူးရတော့မည်။

ရွှေယွန်းမို့ကို ကပ်လို့မရ၊ ကူညီလို့မရတော့မည့် အနေ အထားမို့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်မှတစ်ဆင့် အခြေအနေတွေကို စုံစမ်းဖို့ သူ စိတ်ကူးရတော့သည်။

ယွန်းရယ်... ကိုယ်ဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး။

ယွန်းကိုလိုက်ရှာရင်း မတွေ့သေးတဲ့အချိန်မှာပဲ ကိုယ် ကျောက်မဲကို ခေတ္တပြန်ခဲ့ရတယ်။ အခြေအနေတွေ ပြောပြတော့ မေမေက ကိုယ့်အတွက် ဘကြီးရဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ ခြံ၊ တိုက်ကို ဝယ် ပေးခဲ့တယ်။

ဘကြီးတို့လင်မယားက အန်တီဇာတိ ပြည်မှာပြန်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြတယ်။

ခုဆို ကိုယ်က ဘကြီးရဲ့လုပ်ငန်းကို အရှိန်မပျက် ဆက် ထက်လည်ပတ်ရင်း ကိုယ့်စီးပွားနဲ့ကိုယ် ဖြစ်နေပြီ။

ကိုယ် ယွန်းကို တာဝန်ယူနိုင်ပါပြီကွာ။

ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ့်အဖြစ်က မိုးလွန်မှ ထွန်ချ၊ နေဝင်မှ
စပါးလှမ်းဆိုသလို ဖြစ်နေပြီလား။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ချေဖျက်တယ်ပဲဆိုဆို ကိုယ် ယွန်းကို
ရာသက်ပန်စောင့်ရှောက်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားပါရစေ။

* * *

အခန်း (၂၁)

စပ်အိုက်ခွန်း။

သူ့အလုပ်က အရှိန်ရပြီးသားမို့ ကြပ်မတ်ရုံ။ သူ့ကိုယ်
နိုင်လည်း လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်ပြီးသား။

သို့ပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ သူ ရွှေယွန်းမှီအတွက်
ဆင်းထဲထည့်ရသည်။ သူမကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာထက်
ဘဝလေး ပရမ်းပတာဖြစ်သွားမှာကို မလိုလားတာပါ။

သည်တော့ သူ ကားတစ်စီးနှင့် ရွှေယွန်းမှီ စစ်ဆင်ရေး
အတွက်ပဲ လှုပ်ရှားနေရသည်။

သူ သပြေညိုကိုရောက်သွားသည့်အခါ ရွှေယွန်းမှီကို

၁၈၆ နှစ်ကြယ်စင်မှူးဝေ

မတွေ့ရတော့ပါ။ မနေ့က အစီအစဉ်အရ ယွန်း ဟိုကောင်ရဲ့ စတူဒီယိုကို ရောက်သွားပြီပေါ့။

အဲဒီ စတူဒီယို ဘယ်မှာရှိတာ၊ ယွန်း ဘယ်မှာနေတယ် ဆိုတာတွေ သိဖို့အတွက် သူ ယွန်းရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ယောက်ကို ချဉ်းကပ်ရပေမည်။

သည်တော့ သူ ဆိုင်ထဲဝင်ရင်း အခြေအနေတွေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ဟော”

ယွန်းရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူ့ကိုမှတ်မိကြသည် ပါပဲ။ သူ့ရုပ်က တစ်ခါမြင် တစ်သက်လုံး မှတ်မိချင်စရာမို့ စစ်အိုက်ခွန်း သီရိအနားသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး ပြန်

လိုက်ရင်း မိတ်ဖွဲ့ရသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် စစ်အိုက်ခွန်းပါ။ ယွန်းရဲ့မိတ်ဆွေ”

“ထင်တော့ ထင်သာ။ ရှင်က တော်တော်ချောတယ် နော်၊ မင်းသားကျနေတာပဲ”

“ကျေးဇူး ... ဒါနဲ့ ညီမနာမည်က”

“သီရိပါ ... ယွန်းရဲ့အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း”

“သိတယ်၊ သီရိနဲ့သူ ရင်းနှီးမှန်းမြင်သာပါတယ်”

ညာတက်ပါးလေး ညာနွေးသွားတုန်း ၁၈၇

ကျွန်တော့်ကို ယွန်းရဲ့လိပ်စာပေးပါလား။ ပြီး ... သူ အလုပ် လုပ်တဲ့ စတူဒီယိုလိပ်စာလည်း လိုချင်တယ်”

စစ်အိုက်ခွန်းရဲ့ ဖြူစင်သည့်ရုပ်ချောချောကိုကြည့်ပြီး သီရိမှာ ဝေဝေဝေပါ။

“သူကတော့ မှာခဲ့တယ်။ ရှင့်ကို ဘာမှမပြောဖို့ သေ သေချာချာ မှာခဲ့တယ်။ ရှင့်တို့နှစ်ယောက်က ဘာတွေလဲ၊ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ။ ဇာတ်လမ်းတော့ရှိခဲ့ကြတယ် မဟုတ် လား”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေ အဆင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ... အထင်လွဲစရာလေးတွေ နည်းနည်းရှိခဲ့ တယ် ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို နှောင့်ယှက်ဖို့ စိတ်မရှိတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သီရိလည်း သိမှာပါ။ အနုပညာ လောကဆိုတာ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်မယ့်သူ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို စောင့်ရှောက်ချင်တာပါဗျာ”

သီရိ သူ့ကိုကြည့်ပြီး သူ့စကားကို ယုံကြည်မိသည်။ သူ့ရုပ်က ကလိမ်ကကျစ်ရုပ် လုံးဝမထွက်။ ယုံကြည်လောက် သည်လူ။

“ကောင်းပြီလေ၊ သီရိလည်း သူတစ်ယောက်တည်း ချွတ်ထားရတာ စိတ်မချပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား။

၁၈၈ နိဂုံးကြယ်စင်မှုန့်စေ

သီရိတို့မှာလည်း ဝမ်းရေးက ရှိသေးတယ်လေ။ မော်လမြိုင် သွားရင်တော့ သီရိတို့ပါလိုက်မှာပါ။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ပေါ့။ သူ့ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ရာရောက် သီရိတို့လည်း ဗီဒီယို ကားထဲ ပါရတာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ... သီရိ သူနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆုံပေးပါလား။ သူနဲ့နားလည်မှုယူပြီး စောင့်ရှောက် ခွင့်တောင်းချင်တယ်။ နို့မို့ သူက ကျွန်တော့်မြင်တာနဲ့ ခါးခါးသီး နေတာ။ သွန်းခနဲပြဿနာ မတက်ချင်ဘူးလေ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သီရိ အကျိုးအကြောင်း ပြောပေးကြည့်မယ်။ ဘာပဲပြောပြော သူ့အတွက် စောင့်ရှောက်ဖို့ လူလိုတာတော့ အမှန်ပဲ။ ရှင်ကရော စိတ်ချရပါတယ်နော်။ တော်ကြာ ကျားထက်ရှင်ကြီးဆိုးနေမှာ ကြောက်ပါတယ်”

“ဪဗျာ ... ကျွန်တော့်ကိုယ့်ပါလို့ ပါးစပ်က မပြော ချင်ဘူး။ သီရိ တွေ့လာမှာပါ။ ကဲ ... လိပ်စာလေးတွေသာ မစပါ။ ကျေးဇူးတင်သက် မမေ့ပါဘူးဗျာ။ ညနေကျရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို ဆုံပေးပါဦး။ သီရိပါ လိုက်ခဲ့ပါ”

“ကျွန်မပါမှလည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သီရိ အဆင်ပြေမယ့်နေရာ၊ အဆင်ပြေ သလို ချိန်းလိုက်ပါ။ ဒီမှာ ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်နဲ့လိပ်စာကတ်

ညာဘက်ပါးလေး ညာမွှေးသွားတဲမိုး ၁၈၉

သီရိဖုန်းနံပါတ်လည်း ပေးပါ”

သီရိ သူ့ကို ရွှေယွန်းမှီရဲ့လိပ်စာတွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ ပေးမိတာ စပ်အိုက်ခွန်းကို ယုံကြည်မှုနှင့် ရွှေယွန်းမှီရဲ့အကျိုး အတွက် ပေးလိုက်တာပါ။

နောက် သူမရဲ့ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပေးလိုက်သည်။

စပ်အိုက်ခွန်း သူမကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွှေယွန်းမှီ အလုပ် ထုပ်သည်ဆိုသည့် စတူဒီယိုသို့လိုက်ခဲ့သည်။

သူမ မသိအောင်ပေါ့။ သိများသိလျှင် ဒေါသပုန်တွေ အလိုက်မည့်ဖြစ်ခြင်း။

စတူဒီယိုသို့ဆိုပေမယ့် သူ့မြင်ဖူးသလို အကြီးအကျယ်ကြီး ဆွေမဟုတ်။ အစမ်းလေ့ကျင့်မှာမို့ ရှုတင်အဖွဲ့သားတွေမရှိတာ သားတော့မသိ။

သွန်းခနဲလိပ်စာအတိုင်း စပ်အိုက်ခွန်းလိုက်သွားတော့ ခြံတစ်ခုနှင့် တိုက်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရွှေယွန်းမှီ အိုက်တင်ကျင့်နေတယ်ဆိုတာ ဘယ်နေရာ ကထဲ။

တိုက်ထဲမှာလား။ ဘုရားရေ ချစ်ခန်း၊ ကြိုက်ခန်းတွေနဲ့ အဆင်ပြေရသလား။

ဒုက္ခပါပဲ။ စပ်အိုက်ခွန်း ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူလာ

၁၉၀ နီ ကြယ်စင်များ

သည်မှို ကုဋေမဆယ်နိုင်တော့ဘဲ ရွှေယွန်းမှိုထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“ယွန်း... ကိုယ်ပါ။ ယွန်း ဘယ်မှာလဲ။ ကိုယ် မင်းကို စိတ်မချလို့ စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုက်လာတာနော်။ အထင်မလွဲနဲ့”

တစ်ဖက်မှလည်း အခြေအနေကိုသဘောပေါက်သည်မှို မနေ့ကလို ရန်မလုပ်တော့။

“ကျွန်မ အဆင်ပြေပါတယ်။ အခု အိုက်တင်လေ့ကျင့်နေတာ တိုက်ထဲမှာ”

“ဘယ်သူတွေရှိလဲ။ မိန်းမဖော်တွေရှိလဲ။ အို... ရှိလည်း သူလူတွေချည်းပဲ။ စိတ်မချရပါဘူး။ ချစ်ခန်း ကြိုက်ခန်းတွေ၊ ဖက်လိုက် လျက်လိုက်တွေလုပ်နေရတာလားဟင်။ ကိုယ် စိတ်ပူလိုက်တာကွာ”

“အဲလိုတွေတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ မိန်းကလေးတွေ နှစ်ယောက် ရှိတယ်။ ကျွန်မလည်း စိတ်တော့နည်းနည်း ညစ်တယ်။ ရှင်က ကျွန်မကို တစ်နေ့ကုန်စောင့်ပေးမလို့လား ရှင် ဘယ်မှာလဲ”

သူမအသံက ခပ်တိုးတိုး။ ဖုန်းတောင်ခိုးပြောနေသလားမသိ။ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ။

ညာဘက်ပါးလေး ညာမွှေးသွားတဲမိုး ၁၉၁

“ကိုယ် မင်းရှိနေတဲ့ခြံထောင့်မှာ၊ ကားနဲ့။ ဒီလိုလုပ်ပါ။ ဗိုက်အောင့်လို့ဆိုပြီး ပြန်ခဲ့။ ကိုယ်နဲ့ဆွေးနွေးလိုက်ပါဦး။ မင်းမှာ စောင့်ရှောက်ဖို့လူလိုအပ်တယ်ဆိုတာရော လက်ခံရဲ့လား”

“တော်ပါပြီရှင် ... ကျွန်မက ခဲမှန်ဖူးတဲ့စာသူငယ်ပါ။ ရှင်ကို မယုံတော့ပါဘူး”

“အခုဟာက ခဲမှန်မှာမဟုတ်ဘူးနော်။ အမြောက်မှန်မှာ၊ ယွန်းဘဝ စုတ်ပြတ်သွားမယ်။ ယွန်းပြန်ခဲ့ပါတော့၊ ကိုယ် စောင့်နေမယ်”

“အို... တော်ကြာ သူ စိတ်ဆိုးသွားပြီး ကျွန်မကို မင်းသမီးတင်မရိုက်ဘဲနေမှာပေါ့။ ရှင်က ကျွန်မဘဝကို ဘယ်လောက်ပံ့ပိုးနိုင်လို့လဲ”

“အရေးထဲ ဘယ်အချိန်ကများ ပိုးဝင်သွားပြီး မင်းသမီး နဲ့ ရူးသွားပါလိမ့်။ ဘာလဲ ... မင်းဘဝကိုယ် ဘယ်လောက် ဆိုးရမလဲ။ စပွန်ဆာလိုချင်လို့လား ... တောက်”

“အောင်မယ် ... တော်ပြီ တော်ပြီ ရှင့်ဘာသာ စောင့်ချင်စောင့်၊ မစောင့်ချင်နေ၊ ဒါပဲ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသဖြင့် စပ်အိုက်ခွန်း ဒေါဟုရသည်။

ချက်ချင်းတော့ သူ့ဘဝပျက်စီးမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

ညနေကျရင် သိရိအကူအညီနဲ့ ရွှေလက်ရာမှာ ဆုံရမယ်။ အဲဒီ ကျမှ နားဝင်အောင် ရှင်းပြရတော့မှာပဲ။

✱

ညနေ (၆) နာရီကျော်မှ ရွှေလက်ရာမှာ သူတို့ ဆုံကြ သည်။ ညစာစားကြရင်းပေါ့။

သိရိကောင်းမှုကြောင့် ရွှေယွန်းမှီ အခြေအနေတွေ့တဲ့ သဘောပေါက်သွားပြီပဲ ဝပ်အိုက်ခွန်း ဆွေးနွေးတာကို နားထောင် ဖော်ရလာသည်။

“ပြီးခဲ့တာတွေကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး စိတ်နာမနေနဲ့ ယွန်း အခု ကိုယ်ပြောနေတာ မင်းဘဝ လုံခြုံမှုအတွက်ပဲ။ ကိုယ့်အခြေ အရ နောက်ခံစောင့်ရှောက်မယ့်သူမရှိဘဲ မိန်းမငယ်လေးတစ် ယောက်တည်း ဒီအလုပ်လုပ်နေတာ ကျားပေါတဲ့တောထဲမှာ မြူးတူးနေတဲ့ သမင်မငယ်လို့ပဲ ထင်တယ်”

မှန်နေတာမို့ ရွှေယွန်းမှီ ဘာမှပြန်မပြော။ သို့သော် ... မျက်စောင်းကတော့ ထိုးလိုက်၏။ သူ့အကြောင်းကျနေတာ ပဲ။

“ရှင်ကရော ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခုမှ အသည်းအသန် လိုက်စောင့်ရှောက်ချင်တာလဲ”

“ဘာရည်ရွယ်ချက်မှမရှိပါဘူး။ ကိုယ် သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ မလှမပဖြစ်သွားမှာစိုးတာ တစ်ခု ခဲပဲ”

“ရှင်က ကျွန်မ မင်းသမီးလုပ်ရင် ပျက်စီးမယ်လို့ ဆိုလို တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုကမ်းလှမ်းတဲ့ ပရိဂ္ဂုဿာ ခု မင်းသားက အနုပညာလောကမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ သိက္ခာရှိတဲ့ နာမည်ကျော်ကြီးတွေ မဟုတ်တော့ ကိုယ်စိတ်ပူတာအမှန်ပဲလေ။ နောက် မင်းမှာ စောင့်ရှောက်ဖို့ မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးဖို့ သူတစ်ယောက်လိုတယ်လို့ရော မခံယူဘူးလား”

“ခံယူပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ရှိမှမရှိတာ”

“ကောင်းပြီ ... အဲဒီတာဝန်ကို ကိုယ်ယူမယ်။ မနက် ခြောက်စပြီး မင်းသွားရာနောက် လျှောက်လိုက်မယ်”

“အပိုတွေ ... ရှင့်မှာ အလုပ်နဲ့”

“အဲဒီအလုပ်ကို အခိုက်အတံ့ လွှဲထားလိုက်မယ်။ ယွန်း က ကိုယ့်အတွက် ပိုအရေးကြီးပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ကတော့ အလုပ်ကို မလုပ်စေချင်တာအမှန်ပဲ”

၁၉၄ ကြယ်စင်များ

စပ်အိုက်ခွန်း ညည်းညူနေလျှင် သီရိက အရင်ထဲမှ ကန့်ကွက်သည်။

“ဒါတော့ မရတော့ဘူး၊ အားလုံးစိစဉ်ပြီးသွားပြီ။ နှစ် တာဝန်က ရွှေယွန်းကို စိတ်မချရင် လိုက်စောင့်ရှောက် ... ဒါပဲ”

ပြောပြီး (၃) ယောက်သား စဉ်းစားကြ၊ ဉာဏ်ထုတ်ပြ ရပြန်သည်။ သွန်းခလက်ခံအောင် ဘယ်လိုစိစဉ်ရမလဲ။

နောက်ဆုံး သီရိကပင် အကြံထွက်လာသည်။ ဉာဏ် ဉာဏ်နက်ဆိုတာ ဒါမျိုး။

“ရှင် ယောက်ျားဒီဖိုင်းနဲ့တော့ သွားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အခြောက်ပုံစံနဲ့သာ ရွှေယွန်းကိုလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေစေ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“နေစမ်းပါဦးကွာ ... ပြောတော့ ဘယ်လိုပြောလဲ မလဲ”

“အင်း ... ရွှေယွန်းရဲ့သူငယ်ချင်း၊ ရုပ်ရှင်ရှူး မိတ်က ပညာရှင်လို့ပြောပေါ့။ ရှင်ကရော မိတ်ကပ်ဖြစ်ရဲ့လား”

သီရိအမေးကို ရွှေယွန်းမှီကပင် ဖြေလိုက်သည်။

“ယွန်း လိမ်းတတ်ပါတယ်၊ ရှင်က လိမ်းပေးချင်သေး ဆောင်ပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

ညာဘက်ပါးလေး ညာဗွားသွားတဲမိုး ၁၉၅

“အိုကေ ... ဒါဆို နောက်နေ့ကစပြီး ယွန်းနောက်ကို စိုက်လိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်မယ်။ အမှားတစ်ခုအတွက် ကိုယ့်ဘဝ တစ်ခုလုံးနဲ့ရင်းပြီး ယွန်းကိုစောင့်ရှောက်ပါမယ်ကွာ”

စပ်အိုက်ခွန်းရဲ့ ဆွေးဆွေးမြည်မြည်အပြောကို ရွှေယွန်းမှီ ချက်စောင်းတစ်ချက်နှင့်သာ တုံ့ပြန်လိုက်ပါသည်။

* * *

စပ်အိုက်ခွန်းဟာ ယောက်ျားပီပီသသနှင့် အတောင်
နှစ်ဆယ်ဝတ် မင်းယောက်ျားကြီးမို့ အစက အခြောက်တွေကို
အမြင်ကပ်ပါသည်။ မြင့်မြတ်သည့်ဘဝကို ရထားတာတောင်
နိမ့်ကျသည့်ဘဝသို့ ခုန်ဆင်းချင်ကြသည်ရယ်လို့ပါ။

ယခုတော့ သူ အမုန်းဆုံးအခြောက်ဘဝကို နေ့မဆိုင်း
ညမဆိုင်းပင် အသွင်ကူးပြောင်းရတော့မှာပါလား။

တောက် ... တော်တော်ခွဲကျတဲ့အလုပ်ပဲ။

သို့သော် ကိုယ့်ရဲ့ချစ်သည်းညွှာက မင်းသမီးရှူး ရှူးနေ
တော့ အချစ်ရဲ့စွမ်းအင်အရ သူကလည်း ကိုယ့်မင်းသမီးကို
စွမ်းကုန် ကာကွယ်ရပါမည်။

ကိုယ့်ရဲ့ပန်းပွင့်လေး ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိမ့်၊ နေမခ
ဆမခမို့။

ကိုယ်က ယောက်ျားရင့်မကြီးမို့ ရာနှုန်းပြည့်အခြောက်
တော့မလုပ်ချင်၊ ရင်တုတွေ၊ တင်တုတွေဝတ်ရမှာ တွေးကြည့်တာ
ပေါင် အသည်းတုန်း၊ အူတုန်း၊ အကုန်တုန်းသည်။

သည်တော့ မခြောက်တခြောက်ပုံစံပဲ သူ ဖန်တီးတော့
မည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှ နတ်ကတော်အခြောက်၊ အလှဖန်တီးရှင်
အခြောက်တို့ထံ သူရောက်သွားတော့ ဟိုလူတွေက သူကိုပိုင်းပြီး

အခန်း (၂၂)

ရွှေယွန်းဖိုက စတုဒီယိုသို့ (၉) နာရီလောက်မှာ
အရောက်သွားရမည်မို့ စပ်အိုက်ခွန်း သူမထံ အမိသွားရမည်
ကိုယ်က အခြောက်ပုံစံနှင့် ဝင်ရမည်မို့ အခြောက်
ရဲ့သဘာဝကို ညတွင်းချင်းပဲ လေ့လာရသည်။ ဆန်းစစ်
မဆန်းပါဘူး။ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာတင် အခြောက်တွေ အစု
အပြား။

ရာနှုန်းပြည့် အခြောက်တွေရော။

တစ်ဝက် ခြောက်တွေရော။

ခြောက်လူခြောက်ခင်တွေရော။

ကြိုဆိုလိုက်ကြတာ။ သူတို့ရဲ့ဘက်တော်သားတစ်ယောက် တိုးတော့မည်ထင်လို့ဖြစ်မည်။

ဒီကဖြင့် အချစ်ရဲ့စွမ်းအင်တွေကြောင့် ကိုယ်အမုန်းဆုံးဘဝကို ခေတ္တအသွင်ကူးပြောင်းရမှာ။

သို့သော် ညက မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနစ်နစ် မျက်စိရည် နားရည်အောင် ညတွင်းချင်းပဲ အခြောက်ဘဝလေ့လာဆည်းပူးခဲ့ရသည်။

မင်းလေး ဒါတွေသိရဲ့လား အချစ်ရယ်။

ကိုယ့်မှာဖြင့် သက်စွန့်ဆံဖျား။

အဲ ... ညတွင်းချင်း လုပ်ကြံဖန်တီးပြီးသည့်အခါ မနက်ကျ သူ့ဒီရိုင်းက အလန်းစား။

ဆံပင်တုလေး တစ်ခါခါက အိုမိဂါ။ မွန်ရိုးလိုလို၊ ထေးဂါဂါလိုလို။

နောက် မိတ်ကပ်စေးကပ်ကပ်ကို သဘောလောက် ရသေးသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးရိပ်ရတာ အသည်းအနာဆုံး။ အခုအတွက်ပဲလေ။ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့။

ရင်တုတွေ၊ တင်တုတွေမတပ်ထားပေမယ့် ခါတိုင်း ကျားကျားလျားလျား အဝတ်တွေမဝတ်ရဘဲ ဖစ်တင်ရှင်အောက်ရှူးဘောင်းဘီဝတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒါလည်းမဟန်သေး။

ဆင်ပြောင်ငါးစီး အားမာန်ကြီးသည့် သူ့ရဲ့ကြွက်သား ထုလှတွေက အခြောက်နှင့်မတူဘဲ ကောင်မလေးတွေ ထုထုပြီး ခရာချင်စဖွယ် ထွက်ပေါ်လာရ၏။

အင်းလေ ... နေတိုးတို့၊ ကျော်ကျော်ဗိုတို့၊ ဖြိုးငွေစိုးတို့ ဆောင် အခြောက်လုပ်ကြရသေးတာပဲ။ ငါလည်း အခြေအနေအရ ခြောက်ရတော့မှာပေါ့။

နောက်ဆုံး သူ ဂါဝန်နှင့် စတော်ကင်ဝတ်ပြီး အတုလေး ဘာလေးနှင့် မွမ်းမံလိုက်တော့မှ အခြေအနေက အိုကေသွားရ၏။

“ဟူး ... သေချင်စော်ကို နံသွားတာပဲ”

သူ ကားခပ်သင့်သင့်တစ်စီးကို ဆွဲကာ ရွှေယွန်းမှီထဲ အစားဝင်ချိန်ဟာ (၈) နာရီကို ခွဲပေပြီ။

သူမရဲ့အဆောင်ရှေ့မှာ ကားဟွန်းနီပ်လိုက်တော့ သူမက စုစုပုပ်ပုပ်နှင့် ထွက်လာ၏။ ယွန်းရယ် ဘယ်အချိန်ကများ ဘိုယ့်ကို နိုင်စားသွားပါလိမ့်။

ကိုယ်ဟာ မင်းအတွက် အချစ်ရဲ့ကျေးကျွန်ပါကွယ်။

“ကြာလိုက်တာ ... ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

ကိုယ့်မှာဖြင့် မနက် (၆) နာရီကတည်းက ဒီပုံစံရအောင်

မနည်းဖန်တီးနေရကြောင်း ထုချေလွှာဘယ်လိုတင်ရမှာလဲ။
မျက်နှာငယ်လေးနှင့်သာ သူ ရွှေယွန်းမှီကို ကြည့်နေမိ
လျှင် -

“စောစောစီးစီး ဘာတွေလုပ်နေလို့ ဒီလောက် ရွှေ
တွေ ရွှဲနေရတာလဲ”

“ဪ ယွန်းရဲ့ ... ဒီပုံစံရအောင် ကိုယ့်မှာ မနည်း
ဖန်တီးနေရတာပါ။ ဘယ်နှယ်လဲ တူရဲ့လား”

သူမက ထုံးစံအတိုင်း မျက်စောင်းကအရင်လာရင်
သို့သော် ထိုမျက်စောင်းလေးကိုပင် ကိုယ်ကလည်း ရင်ခုန်စွဲမက်
နေရတာ။

“အဲဒါ ... ကျွန်မဆီ စောစောလာခဲ့ရင်ပြီးရော။ ပိုင်း
လုပ်ပေးမှာပေါ့။ ကဲ ... နောက်ကျနေပြီ သွားကြစို့”

ဟုတ်သားပဲ။ အစောကြီးကတည်းက လာခဲ့ရင် ဂွေ
ပြတ်မှာ။ စပ်အိုက်ခွန်း နေကာမျက်မှန်အပိုင်းကြီးကို အခြောက်
နှင့်တူအောင် တပ်လိုက်ပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့တော့ -

ရွှေယွန်းမှီ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုမှ ဣန္ဒြေမဆည့်နိုင်
တော့ပါ။ အူထဲကကို ရယ်ချင်လွန်းလို့ ယားနေတာ။

ရင်ယဲမှာ သောကပရိဒေဝတွေ တဒင်္ဂမေ့သွားပြီး သူ
တစ်ခပ်ရယ်တော့ သူ့ရုပ်ကြီးက ရှုတည်တည်။

နှင့် ရယ်ရင် ငါ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါတယ် ကောင်မလေး
ရယ်။ နင် မငိုရအောင်ပဲ ငါ အပြဲကြိုးစားပေးနေမှာပါ။

*

သွန်းခရဲ့ စတူဒီယိုကိုရောက်တော့ (၉) နာရီကျော်ပေ
ပြီ။ ရွှေယွန်းမှီ ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ ကားနှင့်၊ ဘော်ဒီကတ်နှင့်
ရောက်လာတော့ သွန်းခတို့ (၃) ယောက် မျက်ခုံးပင့်ပြီး တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ ဘယ်လိုလဲပေါ့။

ကားက ဟောင်းပေမယ့် ကားတော့ကားပါပဲ။ စပ်အိုက်
ခွန်း ကော့လန် ကော့လန်ဖြင့် အခြောက်စတိုင် ဆင်းလာခဲ့ရင်း
ရွှေယွန်းမှီရဲ့အိတ်ကိုဆွဲလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သွန်းခတို့ (၃)
ယောက်ကို ပုစွန်မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ကာ ရင်ဘတ်ဖိကာနှင့် အိုက်
ထင်ပိုလိုက်သည်။

“ဟယ် ... မင်းသားလေးက ချောလိုက်တာ။ သူတို့
အကုန်လုံး မင်းသားတွေလားဟယ်။ တကယ်ပဲ တကယ်ပဲ။
ဒီလိုမင်းသားလေးတွေနဲ့သာ လက်တွဲရမယ်ဆိုရင် ခွန်း သေချာ
မပြီ ယွန်းရယ်”

ရွှေယွန်းမို့ စပ်အိုက်ခွန်းကိုကြည့်ပြီး ဘယ်အချိန်ကများ
ခြောက်သွားသလဲဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် သူ့အမူအယာ
တွေက သေသပ်၏။

သွန်းဆတို့ (၃) ယောက်ကတော့ မနှစ်မြို့သည့်ရုပ်တွေ
နှင့်။

“ဒီအခြောက်က ဘယ်ကပါလာတာလဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်
ယှက်”

“အေးလေ ... ငါတို့ သူ့စရိတ် မပေးနိုင်ဘူးနော်၊
ရှင်းရှင်းပဲ”

ရွှေယွန်းမို့ ဘာမှပြန်မပြောရသေးခင် စပ်အိုက်ခွန်းက
အခြောက်စတိုင်မျိုး ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် နားမှလည်ဆွဲက
လည်း တရမ်းရမ်းပေါ့။

“များကို အစ်ကိုတို့ မပေးရပါဘူး။ များက အလှူဖန်
တီးရှင်လေ။ ကိုယ့်မှာ လိမ်းပေးရမယ့်မင်းသမီး၊ မင်းသား မရှိ
တာမို့ ခုလို အသစ်ကလေးတွေကို အနစ်နာခံပြီး ကပ်ထား
ရတာ”

“ငါတို့မပေးရဘူးဆိုတော့ ရွှေယွန်းမို့ကရော ပေးနိုင်
လို့လား”

“ဪ ... ဘယ်သူမှ မပေးရပါဘူးဆို၊ ရတယ်၊

ရတယ်။ များက အလှူဖန်တီးရှင်ပီပီ လိမ်းပေးနေရရင်ကို ကျေနပ်
ပြီ။ မင်းသားကိုလည်း လိမ်းပေးလို့ရတယ်နော်”

မဲ့ကာ ရွဲ့ကာ မျက်လုံးကစားခါနှင့် စပ်အိုက်ခွန်း မူယာ
မာယာတွေ များနေ၏။ ရွှေယွန်းမို့ ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်း
သူတို့နှင့် မိတ်ဆက်ရင်း ဇာတ်လမ်းပြောရသည်။

“သူနာမည်က ခွန်းလေ။ ကျွန်မနဲ့တစ်ရပ်ကွက်တည်း
နေခဲ့ကြတာ၊ မနေ့ကမှ ယွန်းနဲ့ စကားတွေစပ်မိတော့ သူက
အတင်းစိတ်ပါနေတာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ခွန်းက သိပ်ပြီး လက်
စွမ်းပြချင်နေတာလေ။ ဟင်း ဟင်း ... ကိုယ့်လက်ရာကို
တိုင်းသိပြည်သိ ဖြစ်စေချင်နေတာကြာပြီ။ ဒါပဲနော် ယွန်း ...
များကို ဘာမှအားနာနေစရာမလိုဘူး။ ကံတူအကျိုးပေးတွေလို့ပဲ
သဘောထား။ ကဲ ... ပရိဂျူဆာကြီးများ ယွန်းကို ပြင်ပေးရ
တော့မလား”

“ကဲ ... ပြင်ချင်လည်း ပြင်ဖျား တကယ်ပဲ”

သူတို့ (၃) ယောက်စိတ်ပျက်နေကြပုံက မသင်္ကာစဖွယ်။
သူတို့က ဘာတွေမဖွယ်မရာကြုံစည်ကြမလို့လဲ။ အခန်းတစ်ခုလံ
မှာ စပ်အိုက်ခွန်း ယွန်းကို ပြင်ချင်ယောင် ဆောင်ပေးနေရ
သည်။

အပြင်မှာလည်း သွန်းခတို့ (၃) ယောက် ဘာတွေ ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြသည်မသိ။ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ သူတို့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

“က...မပြီးသေးဘူးလား အခြောက်မရဲ့။ ကြာလိုက်တာ။ ဒါနဲ့များ...တိုင်းသိ၊ ပြည်သိဖြစ်ချင်ရသေး”

“ပြီးပါပြီ အစ်ကိုတို့ရဲ့၊ အစ်ကိုတို့ရော ခွန်းပြင်ပေးရဦးမလားဟင်။ ခွန်းကို ပိုက်ဆံပေးစရာမလိုပါဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ ခွန်းက သူဌေးသမီးပါ။ အမွေတွေရှိတယ်။ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ လုပ်နေရုံပဲ”

သူမှာ ငွေတွေရှိသည်ဆိုတာနှင့် သွန်းခတို့ (၃) ယောက်၏မျက်လုံးတွေ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ သူတို့ (၃) ယောက်က အသုံးအစွဲကြီးသူများမို့ အမြဲငွေလိုနေကြသူတွေ။

“မင်းက ဘယ်လောက်ချမ်းသာသလို့လဲ၊ မင်းသားကို စပွန်ဆာပေးနိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာလို့လား”

အချို့သော တက်သစ်မင်းသားလေးတွေ၊ မော်ဒယ်တွေကို အခြောက်တွေ စပွန်ဆာပေးနေကြတာ စပ်အိုက်ခွန်းကြားဖူးပါသည်။

အလကား၊ ယောက်ျားချင်း ကြီးဒေါ်နွားကျောင်းနေကြတာ။ ယောက်ျားချင်း ရှာကျွေးနေရတာ ဝဋ်ကြွေးပဲ။

ယခုလည်း သူ့ကိုလာပြီးသွေးတိုးစမ်းနေတာ။ ယောက်ျားချင်း ပေါင်တင်ချင်လို့ ဟင်။

စပ်အိုက်ခွန်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် -

“မင်းသားလိုဂရိတ်ကို စပွန်ဆာပေးရလောက်အောင် ခွန်း မချမ်းသာပါဘူးရှင်။ ခွန်းက မိတ်ကပ်လိမ်းပေးရုံလောက် တတ်နိုင်မှာပါ”

“အလကား... ကားစုတ်ကြီးနဲ့များ။ အဲဒီရွှေယွန်းမှီကလည်း စပွန်ဆာအကောင်းစားတွေနဲ့ ငါတို့ချိတ်ပေးတဲ့အထိ တောင် မစောင့်နိုင်ဘူး။ အလကား အခြောက်အစုတ်အပြတ်နဲ့ တွဲနေတယ်။ အခြောက်တွေကို လျှော့မတွက်နဲ့၊ နှစ်ဖက်ချွန်တွေ၊ ဆိုင်းပူးနေတဲ့ကောင်တွေ”

မညာမတာတွေ ပြောနေကြပေမယ့် စပ်အိုက်ခွန်း ဆည်းခံနေရပါသည်။ ဒါမှ မည်ရွယ်ချက်မပျောက်မှာလေ။

“ကဲ ကဲ... လာ ဒီလာ အိုက်တင်ကျင့်ရမယ်။ ချစ်ခန်း၊ ကြိုက်ခန်း ကျင့်ရမယ်။ မနေ့က ဝမ်းနည်း၊ ကြေကွဲတဲ့ပုံစံ ခိုက်ပြီးပြီ”

ဘုရား ဘုရား... ခွန်းလိုက်လာလို့ပေသာပဲ။ ရွှေယွန်း မှီတစ်ယောက်တည်းသာဆို မလွယ်။ စတူဒီယိုထဲမှာ ယောက်ျား ဆွေချည်းပါ။ မိန်းကလေးဆိုလို့ ထမင်းချက်သည် ဖြင့်မြင့်နေပုံ

ရှိသည်။ မနေ့ကမှ (၂) ယောက် တွေ့ရသေးသည်။ သည်နေ့ တစ်ယောက်မှမရှိ။ ထမင်းချက်တစ်ယောက်ပဲရှိသည့်အဖြစ်။

သည်အခါကျမှ ရွှေယွန်းမှို ခွန်းကို ကျေးဇူးတင်လာ သလိုလို ဘာလိုလို။

စပ်အိုက်ခွန်းကတော့ အခြောက်ပုံစံ လိမ်ဖယ် လိမ်ဖယ် နှင့်။ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်လှပေမယ့် မျက်နှာကတော့ ရူးသလို ပေါသလိုပေါ့။

သူပါ ဗီဒီယိုအစမ်းရိုက်မည့် စတူဒီယိုထဲသို့ လိုက် သည်။

“ဒီနေ့ကတော့ ချစ်သူ (၂) ဦး ချိန်းတွေ့တဲ့အခန်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ရည်တွေရွှန်းမှည့်ပြီး အချစ်နယ် ကျုံ့တဲ့အခန်း”

“ဟာ ... ကျွန်မ အဲလိုမျိုးတော့ မရိုက်ချင်ဘူး မင်းသမီးမဖြစ်ချင်နော်”

စပ်အိုက်ခွန်း ကြားချင်တာက ဒီလို ရဲရဲတောက်စကား ယခုကျ ရွှေယွန်းမှိုက အင်တင်တင်ပုံလောက်သာ။ မကြိုက်ပေ မယ့် မင်းသမီးလည်း မဖြစ်မှာစိုးသည့်ပုံနှင့်။

“ဘယ်မှာရိုက်ရမှာလဲ ... တကယ့် အပီအပြင်ကြို လား”

“အခန်းထဲမှာ ချိန်းတွေ့မှာပေါ့။ အခန်းထဲမှာ ရိုက်မှာ။ အောက်ဒိုးမဟုတ်ဘူး အင်ဒိုး”

သည်အထိပြောလာတော့ စပ်အိုက်ခွန်း ရွှေယွန်းမှိုကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်မိသည်။ သူ့ဆန္ဒအရတော့ ယွန်းကို လက် ဆွဲပြီး အိမ်ပြန်ခေါ်သွားချင်တာ။ ယွန်းကလည်း သည်တစ်ခါ တော့ အကင်းပါးသွားပုံရ၏။

“ဒါများ သင်နေစရာမလိုပါဘူး။ တကယ့်ဇာတ်ဝင်ခန်း တွေကျမှ သရုပ်ဆောင်တော့မယ်။ ဆရာတို့ဥစ္စာ အစမ်းလေ့ တွာနေတာနဲ့ပဲ မင်းသမီး ဖွတ်ဖွတ်ကြေတော့မယ်”

“မင်းသမီးဖြစ်မှတော့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့။ နင် အထိမခံချင်ရင် မင်းသမီးမလုပ်နဲ့”

သွန်းခ ခတ်ဆတ်ဆတ်ပြောရာ ရွှေယွန်းမှိုတွေဝေသွား ၍ မတတ်နိုင်။ စပ်အိုက်ခွန်းဝင်ပါရတော့ပြီ။ ရူးသလို ပေါသလို နှင့်။

“အောင်မယ်လေး ... ဒါများ ပြဿနာတက်နေရသေး တယ်။ ယွန်း နင်ရှက်ရင် ခွန်း ဝင်ပြီး သရုပ်ဆောင်လိုက်မယ်။ နင်က ဘေးကကြည့်ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ ဟိဟိ ... မိခွန်အို ကတော့ မင်းသားချောချောလေးနဲ့ တွဲရချင်သေး။ စားရက်ကြို ကတော့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲပြီ”

၂၀၈ နိဗ္ဗာန်ဝင်္ကဒေ

ရွှေယွန်းမှီကလည်း သရုပ်မဆောင်ချင်။ မိခွန်းနှင့်လည်း
မဝံ့ချင်သဖြင့် ထိုနေ့က သွန်းခတ် ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်း သရုပ်
မဆောင်နိုင်ဘဲ ဒေါသဖြစ်ခန်းတွေ၊ စိတ်ဆိုးခန်းတွေသာ သရုပ်
ဆောင်နိုင်ရလေသည်။

* * *

အခန်း (၂၃)

ဒေါ်ခင်ခင်သူ။

တူသောအကျိုးတွေ ပေးနေမှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့
မသိပါ။ သူများမျက်ခုံးမွေးပေါ် စကြလျှောက်ပြီး လူပေါ်လူစော်
ဆုပ်ခဲ့သမျှ ဟုတ်လှပြီဆိုပြီး ဘဝင်လေဟာပဲနေခဲ့သည်။

လမှန်စပ် မကူးသေး။ အဆင်မပြေမှုတွေက အစီအစဉ်။
နိုင်ငံခြားထွက်သွားသည့်သားကလည်း ဘာအဆက်အသွယ်မှ
မရှိ။

အရေးထဲ ဂျာနယ်တွေထဲမှာလည်း မလေးရှားမှာ မြန်မာ
အလုပ်သမားတွေ အသတ်ခံရ၊ ထိုင်းမှာ မြန်မာအလုပ်သမား

တွေ မျက်နှာငယ်ရဲ့ ရောင်းစားခံရသည့်သတင်းတွေကို အလွှဲအလွှဲ ဖတ်နေရလျှင် -

ဒေါ်ခင်ခင်သူမှာ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်။ ဘုရား ဘုရား ငါးသားများ ရောင်စားခံလိုက်ရပြီလား။ ခေတ်ကြီးကလည်း တိုးတက်သွန်းလို့ နေရာတကာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံလို့မရ။

ဦးလေးကလည်း တူမကိုရောင်းစား။ ယောက်ျားကလည်း မိန်းမကိုရောင်းစား။ ချစ်သူဆိုတာလည်း ယုံလို့မရ သူငယ်ချင်းဆိုတာလည်း ပြောလို့ရတာမဟုတ်။

ယခုလည်း သူသားသွားတာ (၁) လကျော်နေပေမယ့် ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရသည့်အခါ ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဖင်မထိုင်နိုင်တော့ပြီ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အဆက်အသွယ်မျိုးစုံနှင့် သားသတင်းကို စုံစမ်းနေလိုက်တာ အိမ်လည်းမေ့၊ သမီးလည်းမေ့။

အဲ တစ်လကျော်ပြီး နှစ်လကူးသည့်အခါမှာတော့ သမီးစိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး ကိုယ့်အိမ်ဘက်မျက်နှာလှည့်မိသည့်အခါမှာတော့ မျက်ဖြူဆိုက်ရပြန်လေပြီ။

အပြီ လန်ဆန်းဖျတ်လတ်နေသည့် သူသမီးဟာ ဘယ်မသွားဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းလို့ပါလား။ သူ စိုးရိမ်တကြိမ် သေသေချာချာ အကဲခတ်လိုက်တော့ သူသမီးဟာ မျက်ကွက်

ချက်ဆန်တွေ ချောင်ပြီး ပိန်သွယ်သွားသလို။

မနက်ဘက် ထမင်းစားခန်းမှာ ဒေါ်ခင်ခင်သူ သမီးကို စမ်းစစ်ဆေးရပါပြီ။ ချောတစ်ခါ၊ ခြောက်တစ်လှည့်။

“သမီး နေမကောင်းဘူးလား။ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ”

“ကောင်းပါတယ်”

“ကောင်းရင် ဘာဖြစ်လို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ကြည့်ပါဦး ... မသာအိမ်မှာ ဖဲ (၇) ရက်လောက် အိပ်ဘဲ ရိုက်နေတဲ့ ဖဲသမားရုပ်နဲ့”

“မာမိနော် ... သမီးကိုမဖဲ့နဲ့။ ကိုယ့်သမီး ဘာဖြစ်နေလဲတော့ မမေးဘဲနဲ့”

“ကဲ ... ခုမေးပြီလေ၊ သမီးဘာဖြစ်လဲ။ မာမိ ဘာတူညီရမလဲ ပြော”

မေးတော့လည်း ဘာမှမပြောပါ။ ခေါင်းကို ဟိုသည်ညှပ်ကာသာ ဒေါ်ခင်ခင်သူနှင့် မျက်နှာလွှဲနေသည်။

“ပြော ... သမီးမှာ ဘာရောဂါတွေများရှိနေလို့လဲ။ အဲ မမာန်ပါဘူး။ သားအကြောင်း စုံစမ်းနေရတာနဲ့ သမီးကို ဘာသတိမထားမိဘူး။ ပြောစမ်းပါ မာမိ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သူ တဖွဖွမေးလွန်းမက မေးလေမှ ... မြတ်သီဗိုသူ သမီးဟီးနှင့် ငိုချပါတော့သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်သူ ထိတ်ထိတ်

များများ။ ကိုယ့်ပေါင်ပေါ် မီးခဲကျလာပြီကိုး။

သူများတွေကိုတော့ မိတကွ သမီးတယ့်ဖြစ်အောင် လုပ်၊ ရောင်းစားလိုစားနှင့်။

ဒေါ်ခင်ခင်သူ နေရာမှာပင် မထိုင်နိုင်တော့။ သမီးအနာ သို့ မေ့မခန့်ရောက်သွားပြီး သူ့ပါ ငိုတော့မလို ရယ်တော့မလို

“သမီးရယ် ... မထိတ်သာ မလန့်သာရှိလိုက်တယ်။ ဘာဖြစ်သလဲ ပြော၊ မာမိ ကိုယ့်သမီးလေးကို ဘာတွေ ဖြစ်လာတာ မစွန့်ပစ်နိုင်ပါဘူး။ ပြေးကြည့်မှ သားအမိနှစ်ယောက် တည်း ရှိတာ။ သားကလည်း ဘယ်ဆီမှာ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိ

“မာမိ ... သမီးမှာ သမီးမှာ”

မြတ်သီရိသူ ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိုက်ကြီးတောင် နေလျှင် ဒေါ်ခင်ခင်သူ ခိုမိသလိုလို။

“သမီး လူငယ်တို့ဘာဝ ကိုယ်ဝန်တွေဘာတွေ ရှိလား။ ဟုတ်လား။ သမီးချစ်သူက တာဝန်မယူလို့လား။ သူ့ဘာလဲ။ သူက မယူတာလား သမီးက မယူချင်တာလား။

သူထင်ရာတွေ စွတ်မေးနေပေမယ့် သမီးလုပ်သူ ရှိုက်ကြီးတောင် ယူကြီးမရ အပူလုံးကြုံနေဆဲ။ ဒေါ်ခင်ခင် စိတ်လည်းပူ စိတ်လည်ဆိုးလာရသည်။

ဘာဖြစ်လို့ မပြောနိုင်ရတာလဲ။

ယခုဆို အိမ်မှာ အိမ်ဖော်တွေလည်း တစ်ယောက်မှ ရှိတော့။ ဝင်ငွေမရှိဘဲ စိတ်တိုင်းကျ သုံးဖြုန်းနေကြသည်မို့ အသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည့် ရေတွင်းလည်း ခမ်းခြောက်သွားခဲ့ပြီ။

ကားလည်း ရောင်းလိုက်ရပြီမို့ သူတို့မှာရှိတာ လက်ရှိ နေသည့်ခြံနှင့်တိုက်ပါပဲ။

“မြတ်သီရိ ... ငါ စိတ်တိုလာပြီနော်။ လုပ်ချင်တာတွေ ချစ်ခဲ့ပြီးမှ မအေကိုပြောရမှာ ပြောမတွက်ဘူးလား။ နင် ငါ့ကို ကြောက်လည်း မကြောက်ဘူး။ ရှက်လည်း မရှက်တတ်ပါဘူး။ ပြော ... ပြောစမ်း ဘယ်လို မဖွယ်မရာတွေဖြစ်ခဲ့လို့ ပြောမတွက်ရတာလဲ ပြော”

“သမီးမှာ ... ကိုယ် ... ကိုယ်ဝန်”

“ငါထင်သားပဲ။ ကိုယ်ဝန်ရှိတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ။ ယူနိုင်ပေါ့။ အဲဒီ တရားခံကိုယူခိုင်းပေါ့။ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူရမယ်။ သင်းက ဘာကောင်မို့လဲ။ နင်ကလည်း သူဌေးမကြီး ဒေါ်ခင်ခင်သူရဲ့သမီးပါဟဲ့။ မတူဘူး။ မတန်ဘူးရယ်လို့ ရှိမလား။ ပြော အဲဒီကောင် ဘယ်သူလဲ။ နင့်ချစ်သူလား”

နင်တစ်လုံး ငါတစ်လုံးနှင့်ပြောနေသည့် ဒေါ်ခင်ခင်သူကို မြတ်သီရိသူ မျက်ရည်တွေသာ ကျနေရသည်။ မခေါ်နိုင်ရဲ။

၂၁၄. နီ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဒေါ်သကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ် တုန်လာပြီး သွေးတိုးလာရာ မြတ်သီရိသူ ဆေးပြေးယူပြီး ဆေးတိုက်ရသည်။ နောက်မှ တစ်လုံးချင်း ကြေးကြေးကွဲကွဲ ရှင်းပြန်သည်။

“သမီးကိုယ်ဝန်က သူနဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ ... ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့ရတာလဲ”

“သမီးမပြောရဲဘူး မာမီရယ်”

မြတ်သီရိအသွင်က ကြေးကြေးကွဲကွဲနှင့် နာနာကြည့်ကြည့်။ ဒေါ်ခင်ခင်သူရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ။ ကျောကေခိုင်တို့သားအဖအပေါ် ကောက်ကျစ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ ဝန်မလေးခဲ့၊ မစာနာခဲ့ပေမယ့် ဝဋ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ မပြောရဲရတာလဲ။ ဘယ်လောက်တောင် အဖြစ်ဆိုးလို့လဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်သူ တွေးမကြည့်ရဲပါ။ သမီး ဘာတွေမှ ဖြစ်ခဲ့လို့လဲ။

အတွေးကို သည်နေရာတင် ဖြတ်ရ၏။ အတော်ကြီးစိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် ချောမော့လေမှ အဖြစ်မှန်က ပေါ်လာသည်။

“အဲဒီနေ့က သမီး သူနဲ့ချိန်းတွေ့နေကျ သူ့သူငယ်ချင်း

ညာဘက်ပါးလေး ညာခွေးသွားတဲမိုး ၂၁၅

တိုက်ခန်းကိုသွားမိတယ်”

“ဘာ”

“သူ ချိန်းလို့ပါ။ သော့က သမီးမှာလည်း ရှိတယ်။ သူမှာလည်း ရှိတယ်။ တိုက်ခန်းကို သော့ဖွင့်ဝင်ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... အထဲမှာ ... အထဲမှာ”

ဒေါ်ခင်ခင်သူခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲ။ မြတ်သီရိသူရဲ့ ဖြေရှင်းချက်တွေ သူ့နားထဲသို့ အဖိတ်ဖိတ် အစင်စင် ဝင်လာရသည်။

“သူ့ဘော်ဒါတွေလား၊ ဘာတွေလား မသိပါဘူး၊ အကောင်တွေ (၄) ယောက်တောင်”

“အောင်မယ်လေး၊ သမီးရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရယ်၊ မာမီကို ဘာလို့ပြန်မပြောရတာလဲ။ သွားမယ် ... တရားစွဲမယ်။ အဲဒီအကောင်တွေကို နင် တစ်ယောက်မှ မသိဘူးလား၊ အကုန်လုံးကို တရားစွဲပစ်မယ်၊ ရဲတိုင်မယ်။ အကုန် မုဒိမ်းမှုနဲ့ ထောင်ကျအောင် လုပ်ပစ်မယ် ... ထ ထ”

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ကိုယ့်သမီးမျက်နှာကိုပင် ကိုယ်မကြည့်ရဲ၊ မကြည့်ရက်။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးလေးရယ်။ မိုက်ရိုင်းလိုက်ကြတာ။ ပက်စက်လိုက်ကြတာ။

“အဲဒီကောင်တွေကို သမီးမသိပါဘူး မာမီ၊ သူနဲ့တော့

တစ်ခါတလေ တွဲတာတွေ့ဖူးတယ် ထင်တယ်”

“နင့်အကောင်ကိုရော ပြန်မပြောဘူးလား။ ဒါ... သူလက်ချက်နေမှာပေါ့။ တောက်... ယုတ်မာလိုက်ကြတာ”

ပဏ္ဍမြေလူးသလို ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဆောက်တည်ရာမရ။ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေပုံမှာ အကြောင်းမသိလျှင် သနားစရာ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝဋ်လည်နေမှန်းပင် သူကတော့ မတွေးမိသေး။

မြတ်သီရိသူကတော့ သူမရဲ့အဖြစ်ဆိုးအတွက် တဖြည့်ဖြည့်နာကျင်၊ ကြေကွဲလျက် ချစ်သူကလည်း သူ ဘာမှမသိပါဆိုပြီး ခေါင်းရှောင်နေလည်း။ သူမကလည်း ထို (၄) ယောက်ကို မသိ။

ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို တရားစွဲရမှန်း ရဲတိုင်ရမှန်းမသိ။ ပြီး အုတ်အော်သောင်းနင်းနှင့် အရှက်တကွဲ၊ အကျိုးနည်း ထပ်ဖြစ်မှာလည်း မြတ်သီရိသူ စိုးရိမ်သည်။

ဒေါ်ခင်ခင်သူကတော့ ပဏ္ဍမြေလူး၊ ငါးခံပြာလူး။ ရဲတိုင်မယ်ချည်းတကဲကဲ။ မြတ်သီရိသူ ငိုရင်းရှိုက်ရင်း သူမာမိကို တောင်းပန်ရသည်။

“မာမိရယ်... လူမသိ သူမသိ ကိစ္စတစ်ခုကို လူသိရှင်ကြား အရှက်တကွဲ မဖြစ်ပါရစေနဲ့တော့။ လူတွေသိကုန်ရင်

သမီးရှက်လွန်းလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သတ်သေမိလိမ့်မယ်။ ခုတောင် သမီးသေချင်လှပါပြီ။ မာမိတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာကြောင့် သေချင်သေးတာပါ။ ကိုကိုသာ ပြန်လာမယ်ဆိုရင် သမီး လူလောကကြီးထဲမှာ မနေချင်တော့ပါဘူး”

မြတ်သီရိသူအသွင်က တကယ့်ကို ကြေကြေကွဲကွဲနှင့် ညှိုးညှိုးချိုးချိုး။ ဒေါ်ခင်ခင်သူ သမီးကိုဖက်ပြီး ချုံးပွဲချင်မိပြီ။

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တဲ့ ငါ့သမီးလေးရယ်၊ ဘယ်လောက်တောင်ကြာပြီလဲဟင်၊ ဒီကိစ္စတွေ”

“မာမိမှာလည်း ကိုယ်သောကနဲ့ကိုယ်မို့ သမီးတစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြီးစိတ်ဆင်းရဲနေမိတာပါ။ တစ်လကျော်ပြီ သေမေ။ သေကာလို့ ဆီးစစ်ကြည့်တော့... သမီးမှာ သမီးမှာ”

“တောက်... ဒီကိုယ်စနံကို ဖျက်ချရမယ်။ လူရမ်းကားတွေ၊ လူမသမာတွေနဲ့ရတဲ့ သွေးကို လုံးဝမမွေးရဘူး”

“သမီးကြောက်တယ် မာမိရယ်၊ အိပ်မက်တွေလည်း ကောင်းဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာ သမီးကို ဒယ်ဒီက ကြိမ်းလိုက်၊ ခောင်းလိုက်၊ ဆူလိုက်တာ”

“အောင်မာ... ဒင်းက သေတာတောင် ဒုက္ခပေးတုန်းတာ။ ဘာတွေဆူလဲ သမီး”

“နင့်မအလောက် ယုတ်မာတာ လောကမှာရှိဘူးတဲ့

သူမယားကို ရောင်းစား။ သူ့သမီးကို မအေးနဲ့ခွဲထုတ်တဲ့ မကောင်မို့တွေ။ နင်တို့ဆီ ပြန်လာလိမ့်မယ်တဲ့။ ဟုတ်များနေသလား။ မသိပါဘူး မာမိရယ်။ ခုဆို ကိုကိုကလည်း ပျောက်နေ၊ သမီးလည်း အဖြစ်ဆိုးကြီးနဲ့ ခေါင်းမဖော်ဝံ့တဲ့ ဘဝရောက်”

မြတ်သီရိသူ နောင်တရသည့်အသံနှင့် ပြောနေပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင်သူကတော့ ခုထိ အကုသိုလ်တွေ၊ အတ္တတွေနှင့် ထုံထွေးတုန်း။

“တော် တော် ... နင့်အဖေဟာလေ မသေခင်ကလည်း ငါတို့သားအမိတွေအပေါ် မကြင်နာခဲ့ဘူး။ အခုသေသွားတော့လည်း သူ့မယားငယ်နဲ့ သူ့သမီးအတွက် ဒေါသတွေပြောနေသေးတယ်။ ငါတို့သားအမိတွေ ဘာဒုက္ခတွေပဲ ဖြစ်လာလဲ။ သတ္တိရှိရှိနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြမယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရန်ရှာဖို့အတွေးတွေတော့ မတွေးသမီးရယ်။ မာမိတစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မှာ မသနားဘူးဟင်။ မာမိကိုသနားရင် တွေးတောင်မတွေးနဲ့။ မာမိတစ်ယောက်လုံး သမီးရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်သွားမယ်။ သိအားမငယ်နဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

“မာမိရယ်”

သားအမိနှစ်ယောက် ဖက်ပြီး ငိုပွဲဆင်နေရင်း

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဖျတ်ခနဲ၊ ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားမိတာ အိမ်ဖော်မလေး ချိုမြင့်နှင့် ကျော့ကေခိုင်။ နောက် ရွှေယွန်းမို့။

မအေးမကျန်းမာလို့ပြန်သွားသည့် ချိုမြင့်ကို (၄) လစာ မပေးခဲ့သည်မို့ ဟိုကပြန်မလာတော့။

နောက် ကျော့ကေခိုင်ကရော သူ မလိမ့်စာပတ်နှင့် ဦးမင်းဆက်ဆံမှ ငွေတွေချေးယူပြီး ကျော့ကေခိုင်ကို ထိုးပေးလိုက်တာ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရောင်းစားလိုက်တာ။

ရွှေယွန်းမို့ကျတော့လည်း သူ့ကောင်လေးနှင့် (၂) ယောက်လုံးကို ဒေါ်ခင်ခင်သူ နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရိုက်ကာ ဒုက္ခအကြီးကြီး ပေးလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

သိန်းယုပြည်ကို မီးနှင့်ရှို့လိုက်သလိုပဲ ကျော့ကေခိုင်တို့ သားအမိတွေကို သူ အကောက်ဉာဏ်နှင့် ခလောက်ဆန်အောင် မွေထည့်လိုက်ခဲ့တာ။

ယခုတော့ ကိုယ်ပြုသည့်ကံ ကိုယ့်ထံပြန်လာလေပြီလား။

လက်မခံချင်ပေမယ့် လက်ခံရတော့မည့်အဖြစ်။ သူမရဲ့ ဘဝဟာ သာယာချမ်းမြေ့နေသည့်ဘဝမှ ယခုကျ သားပျောက်၊ သမီးက မကြားဝံ့မနာသာ၊ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြင့်၊

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဆိုတက်လာသည့် သောကလေးကြီးကို အတင်းပြန်မျှီချရင်း သွားလေသူကြီးကို ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

၂၂၀ နိုင်ငံတော်

“သင်းကြောဦး၊ သင်းအတွက် ငါ့မှာ အကုသိုလ်တွေ အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် တက်ရတာ။ သင်းက ကျော့ကော့ခိုင်ကို ထပ်ယူလို့ ငါ့မှာကုသား၊ မစ္စဒီယာတွေ လွှမ်းမိုးပြီး အကုသိုလ်စိတ် တွေ ဖြစ်ရတယ်။ အကုသိုလ်အလုပ်တွေလုပ်မိတယ်။ တရားခံက သင်းပဲ”

“ဒယ်ဒီကို အပြစ်တွေတင်မနေပါနဲ့တော့ မာမိရယ်။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် လင်ယောက်ျားအပေါ်မှာ စိတ်ယုတ်မာတွေ မွေးမိလို့ မာမိရော သမီးတို့ပါ ဒုက္ခတွေရောက်ရလှပါပြီ”

“မဆိုင်ပါဘူးအေ ... ဖြစ်ချိန်တန်လို့ဖြစ်၊ ပျက်ချိန်တန် လို့ ပျက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်။ သင်းက မီးစတစ်ဖက် ရေမှုတ်တစ်ဖက်လူး၊ ငါ့အပေါ်မှာ မီးလိုကျင့်ပြီး သူ့မယားလေး ကျတော့ ရေလိုကျင့်သုံးတဲ့လူ”

“အဲဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ မာမိရယ်။ သမီးကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ။ သမီးတော့ ရှက်လှပါပြီ။ လူ့လောကကြီးထဲ လည်း မနေချင်တော့ပါဘူး”

“ဒီလိုမတွေးပါနဲ့ သမီးရယ်၊ လူ့အသက်ထက် ဘယ် အရာမှ အရေးမကြီးပါဘူး။ အသက်မသေ ပြည်ရဆိုသလိုပဲ။ သမီးအသက်ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲ။ ရှေ့လျှောက်ပြီး လူ လုပ်ရဦးမှာပေါ့ကွယ်။ သမီးဆို ပညာလည်း တတ်တယ်။

ညာတက်ပါးလေး ညာမွှေးသွားဆိုးနဲ့ ၂၂၁

ရှင်လည်း ချောတယ်၊ ပစ္စည်းလည်း ရှိတယ်၊ ဘာလိုသေးလဲ ကွယ်”

“မာမိရယ် ... အသက်နဲ့အရှက်လဲတယ်ဆိုတဲ့စကား တွေ ဘယ်သွားထားမလဲ”

“ဟာ ... သမီး ... အဲဒါ စိတ်ထားပျော့ညံ့တဲ့လူတွေ သုံးတဲ့စကား။ လူဆိုတာ လောကုခံကို ကြံကြံခံရမှာပဲ။ ကဲပါ သမီးရယ် ... သမီးနဲ့မာမိ ရွှေတိဂုံဘုရားသွားရအောင်နော်၊ အဆိုးအညံ့တွေပျောက်ပြီး အကောင်းတွေရောက်အောင် ဘုရား ဖူးပြီး ဆုတောင်းရမယ်”

“သမီး ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ဘူး မာမိရယ်။ အိမ်ထဲမှာ ပဲ ပုန်းအောင်းနေချင်တယ်”

“လောကကြီးကို အရှုံးမပေးပါနဲ့သမီးရယ်။ လာ ထ ... ဘုရားသွားကြရအောင်။ အပြန်ကျမှ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ နေလယ်စာ ဝင်စားကြမယ်”

ဆင်ပိန်တော့ကျဆိုသလို ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့မှာ အရင်လို မကြီးမကျယ် မခမ်းနားနိုင်တော့ပါ။ စီးတော့ တက္ကစီ။ စားတော့ ကြိုသလို။ တိုက်ကြီးကတော့ ဟီးနေဆဲပါပဲ။

နဲ့နဲ့နေသမျှ ဦးမင်းဆက်ကလည်း တစ်လောကလုံးမှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ထဲရှိနေသည့်နှယ်။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်။

“အို”

သူက ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး ကျော့ကေခိုင်ကိုထိုးပေး၊ ထိုး ကျွေးခဲ့သော်လည်း ပုံစံကြည့်ရတာ စိုင့်ကော်လို့ ချုံပေါ်ရောက် နေပုံပင်။

ကြောင်ခံတွင်းပျက်နှင့် ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုး။

ဒါမှမဟုတ် ဘုန်းကြီးရူးနှင့်လှေလူး။

ဦးမင်းဆက်ကလည်း ဒီမှဆိုးမနှင့်ကျမှ ဘာတွေ ပစ်ကျ နေသည်မသိ။

အဆင်ကြည့်ရတာ အိမ်ထဲမှာ ချောင်ထိုးထားပြီး လိုမှ ဆုံးသည့်အဆင့်မဟုတ်။ တယုတယနှင့် ပွဲထုတ်နေသည်ပုံ။ စာရားဝင်လက်ထပ်ထားလေသလားပင်မသိ။ လူကြားထဲတောင် တယုတယ ပွဲထုတ်လာသည့်အဆင့်။

ဒေါ်ခင်ခင်သူ စောစောက တရားရချင်စိတ်တွေပျောက် ပြီး မနာလိုစိတ်၊ မစ္စရိယစိတ်တွေက တစ်ကိုယ်လုံးကို လောင် ခြောက်လာ၏။

“တောက်”

သူ့အမေ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ကြည့်နေရာသို့ ဖြတ်သိရှိသူ

အခန်း (၂၄)

ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့သားအမိ ရွှေတိဂုံဘုရား၏ တန်ဆောင်း တစ်ခုထဲဝင်ပြီး ဘုရားရှိခိုး၊ ဖူးမြော်နေကြသည်။

တစ်သက်လုံးက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနှင့် သျှမ်းလျှမ်းတောက်ခဲ့လေသမျှ ဒုက္ခနှင့်ကြုံဆုံကြတော့မှ ဘုရား ဖက်ရမှန်းသိကြသည်။

“ဟင်”

သူတို့သားအမိ ဘုရားဖူးနေကြဆဲ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဖြတ်သွားတာ ဦးမင်းဆက်နှင့် ကျော့ကေခိုင်။

ကျော့ကေခိုင်မှာ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီလှလှလေး ဝတ်ထားပြီး

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ -

“ဟင် ... ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်ပါလား”

“မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေသမီး၊ ဒင်း ကုသိုလ်ကလည်း မသေးပါလား။ မီးပုံထဲ ပစ်ချတာတောင် အပင်ထပေါက်နေရသေးတယ်။ တွေ့မယ် ... ငါနဲ့တွေ့မယ်။ ဒင်းကို ဒုက္ခကြီးကြီး ထပ်ပေးရမယ်”

ဒေါ်ခင်ခင်သူ အကုသိုလ်တရားတွေနှင့် ညီးညီးလောင်နေလျှင် မြတ်သီရိသူ ဖြောင်းဖြရပါသည်။

“တော်ပါတော့ မာမိရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝတွေ ဒီလောက်ပရမ်းပတာ၊ ပိုးစိုးပက်စက်ဖြစ်နေတာတောင် ကိုယ်ချင်းမစာတတ်သေးပါလား။ သူ့ဘဝနဲ့သူ နေပါစေတော့”

“အို ... မနေရပါဘူး။ ဒီကောင်မနဲ့ ဒီလိုအဆင့်အတန်းတန်ကိုမတန်ဘူး၊ တောက် ... ဒီကောင်မ ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်မှန်းလည်း သိမှာမဟုတ်ဘူး။ တွေ့မယ် ... ခင်ခင်သူအကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့”

“မာမိ သူ့ကို မလိမ့်တစ်ပတ်နဲ့ ထိုးထည့်လိုက်တာ ရောင်းစားလိုက်တာပဲ၊ ဟိုက ဘာကျေးဇူးတင်နေရမှာလဲ”

“အို ... ဒါပေမဲ့ ငါ ခုလိုလုပ်လိုက်လို့ သူ ကောင်းစားသွားတာလေ။ ငါ့ကို ကြံဖန်ပြီး ကျေးဇူးတင်နေရမှာပေါ့”

“ဒါဆို ... သူ့သမီးနဲ့ သူ့အမေ ခွဲပစ်လိုက်တာက ရော”

“ဒါကတော့ ကမ္ဘာမီးလောင်လို့ သားကောင်ချခင်းတောပဲ၊ ဦးမင်းဆက်ဆံ ငါက အတွဲလိုက်ထည့်လို့မှ မရတာ၊ ရွှေယွန်းမိုက သုံးစားမရအောင် မနံဘူးလေ။ မအေကိုပဲ ရောင်းစားလို့ရမှာပေါ့”

သားအမိနှစ်ယောက် အခြေအတင်စကားတွေ ပြောရင်းမှ ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဦးမင်းဆက်တို့၏ အခြေအနေကို မြင်လိုသဖြင့် နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေပြီး လိုက်ချောင်းနေသည်။

မြတ်သီရိသူမှာလည်း မအေကို ဆွဲမရသဖြင့် နောက်မှလိုက်နေရ၏။

“ဟင် ကြည့်စမ်း ... ဒီကောင်မရဲ့ကံကြမ္မာက ကောင်းထူးချည်လား။ ဗိုက်ကဖြင့် လွန်ရီ (၃) လပေါ့။ ဒါကိုများ ရွှေရေးခန်းဆက်လုပ်နေလိုက်တာ။ မထွက်ချင်သေးတဲ့ဗိုက်ကိုပဲ ရေးကြီး ခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ဘာနဲ့ ... တောက်”

ဦးမင်းဆက်က အရမ်းကိုယုယစွာနှင့် ကားအကောင်၊ အကြီးထဲသို့ပွင့်ပေး ထိုင်ပေးနေလျှင် ဒေါ်ခင်ခင်သူ၏ နှလုံးလျှော့ဆွေ ဆူပွက်နေသည်။ မနာလိုလွန်းလို့ပါ။

ပါးစပ်မှလည်း တဖျစ်တောက်တောက်နှင့်

၂၂၆ နိဂြဟိတမဂ္ဂ

“ငါတို့လို တကယ့်ရွှေလင်မန်းနဲ့ အချင်းဆေးခဲ့ရတဲ့ သူဌေးသမီးကျ တက္ကစီစီးနေရတယ်။ လောကကြီး မတရားပါဘူး။ ဖားပြုတ်ကိုက်တာ လူမမြင်ဘူး။ ငါအော်တာပဲ လူမြင်တယ်။ ဦးကျော်ခေါင် ဖောက်ပြန်လို့ ကျော့ကေခိုင်ကို ငါမုန်းရတာ။ ဒါ . . . ငါ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ငါလုပ်သမျှဟာ သင်းမကောင်းလို့ပဲ”

အရူးတစ်ယောက်လို တတွတ်တွတ်ရေရွတ်ရင်းနှင့်ပင် ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့သားအမိ တက္ကစီငှားပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။

နောက် ဇွတ်ရီ လျော်ရီ ဆိုင်တစ်ခုမှာ ပြန်မာထမင်းဟင်းဝင်ဝယ်ပြီး အိမ်ကျမှ စားကြရသည့်ဘဝ။

မှန်ကင်းတစ်လှည့်၊ ထိုင်းတစ်လှည့်ဖြစ်ရတာ သူမ၏ အကုသိုလ်တရားတွေကြောင့်ဆိုတာ ဒေါ်ခင်ခင်သူတစ်ယောက် သတိမမူမိသေးပါပေ။

* * *

အခန်း (၂၅)

တစ်ပတ်မျှကြာတော့ ရွှေယွန်းမှီတို့အဖွဲ့ ကျွဲကွမ်း၊ စက်စဲ၊ ဆက်မှာ ဗီဒီယိုသွားရိုက်ကြရတော့ပေမည်။ သွန်းခတို့ (၃) ယောက်၏ အပြောတွေက မစားရ ဝခမန်။

“စရိတ်ကုန်တဲ့အတူတူ (၂) ကား၊ (၃) ကားလောက် ဆစ်ခါတည်း ရိုက်မယ်”

“ဇာတ်လမ်းရှိပြီးသားလား ဆရာ”

သီရိတို့အဖွဲ့မှာ သူငယ်ချင်းခန်းက ဖောဖောသီသီ ပါရီတာမှာမှီ သွန်းခတို့ (၃) ယောက်ကို ဆရာချင်းမိုးမွန်အောင် ပေးရသည်။

“ခုခေတ်ကားတွေက ဇာတ်လမ်းဘာရှိတာမှတ်လို့၊ ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟေးလား။ ဝါးလားလုပ်လိုက်။ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ နောက်လိုက်၊ ပြောင်လိုက်ဆို ရတာပဲ။ ကျိုက္ခမိ၊ စက်စဲရဲ့အလှအပတွေနဲ့ မင်းသမီး မင်းသားရဲ့ အလှအပတွေပေါင်းလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဆရာကားတွေပေါက်မှာ သေချာတယ်”

စပ်အိုက်ခွန်းကတော့ ယောက်ျားစင်စစ်မှ အခြောက်လုပ်ရလွန်းလို့ အခြောက်ဖြစ်သွားသလားလို့ပင် ရွှေယွန်းမို့ ထင်မိသည်။

တကယ်တော့ရာခွန်းပြည့် အခြောက်ပါပဲ။

မိန်းကလေးတွေကြားထဲမှာ သူပါ ရောနှောပျက်စီးလို့။

တကယ်တော့ စပ်အိုက်ခွန်း စိတ်ညစ်နေတာပါ။ ကိုယ့်လူက ပြောမရလွန်းလို့သာ။ သူတို့အဖွဲ့ကတော့ တလိုက်လို့က်နဲ့ မနက် (၆) နာရီ ကတည်းက သွန်းခရဲအိမ်မှာ ဂုရုပ်လုပ်နေသည်။

စုစုပေါင်း သီရိတို့ (၅) ယောက်၊ ရွှေယွန်းမို့နှင့်ခွန်းတော့ (၇) ယောက်၊ သွန်းခတ်တို့က (၃) ယောက်။

“စက်အဖွဲ့က သွားနှင့်ပြီ။ သူတို့ နေရာအရင်ယူထားလိမ့်မယ်။ စက်အဖွဲ့ထဲက ကိုမော်ကြီးက ကျိုက္ခမိသားလေ။ ကိုယ်တို့အဖွဲ့က တည်းခိုခန်းမှာမတည်းဘူး။ သူ့အမျိုးရဲ့အိမ်မှာတည်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သီရိတို့က ရပါတယ်။ ဖရပ်မှာတည်းရဲ့တည်းရ ဗိုဒီယိုထဲပါရရင် ပြီးတာပဲ”

“မိခွန်း... စကားနည်းလှချည်လား။ ဘာတွေကျိတ်ကြဲနေလဲ”

စပ်အိုက်ခွန်းကို အောင်ထိပ်ထား လှမ်းမေးတော့ သူမချီသွားဖြင့် အလိုက်အထိုက် ဖြေရသည်။

“အဟဲ ... စက်စဲရောက်ရင် မင်းသားလေးနဲ့အတူ တစ်ခန်းတည်းတည်းရင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးကြည့်နေလို့ပါ”

“အောင်မယ် ... သူကများ ငါ့ကို ရာရာစစ”

သွန်းခတ်၊ ခြေနှင့်လှမ်းခတ်တော့ စပ်အိုက်ခွန်း ကျောကျောပြီး ရှောင်ရသည်။ သူဟာ ကရာတေးသမား၊ ဂျူဒိုအားကစားသမားမို့ ရူးသလို ပေါသလိုနှင့် ရှောင်ရသည်။

ဘယ်ထိမလဲ။ ဒီက ဆရာကြီးလေ။ ရူးချင်လောက်အောင်နေတာ။

၂၃၀ နို့ကြယ်စင်များ

သွန်းခတ်ကားက လူ (၁၀) ယောက်မကား။ သည်တော့ စပ်အိုက်ခွန်းရဲ့ကားကိုပါ ယူခိုင်း၏။

“မိခွန်းရဲ့ကားမှာ သိရိတို့ထဲက (၃) ယောက်လိုက် ငါတို့ကားမှာ ရွှေယွန်းမို့နဲ့ ကျန်တဲ့ (၂) ယောက်လာစီး။ မခွန်း နင့်ကားက ခရီးဝေးရဲ့လား”

“ခွန်းကားမပါရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဪ... ဒီလိုပဲ ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် စီးရမှာပေါ့။ ခု နင့်ကားပါလာတော့ ချောင်ချောင်သွားကြမယ်လေ။ နင့်ကား ကောင်းရဲ့လား”

“ခွန်းရဲ့ကားက အနေစုတ်ပေမယ့် ရွှေထုပ်တဲ့မြပဝါဖို့ အိုကေပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော။ ငါတို့ ဆီထည့်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်... ကားထဲမှာ ဆီအပြည့်ဖြည့်ထားတယ်။ လိုမှထပ်ထည့်ပေါ့။ ဒါထက် မိယွန်း နှင် ဘယ်မှာစီးမလဲ”

“မေးနေရသေးလား မိခွန်းရဲ့။ ငါက ကားမူးတတ်တာ ပဲ။ နင့်ကားမှာ စီးမှာပေါ့။ နင်မောင်းတဲ့အနားမှာ စီးမှာ။ ငါ့ကို ပြုစုပေးရမယ်”

“အိုကေ”

ရွှေယွန်းမို့ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် စပ်အိုက်ခွန်းရဲ့ကား

ညာဘက်ပါးလေး ညာစွန်းသွားတဲ့မိုး ၂၃၁

ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်တော့ သွန်းခတ် (၃) ယောက် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။ ကြည့်ကြည့်ပေါ့။ ခွန်း မမြင် ချင်ယောင်ဆောင်ထားသည်။ သတိကတော့ အပြည့်။

ဒါ အန္တရာယ်ခရီးပဲ။ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ မှန်းလို့မရပေ မယ့် သူမိတ်ဆွေရဲ့အရာရှိကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီးသား။ အခြေအနေတွေကို ဆွေးနွေးတင်ပြပြီးသား။

“ဒီလူတွေဟာ အမှန်အကန်ထက် အကြံအဖန်ဖြစ်ဖို့ ပိုများတယ်။ မိန်းကလေးတွေကို သိမ်းသွင်းပြီး ရောင်းစားမလား။ မူးယစ်ဆေးပဲ ခိုးသယ်မလား။ တစ်ခုခုပဲ။ ခင်ဗျားတစ်ယောက် တည်းနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ လက်နက်တွေပါတယ်။ ပေါက်ခွေးရယ်၊ သေနတ်ရယ်၊ မှုတ်ပြောင်းရယ်”

“လိုမှ သုံးပေါ့ဗျာ။ သတိတော့မလွတ်စေနဲ့။ ရောက် လေရာအရပ်မှာ နယ်မြေရဲစခန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ထားပါ။ ဟီးရိုး မလုပ်နဲ့။ ဒါ... ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်ဗျာ”

အဲဒီလိုစခဲ့ရတဲ့ခရီးပါ။ မိန်းကလေးများကတော့ ဘာမှ မတွေးမိကြ။ အပျော်ခရီးထွက်သလို တဟိဟိနှင့် အပျော်တွေ ပြည့်ဝနေကြသည်။

၂၃၂ နိဂုံးစာပေ

သွန်းခတ်ကားမှာ (၆) ယောက်၊ စပ်အိုက်ခွန်း ရဲ့ကားမှာ
(၄) ယောက်။ ကား (၂) စင်း ရှေ့နောက်စီးပြီး ခရီးရှည်ကြီး
စခဲ့ပြီ။

သူများကျွေးတာမစားဖို့ ရွှေယွန်းကို သတိပေးပြီးသား။
လမ်းမှာစားဖို့အတွက် သူ အားလုံးစီစဉ်ခဲ့ပြီးသား။

* * *

အခန်း (၂၆)

ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်။

ဦးမင်းဆက်ရဲ့ရင်သွေးလေးကို လွယ်ထားရပေပြီ။ သူက
သူ ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း သူမကို တရားဝင်လက်ထပ်ပေး
ခဲ့သည်။ အကြီးအကျယ် လက်ထပ်ပွဲကြီး မဆင်နွှဲခဲ့တာကတော့
သူမ တားမြစ်လို့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော့ကေခိုင်ရဲ့ဘဝက မလှပခဲ့ဘူး
တော့လား။ မုဆိုးမ။ ဦးကျော်ခေါင်ရဲ့ ဒုတိယမယား။

ယခုကျ သူမက စိတ်ထားဖြူစင်လှပသူ၊ ခင်ပွန်းကို
ပြုစုယုယတတ်သူ၊ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းမှုနှင့် အချက်အပြုတ်

လည်းတော်သူမို့ ဦးမင်းဆက် ကျေနပ်မြတ်နိုးရပေပြီ။

သူ အရတော်ပေစွ။ ယခုခေတ် မိန်းမငယ်လေးတွေလို အပေါ်ယံဆက်ဆံနေတာမျိုးမဟုတ်။ တကယ့်စိတ်ရင်း စေတနာနှင့် သူ့ကိုလည်း ဘုရားတစ်ဆူ ဂုဏ်တင်လုံး။ သစ္စာရှိသည့်နေ့မှ မယားကောင်းတစ်ယောက်။

ဦးမင်းဆက် ပိုပြီးဝမ်းသာတာက ယခုဆို သူ့အတွက် မျိုးဆက်သစ်လည်း ရတော့မည်။ ဘယ်လောက်များ ကံကောင်း လိုက်ပါသလဲ။

ကောက်ရသည့်စိန်ထုပ်၊ ရတနာထုပ်။ ဦးမင်းဆက်မှာ ယခုမှ ဘဝက အိမ်ပွယ်ရှိလာရသည်။ ခါတိုင်းလို ထင်သလို မနေတော့ဘဲ မိသားစုဘဝကို မြတ်နိုးခင်တွယ်လာရသည်။

အလုပ်သွားစရာရှိသွားပေမယ့် အချိန်နှင့်အခါနှင့် အိမ်ပြန်သည်။

သည်နေ့လည်း ညနေ (၅) နာရီမှာ သူ ကားနဲ့ အိမ်ပြန်လာတော့ ချစ်ဇနီးက အပြေးလေး ခြံတံခါးဖွင့်ပေးရင် ကြိုသည်။

“အားပါးပါး ... ငါ့မိန်းမ တယ်လှနေပါလား။”

သနပ်ခါးလေး အဖွေးသား၊ အမွှေးသားနှင့်။ ဗိုက်က အကျိုက်ဝန်လေးနှင့် ငယ်နုပြည်နေသည့်ကျောအား ဦးမင်းဆက်

ကားပေါ်ကဆင်းသည်နှင့် မွှေးမွှေးပေးလိုက်၏။

“ကို ... သမီးသတင်း ဘာကြားခဲ့လဲဟင်”

သူ့သမီးရဲ့ဓာတ်ပုံလေးပြကာ နေ့တိုင်း စုံစမ်းခိုင်းနေသည့် ချစ်ဇနီး၏ဆန္ဒအား သူ အမြန်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါသည်။

သို့သော် ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ပျောက်ရှာရသလို ကျော့ရဲ့သမီးဟာ ဘယ်ဆီရောက်နေမှန်းကိုမသိ။

သို့သော် သူ အကုသိုလ်တုံးမနှင့်တော့ ဒီနေ့ တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ခင်ခင်သူနှင့်ပေါ့။ သည်နေ့ သူ့ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲထိ အရှက်မရှိ လိုက်လာခဲ့သည်။

ဦးမင်းဆက် သူ့ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မဆက်ဆံနိုင်။ ချစ်ဇနီးထံမှ ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဘယ်လောက်ကောက်ကျစ်ယုတ်မာခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ အလုံးစုံသိခဲ့ပြီးသား။

ပြီး ...

ယခုဖြစ်စဉ်ပဲကြည့်လေ။ ခင်ခင်သူဟာ သူ့ထံမှ ငွေတွေကို မလိမ့်တပတ်နှင့် အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့ပြီး ကျော့ကို ထိုးပေးခဲ့သည့်အဖြစ်။

သည်တော့ သည်လိုမိန်းမစားကို သူ ခရီးဦးကြိုပြီးမနေနိုင်။

ခပ်တင်းတင်းနှင့်ပင် -

“ဒေါ်ခင်ခင်သူပါလား ... ဘာကိစ္စတွေ ပေါ်လာပြန်ပြီလဲ”

“ဪ ... ရှင့်ကို ကွန်ကရက်ကျလေးရှင်းချင်လို့ပါ။ မျိုးကောင်းမျိုးသန့်မိန်းမနဲ့ မျိုးဆက်သစ်တွေ ဘာတွေတောင် ရတော့မယ်ပေါ့လေ”

“ဪ ... ခင်ဗျား ဘယ်ကနေ ကြွက်ချောင်းချောင်း ပြီး မြင်သွားခဲ့တာလဲ”

“ဒီလိုပေါ့။ ရှင့်ကိုလည်း ကျွန်မ အရမ်းအံ့သြတယ်။ ရှင့်က ကျီးကန်းကို သူကောင်းမြှောက်နေတာလား။ တော်ကြာ ဟိုက ချေးခြောက်ကောက်စားသွားမှ ရှင် အရှက်တကွဲ အကွဲနည်းဖြစ်နေရဦးမယ်။ ရှင် သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလဲ”

“အပွေးမြင် အပင်သိပါတယ်။ ခင်ဗျားလာတာ စေတနာကောင်းနဲ့တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ စေတနာဆိုးနဲ့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူတစ်ပါး ကောင်းစားနေတာကို မနာလို မရှုမိမိဖြစ်ပြီး ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်နေတဲ့ မစ္စရီယာစိတ်တွေနဲ့ လာတာမဟုတ်လား”

မှန်တာပြောချလို့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေမိပေမယ့် ဒေါ်ခင်ခင် သူ မဲပြုံးနှင့် ကျားပြုံး။ ဘီလူးရယ်လိုက်သည်။

“ရှင်တော့ မကောင်းကို အကောင်းထင်နေပြီ။ ကျွန်မ ရှင့်ကိုပေးလိုက်တာ ရှင့်ခြေနှင်းပတ်မှာ ချနင်းဖို့၊ ခုလို ခေါင်းပေါ် တင်ထားဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဘီလူးမကို ဖိဖုရားမြှောက်ထားသလို ရှင့်ကို ဝါးစားသွားမှာစိုးလို့ ကျွန်မက မိတ်ဆွေကောင်းတို့ရဲ့ ဝတ္တရားနဲ့ လာပြီးသတိပေးတာပဲ။ ရှင် သူ့အကြောင်း ဘယ် လောက်သိလို့လဲ။ သူဟာ အင်မတန် ရုဉ်းကဲကျူးတဲ့မိန်းမ။ ဖောက် ပြားတဲ့မိန်းမ”

“တော် တော် ... ဒေါ်ခင်ခင်သူ၊ ခင်ဗျား တရားလွန် နေပြီ။ ခင်ဗျားကို လင်တူမယားချင်း မနာလိုလွန်းလို့ ရှုနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့စကားကို ကျုပ်အရေးမလုပ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ် တို့ရဲ့ သာယာပြောဆိုပြီးနေတဲ့ဘဝကို ခင်ဗျား မနာလို မရှုမိမိလို့ ဇွန်လိုဖျက်ဆီးလာလုပ်နေတာ ကျုပ်သိတယ်။ သွား ခင်ဗျား သွားတော့။ ကျုပ်ရုံးခန်းထဲက ခွဲထုတ်မခံချင်ရင် ခင်ဗျား သွား ထိုက်တော့”

သူ လုံခြုံရေးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ လုံခြုံရေး (၂) ဆောက် သူရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

“အဲဒီမိန်းမကို ခေါ်ထုတ်သွားကြစမ်းကွာ”

“ရှင် ... ကျွန်မကို ဒီလိုဆက်ဆံတဲ့အတွက် တင်းနိုက် ဘောလုံးတစ်ကြီးအကျယ် ရစေရမယ်။ ခင်ခင်သူ့အကြောင်း

ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်”

သူ့ကို အော်ဟစ်ဆဲဆိုပြီး ဆွဲထုတ်ခေါ်သွားရသည့် ဒေါ်ခင်ခင်သူဟာ ကိုယ့်သိက္ခာ၊ ကိုယ့်ဣန္ဒြေကိုမှ မဆည်နိုင်။ ဣဒ္ဓါ၊ မစ္ဆရိယတွေနှင့် ရူးနေသည့်မိန်းမ။

လင်းဟာ ကိုယ့်ကိုလာပြီး သပ်လျှိုလို့မရသဖြင့် ကျောဖက်လှည့်ခါ ကတုံးကတိုက် မလုပ်ဘူးလို့ပြောမရ။ သူနှင့် ကျော့ နားလည်မှုတွေနှင့် တည်ဆောက်ထားရဦးမည်။ သာယာစိုပြည်နေသည့် သူ့ရဲ့မိသားစုဘဝကို ဦးမင်းဆက် အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

ဦးမင်းဆက် ကျော့ကို ညှဉ်ခန်းထဲသို့ ပရုံးဖက်ကာ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

“ကျော့ကို ကိုပြောစရာရှိလို့ လာ ထိုင်ဦး”

“ကို ရေမချိုးတော့ဘူးလားဟင်။ ကျော့ ဒီနေ့ကို ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ ချက်ပေးထားတယ်”

“ရေချိုးတာ အရေးမကြီးပါဘူး မိန်းမရယ်။ အစားအသောက်ကလည်း ပင်ပင်ပန်းပန်းတွေ မလုပ်ပါနဲ့ဆိုကွာ။ ကိုဘာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် စားနိုင်ပါတယ်။ မိန်းမပင်ပန်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ ငိုက်ထဲက အမြွှာပူးလေး ကသိကအောက် ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဟာ ... ကိုကလည်း ဘာမှန်းဖြင့် မသိသေးဘူး

အမြွှာပူးလုပ်နေ”

“ကိုတို့က မျိုးရှိတယ်လေ။ ကိုတို့တစ်မျိုးလုံး အမြွှာတွေ သိပ်မွေးတာ။ နေဝင်မှ စပါးလှန်းရတဲ့သူဆိုတော့ အမြွှာမွေးမှ (၂) ယောက်ပူးရမှာ။ ကဲပါ ... လာထိုင်။ ဒီနေ့ ကိုရုံးခန်းကို ဆယ်သူလာတယ် မှတ်သလဲ”

“သမီးလားဟင် ကို၊ သမီး ... သမီး”

“ဟာကွာ ... ကျော့ကလည်း ကျော့သမီးကိုတွေ့မှတော့ ကိုက တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့မှာပေါ့။ ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဘာတာခင်ဗျ။ ကိုတို့ကို ဘယ်ချောင်ကနေ လှမ်းမြင်ပြီး မနာလိုချစ်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်မသိဘူး။ ကျော့အကြောင်းကို အမနာပတွေ ဘာပြောလာပြီး တို့မီး ရှိမီးလုပ်တာ”

ဦးမင်းဆက် ကျော့ကို ရင်ခွင်ထဲထည့်၊ ခေါင်းလေးပွတ်ပြီး ပြောနေတော့ သူမ မျက်ရည်ကျရသည်။

“ကျော့အကြောင်းက ကောင်းမှမကောင်းဘဲလေ၊ (၁၈) နှစ်သမီးကတည်းက”

“တော် ... တော်ပြီ အချစ်ရယ် ... ကို (၂) ခါထပ်ပြီး နားမထောင်ပါရစေနဲ့တော့။ ကိုပြောချင်တာက သူပြောတာတွေ ... ကိုက အော်ထုတ်ပြီး သူ့ကို ဆွဲထုတ်ခိုင်းလိုက်တော့ သူ့ ကျိန်ဆဲသွားတာကို စိုးရိမ်လို့ပါ။ တော်ကြာ ... ကိုကို

၂၄၀ နှစ်ကြယ်စင်မှုန့်

သပ်လျှိုလို့မရတော့ ကျော့ဖက်လှည့်ပြီး သပ်လျှိုမှာစိုးလို့ပါ။

“ဪ ကိုရယ် ... ကျော့ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ မဖြစ်စေရပါဘူး။”

“ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့သာယာနေတဲ့ဘဝကို သူ ဖြိုခွဲပစ်ဖို့ကို အရမ်းစိုးရိမ်တယ်။ ကိုလေ ကျော့ကို သူ မလိမ့်တပတ်နဲ့ ထိုးပေးလို့ ယူခဲ့တာဆိုပေမယ့် အခု ကျော့ကို အသက်တောင်ပေးပြီး ချစ်နေပြီဆိုတာယဲ့”

“ယုံပါတယ် ကိုရယ်။ ကျော့ဘဝကလည်း ကိုနဲ့တွေ့ရအသက်ဝင်လာရတာပါ။ သမီးကိုတော့ တွေ့အောင်ရှာပေးဦးစေရန်ကို”

“ရှာပေးပါမယ်ကွ။ အဲဒီကျမှ ကိုတို့မိသားစုတွေ ပြီးပြည့်စုံသောဘဝကို ရမှာဆိုတာ ကိုသိပါတယ်။ ကျော့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်”

“သမီးက အရမ်းလိမ္မာတာ ကိုရဲ့”

“ကျော့သမီးပဲလေ ... ကျော့စိတ်ဓာတ်တွေ ပါမှာပေါ့”

“ကျော့မွေးမယ့် ကိုသားသား၊ မီးမီးလေးတွေကိုလည်း သူ ချစ်မှာ”

ညာဘက်ပါးလေး ညာမွေးသွားတဲ့နို့ ၂၄၁

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သူ ဘာတွေပဲပြောပြော မယုံကြေးနော်။ ကိုယ်တို့ရဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို အပြိုကွဲမခံကြေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုရဲ့။ ကဲ ... ရေချိုး ကျော့ ထမင်းပွဲပြင်ထားမယ်”

“အိုကေ”

* * *

အခန်း (၂၇)

စပ်အိုက်ခွန်းတို့အဖွဲ့ ယခုထိတော့ ခရီးစဉ်က အား
ချောချောမောမော။ မသင်္ကာစရာတွေ မတွေ့ရသေး။

သွန်းခဲတို့ကားမှာ ရွှေယွန်းမှီနှင့်သီရိရဲ့သူငယ်ချင်း
ဖြစ်ကြသည့် နီနီသော်၊ လှလှခက်ဖေနှင့် နုနုနွယ်နီတို့
သည်။

စပ်အိုက်ခွန်းရဲ့ကားထဲမှာတော့ ယွန်းရယ်၊ သီရိ
ဝင်းပြည်ရီ။

မော်လမြိုင်ရောက်တော့ သူတို့ ခေတ္တနားကြသ
စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့မှာ ကား (၂) စီးရပ်လိုက်ကြပြီး

နားဖို့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

စပ်အိုက်ခွန်း မမေ့မလျော့ပင် နယ်မြေရဲစခန်းကို
သတင်းပို့သည်။

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မော်လမြိုင်ရောက်နေပါပြီ။ ကား
နံပါတ်တွေက () နဲ့ () ပါ။ မိန်းကလေး (၆)
ယောက်နဲ့ ယောက်ျား (၄) ယောက် ပါပါတယ်။ မသင်္ကာစရာ
မတွေ့သေးပါဘူး။ ယခု () စားသောက်ဆိုင်မှာပါ”

သူတို့အုပ်စု စားသောက်နေကြတုန်း စားပွဲတစ်ခုမှ လူ
ကြီးတစ်ယောက် သူလက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်၊ သူတို့ကို
ကြည့်လိုက် လုပ်နေတာ မြင်ရသည်။ စပ်အိုက်ခွန်း သတိထားပြီး
မသိမသာ အကဲခတ်တော့ ထိုလူကြီး တစ်နေရာကို ဖုန်းဆက်
နေတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ခုချိန်ကစပြီး ယွန်းအတွက် သတိထား၊ စောင့်ရှောက်
မှဖြစ်တော့မယ်”

စပ်အိုက်ခွန်းရင်ထဲမှာ သန္နိဋ္ဌာန်ချရင်း လူက မျက်စိရှင်
ရှင် ထားရသည်။ အခြေအနေက ဘယ်လိုလာမှန်းမသိ။ စား
သောက်ပြီးစီးကြတော့ သွန်းခဲ စပ်အိုက်ခွန်းထံ ရောက်လာ၏။

“ခွန်း... ရှေ့လျှောက်ပြီး လမ်းတွေကြမ်းတယ်။ နှင့်
စားကို အောင်ထိပ်မောင်းမယ်။ နှင့် ငါတို့ကားမှာလာစီး”

၂၄၄ နိဂုံး

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူး သွန်း၊ အဲ ... မင်းသားရဲ့၊
များရဲ့ကားက ကိုယ့်အထာနဲ့ကိုယ် မောင်းရတာ။ တစ်လက်
ကိုင်လေ။ ရပါတယ် ... ခွန်း မောင်းနိုင်ပါတယ်”

“တောက် ... တော်တော် အပြောရကျပ်တဲ့အခြောက်၊
ငါတို့က ဖယ်ပေးသို ပေးလိုက်ပေါ့။ နင် ရှေ့ကားကိုလား၊ ဒီကား
ကို အောင်ထိပ်မောင်းမယ်”

အခြောက်ဆိုပြီး သူတို့အနိုင်ကျင့်လာကြလျှင် စပ်အိုက်
ခွန်း ယွန်းကိုလှမ်းကြည့်၏။ စစ်ကူတောင်းတာ။

“ကဲပါ ခွန်းရယ် ... ဒီလောက်မောင်းချင်နေတာ
မောင်းကြပေါ့။ ယွန်းနဲ့ခွန်း မင်းသားရဲ့ကားအကောင်းစားကြီးမှာ
စီးကြတာပေါ့”

နောက်ဆုံး ခွန်း သူ့ကားကို အောင်ထိပ်သို့ ပေးလိုက်ရ
သည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ ဘာတွေ ကြံစည်ကြဦးမယ်သာ
မသိတာ။

စပ်အိုက်ခွန်း ဘဝင်မကျပေမယ့် သွန်းခရီးကားမှာ
လိုက်ရသည်။

* * *

အခန်း (၂၈)

ဒေါ်ခင်ခင်သူတို့သားအမိ။

ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေသည်ဆိုတာ ကြားဖူးရုံ ကြားခဲ့
တာ။ ယခုကျမှ လက်တွေ့ကြုံရသည်။

သားဖြစ်သူက စင်ကာပူမှာ ဒုက္ခတွေပင်လယ်ဝေနေ
သလို သူတို့ကလည်း ဒီမှာ ဒုက္ခပင်လယ်ထဲ လက်ပစ်ကူးခတ်
နေရတာ။

သားက ရောင်းစားခံခဲ့ရသဖြင့် ကယ်တင်မည့်အဖွဲ့နှင့်
နည်းချိတ်ဆက်ခါ အိမ်ပြန်ရောက်လာ၏။ ရွှေရေပန်းသက်နေခဲ့
သည့်သားခမျာ။ ၃-၄ လအတွင်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေဖြင့်

၂၄၆ ကြယ်စင်များစေ

စုတ်ပြတ်ကျိုးကြေလို့။

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရသည်။ သည်ကြားထဲ ညီမ၏အဖြစ်ဆိုးကို သားမသိအောင် ဖုံးရဲ ဖိရတာကတစ်မျိုး။

သူဟာ သမီးရဲ့ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချပစ်ချင်ပေမယ့် မြတ်သိရှိသူ အကြောက်လွန်နေ၏။ တကယ့်ကို အခြေအနေက အပ်ဖျားပေါ် မှန်ညှင်းစေတင်သလိုတည်းတည်းလေး။

နောက်ဆုံး ဒေါ်ခင်ခင်သူဆိုတာလည်း လုပ်ချင်တာကို ဖွတ်လုပ်တတ်သူပီပီ သမီးကို တရားမဝင် သားဖျက်ချပစ်လိုက်လေရာ။

ယခုတော့ ဆေးရုံတက်နေရပေပြီ။ သမီးခမျာ သေကောင်ပေါင်းလဲခံစားလိုက်ရပြီး သားလည်း အခြေအနေအားလုံးကို သိသွားရသည့်အဖြစ်။

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ သမီးက ဆေးရုံပေါ်မှာ အရေးပေါ် အသည်းအသန်၊ သားဖြစ်သူက ကျားနာတစ်ကောင်လို ဘဝကို နာကြည်းမုန်းတီးလျက်။

ညီမဖြစ်သူအပေါ် ယုတ်မာပက်စက်လိုက်ကြသည့်အဖွဲ့ကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားလုံးပမ်းနေပြီ။

ဒေါ်ခင်ခင်သူ သားကိုလည်း ဖြောင်းဖြလိုမရ။ သမီးအနားမှာ နေနေညညနှင့် ဒုက္ခတွေက အလုံးလိုက် အရင်းလိုက်

ညာဘက်ပါးလေး ညာဗူးသွားတဲမိုး ၂၄၇

သည်ကြားထဲ နောင်တတွေမရ။ လူမိုက်ပီပီ ဟိုဘက်လှမ်းအပြစ် ခို့လိုက်၊ ဒီဘက် လှမ်းအပြစ်ခို့လိုက်။

ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချမှုကြောင့် မေးခိုင်ပိုးဝင်နေသည့် သမီးအနားမှာ တရားစာတွေ မရွတ်ဆိုဘဲ အကုသိုလ်တရားတွေနှင့် ညီးညီးလောင်နေသည့် ဒေါ်ခင်ခင်သူ။

မိခင်တစ်ယောက်မို့ မိခင်မေတ္တာတွေထားရှိပေမယ့် သူမ၏ မေတ္တာတွေက စံလွှဲနေသည်။ ပိုက်မျိုးစုံနှင့် ဆက်သွယ်နေရသည့် သမီးကို မျက်ရည်များနှင့်ကြည့်ရင်း အသက်တောင် ခိုခဲမရှူဝံသည့်အဖြစ်။

သမီးခမျာ ယဲ့ယဲ့လေး။ ဖျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာပြီး မိခင်ကိုအားကိုးတကြီး ရှာနေပုံမှာ မကြည့်ရက်စရာ။

“မာမီ”

“သမီး... မာမီရှိတယ်။ သမီးအနားမှာ ဘယ်မှမသွားဘူးနော်။ အားမငယ်နဲ့နော်”

“ဒယ်ဒီလေ၊ ဒယ်ဒီ သမီးကိုလာခေါ်နေပြီ”

“ဟာ... ဒီလူ၊ ဘယ်လိုတွေလုပ်နေတာလဲ။ သွားသွား... မလာစေနဲ့။ သမီး မလိုက်နဲ့နော် သူက ဘဝခြားပြီ”

သမီးရဲ့ကိုယ်လုံးလေးကို ကြိုးပွေ့ရင်း ဒေါ်ခင်ခင်သူ

သွေးရှူးသွေးတမ်းဖြစ်နေတော့ အနားမှဆရာမက ဖျောင်းစုသည်။

“အန်တီ... အရမ်းကြီးမဖိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေတာပါ။ ဘုရားစာရွတ်ပေး၊ ပရိတ်တွေရွတ်ပေး။”

“ကယောင်ကတမ်းပြောတာ စိုးရိမ်ရတယ်မဟုတ်လား ဆရာမ။ ဆရာဝန်တွေ သွားခေါ်ပေးပါ။ သမီး... သမီး မာမီရီတယ်နော်၊ သမီး ဘာမှမဖြစ်ရဘူး။”

တစ်ယောက်တည်း ပျာယာခတ်နေပြီး အရှူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသည့် ဒေါ်ခင်ခင်သူကို မြတ်သီရိသူ ယဲ့ယဲ့လေး ငေးကြည့်နေရ၏။

“ဒယ်ဒီက သမီးကိုချစ်တယ်တဲ့။ သမီး ပင်ပန်းလှပါပြီ မာမီရယ်၊ ဒယ်ဒီနဲ့ပဲ သွားနေတော့မယ်”

“အို... မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး။ သမီးမလိုက်ရဘူး။ ဒီထုဟာ လူကောင်းမှမဟုတ်တာ”

“ကောင်းပါတယ် မာမီရယ်၊ မာမီသာ မကောင်းတာ။ အန်တီကျော့တို့သားအမိအပေါ် မာမီရက်စက်ခဲ့တာ။ အခု သမီးတို့ ပြန်လည်ပေးဆပ်ရတော့မယ်”

“အိုသမီးရယ်... သူက ကောင်းတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ။ သမီးတို့ဒယ်ဒီကို ကြောင်တောင်နှိုက်တဲ့ မိန်းမလေ။ မာမီရယ်”

သူ့ကြောင့် ဘယ်လောက်ခံစားခဲ့ရသလဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သောကတွေ ဒေါသတွေနဲ့ ပူလောင်ခဲ့ရတာ”

မြတ်သီရိသူ မိခင်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မျက်စိကို မှိတ်ထားလိုက်တော့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ပေါ်လာတာ ဒယ်ဒီဦးကျော်ခေါင်။

နောက်မီးလောင်ပြင်တွေထဲမှ ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်နှင့် ရွှေယွန်းမိုး၊ သူမကိုလည်း လက်ယပ်ခေါ်နေလိုက်တာ။

“သမီး မလိုက်ဘူး၊ သွား သွား မလိုက်ဘူး”

အော်ရင်း ဟစ်ရင်းနှင့်ပင် မြတ်သီရိသူ သတိလစ်မေ့မျောသွားရပြန်ပေပြီ။

✱

ညီမအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်လွန်းလို့ ကျော်ထက်သူ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် စုံစမ်းလှုပ်ရှားနေသည်။ ညီမရဲ့အရှက်အတွက် အသက်တွေကို သူတို့ပေးဆပ်စေရမည်။ သူ့ဘဝက တော့မထူးတော့။ ဖခင်က ချမ်းသာခဲ့ပေမယ့် သူက ပညာအမွေမယူခဲ့။

၂၅၀ နီ ကြပ်ခင်မှူဆာ

ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားရင်း နိုင်ငံခြားကို ထွက်ခဲ့ပြန်တော့လည်း ပွဲစားက ရောင်းစားတာ ခံခဲ့ရသည်။ သူ့ဘဝဟာ ကျားနာတစ်ကောင်လို ရင့်ကျက်နာကြည်းခဲ့ပြီ။

လူလောကကြီးကို အဆိုးဖက်ကချည်း ကြည့်လေ့ရှိသည့် မာမိကရော မှန်ရဲ့လား။ ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်နှင့် ရွှေယွန်းမို့ကို စုတ်ပြတ်သတ်သွားအောင် ဒုက္ခပေးခဲ့တာ။

အစက သူ ထဲထဲဝင်ဝင်မသိခဲ့သော်လည်း ယခုကျမှ သူ့မာမိ တော်တော်ဆိုးမှန်း သိရ၏။ ဝဋ်ဆိုတာလည်း ဘဝမကူး။ မာမိက သူများကိုရောင်းစားခဲ့သလို သူ့သားကိုလည်း သူများက ရောင်းစားခဲ့၏။

ကျော်ထက်သူ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်ပေါင်းပြီး လှုပ်ရှားနေတာ (၂) ရက်မြောက်တော့ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို သိသွားရ၏။

မြတ်သီရိ ချစ်သူရဲ့လှည့်ကွက်။ ချစ်သူချင်း ချစ်နယ်ကွဲကြပြီး ယူရမှာစိုးလို့ သူများလက်ထဲ တစ်ဖက်လှည့်နှင့် ထည့်ခဲ့တာ။ ကျော်ထက်သူ တောက်ခေါက်မိပေပြီ။ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း ရာဇဝင်ကြေးဆပ်ဖို့ ကွင်းဆက်တွေလိုက်လိုက်တော့ မြတ်သီရိချစ်သူ ကောင်းထက် ခရီးထွက်သွားသည်ဆို၏။

ညာဘက်ပါးလေး ညာရွှေသွားစဲရိုး နီ ၂၅၁

နောက် သတင်းဆက်လိုက်လိုက်တော့ အောင်ထိပ်တို့ အဖွဲ့တွေ မ,သွားတာ ကိုယ့်ညီမ ရွှေယွန်းမို့တို့အဖွဲ့ ဖြစ်နေသည့်အခါ -

သူ သွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူသွားရပေပြီ။ ညီမတစ်ယောက်တို့ ဖျက်ဆီးပြီးလို့ နောက်တစ်ယောက်ကို ဖျက်ဆီးဦးမလို့လား။

တွေ့ရာသချိုင်း စားမဆိုင်းဘဲဟေ့။

သူ မာမိကိုးုန်းလှမ်းဆက်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နှင့်အတူ မော်လမြိုင်ဘက်သို့ ကားနှင့် ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပြီ။

* * *

ဖုန်းလိုင်းက မမိတော့။

“သွန်း ... ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ”

“ကားရိုက်မယ့်နေရာလေ။ ကားက တောကားဆိုတော့ ချူးတွေ ကြုံရှာထားရတာ။ ရှေ့မှာရောက်တော့မယ်”

ဒုက္ခတော့ရောက်တော့မည်လား။ စပ်အိုက်ခွန်း သူလေးဘက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း အာရုံတွေ နိုးကြားထားရ၏။ အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ဆော်ရမှာပဲ။ စစ်ကူတွေ မလာသာလား။

အခန်း (၂၉)

သည်ဘက်တွေကို နယ်မြေမကျွမ်းလို့ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။ စပ်အိုက်ခွန်း ဘဝင်မကျ။ သူ့ကိုလည်း လှုပ်ရှားလို့ မရအောင် သွန်းခန့် ကောင်းထက်တို့ ညှပ်ထားသည် ထင်၏။ သူစီးရတာ ကားရှေ့ခန့်၊ သွန်းခေါ်ဘေးမှာ။

ကောင်းထက်က နောက်မှစီး၏။ ရွှေယွန်းမှီနှင့် နီသော်၊ လှလှခင်ဖေတို့နှင့်အတူ။

ကြည့်နေရင်းပင် ကားက လမ်းမကြီးမှ ဖဲ့ဆင်းပြီး တောင်ကြိုတောင်ကြားတွေသို့ မောင်းနေသည့်အခါ စပ်အိုက်ခွန်း သံသယဝင်ရပြီ။ သက်ဆိုင်ရာသို့ ဖုန်းသတင်းပို့ချင်ပေမည်

ပုံစံကြည့်ရတာ သူတို့သည် ပဲခူးကြီးတွေဖြစ်မည်။

အာဖင်လူဆိုးတွေ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မည်။ မလွယ်တာတော့ အသေအချာ။

ရွှေယွန်းမှီနှင့်အဖွဲ့တွေကတော့ သာယာလှပသည့် တောဆောင်ရှုခင်းတွေကိုကြည့်ပြီး ပျော်တောင်နေကြသေး။ ပိုက်ကွန် ဆဲရောက်တော့မှာကိုမသိ။

မှောင်တော့မှာမို့ သူတို့ ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ ရပ်နားကြသည်။ မြို့တွေမှာ ဘာဖြစ်လို့ မနားသည်မသိ။ သည်ရွာမှာလည်း သူတို့အသိအကျွမ်းရှိလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဒါဟာ စခန်းထောက်စား။

“မနက်မှ ဆက်ထွက်ရမယ်။ ဒီနယ်မြေတွေက စိတ်ချ

ရတာမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်ထိအောင် သွားရမှာလဲ။ ကျိုက္ကမိ စက်စဲဆို အဲဒီဘက်လည်း မဟုတ်ပါလား”

စပ်အိုက်ခွန်း ထင်ကြေးနှင့်ပြောရခြင်းပါ။ ယခုဟာတ ဖြို့ဘက်မသွားဘဲ တောဘက်ဆင်းလာကြသည်မို့။

“လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားပြီ။ ဖားအံဘက်သွားမှာ အဲဒီဘက်က ရှုခင်းတွေ အရမ်းလှတယ်”

သွန်းခန့်အောင်ထိပ်၏အပြောကို သိရိတို့၊ ယွန်းထံ ယုံနေကြပေမယ့် စပ်အိုက်ခွန်းမယုံတော့ပါ။ သို့သော် ယုံရန် ယောင်ဆောင်ရတုန်း။ တော်ကြာ သူ့ကိုသမသွားမှာစိုးလို့ပါ။

သူ လိမ္မာပါးနပ်စွာ လှုပ်ရှားရမှာ။

သည်ရွာကရော လူဆိုးရွာလား။ လူကောင်းရွာလား မသိ။ သွန်းခန့် ဝင်သွားတာတော့ ရွာထိပ်က ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း။

ကား (၂) စီးဝင်လာတာကိုကြည့်ပြီး ဆရာတော်က ခရီးသွားတွေဆိုပြီး လက်ခံလိုက်၏။

“အဲဒီရပ်မှာ နားကြလေ။ ဇရပ်ဆိုပေမယ့် အမိုးအထဲ လုံပါတယ်။ ဒကာတို့က တစ်ဖွဲ့တည်းဆိုတော့ အဘူတည်း ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား၊ ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဘုရား”
ဇရပ်က တိုက်ဇရပ်ပါ။ အမိုးအကာတွေနှင့် လုံလုံခြုံခြုံ၊ ကျယ်လည်းကျယ်ဝန်းပါသည်။

“အားလုံး တန်းစီပြီးအိပ်မယ်ဟေ့။ သဘောတူကြ လား”

အောင်ထိပ်စကားကို မိန်းကလေးများက ကန့်ကွက်ကြ သည်။

“အံ့မယ်... ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ နေရာမရှိတာ ကျနေတာ ပဲ။ ယောက်ျားလေးတစ်အုပ်စု၊ မိန်းကလေးတစ်အုပ်စု အိပ်မယ်”

“မိခွန်းကျတော့ ဘယ်အုပ်စုထဲတည့်မလဲ”
အားလုံးငြိမ်သွားကြပေမယ့် ရွှေယွန်းမို့အဆိုတင်သွင်း လိုက်သည်။

“အို... မိခွန်းက အားကိုးရတာပဲ။ ညရေးညတာ အပြင်ထွက်ဖို့ကအစ သူ့ပဲအဖော်လုပ်ရမှာ။ သူ ကျွန်မတို့ အနားမှာ သပ်သပ်အိပ်လိမ့်မယ်”

“အံ့မာ... သူလည်း ယောက်ျားပဲ။ သူ့ပေါင်ကြားမှာ လည်း ဟိုဟာရှိတယ်”

“ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင်... စကားပြောတာ မရိုင်းနဲ့ တွာ၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြော”

၂၅၆ ကြယ်စင်ပျံ့စေ

“ဟုတ်တယ်လေ ... သူတို့ပြောပုံလည်း ကြည့်ဦး”

“ကျွန်မတို့နဲ့အတူ တစ်အုပ်စုထဲ အိပ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ အနားမှာ သူ့ကို သပ်သပ်ခွဲသိပ်မှာပဲ”

“သူတို့ကျေနပ်လည်း ပြီးရောကွာ။ ကဲ ... ညစာစား ကြမယ်ဟေ့”

“ကျွန်မတို့မှာ ဟင်းတွေ၊ ထမင်းတွေပါတယ်။ အတူစား ကြတာပေါ့”

“ငါတို့ဝယ်လာတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ၊ အစိမ်းကြော် တွေလည်း စား။ နှင်တို့အတွက်ပါ ဝယ်လာတာ၊ အချိုရည်ဘူး တွေရော”

အချိုရည်ဆိုတာနှင့် စပ်အိုက်ခွန်း ယွန်းနှင့်သီရိကို ဖျတ် ခနဲကြည့်လိုက်သည်။ သဘောတရားတွေကို သူတို့လည်းရှင်းမြဲ ပြီးပြီမို့။ ကောင်မလေးတွေကတော့ ပျော်နေကြသည်။ ဝိုက်ကွန် ထဲက ငါးမတွေ။

စပ်အိုက်ခွန်း အခြောက်စတိုင် ကော့လန် ကော့လန်နှင့် ဟိုဘက်သွားရောလိုက်၊ ဒီဘက်သွားရောလိုက်။ သူတို့ပြောတဲ့ နှစ်ဖက်ချွန်ပေါ့။

ည (၁၀) နာရီလောက်ထိ စကားတွေတဖောင်ဖောင် စပ်အိုက်ခွန်း သူတို့ကိုမယုံလို့ ကိုယ့်လူတွေကို ကိုယ့်ထမင်းဟင်း

ညာဘက်ပါးလေး ညာရွေးသွားတဲ့မိုး နဲ့ ၂၅၇

စားဖို့ စည်းရုံးထားပေမယ့် အစားပုဂံမတွေ့ကတော့ စားတာပါပဲ။

သူစည်းရုံးလို့ရတာ ယွန်းနှင့်သီရိ။ တစ်နေ့ကုန် ကားစီးခဲ့ ခု မောင်းခဲ့ကြရသည်မို့ အားလုံး ပင်ပန်းနေကြတာတော့ အမှန်။ ဆေးမိသလား မမိသလား မသိပေမယ့် အားလုံး အိပ်ပျော်ကုန် ကြရသည်။

မိန်းကလေး (၆) ယောက်က တစ်ဖက်၊ ယောက်ျားလေး (၃) ယောက်ကတစ်ဖက် အိပ်ကြပြီး အလယ်ခေါင်မှာကွက်လပ်။ စပ်အိုက်ခွန်း ယွန်းနှင့်လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ အိပ်လိုက်သည်။

“တစ်ခုခုဆို ကိုယ့်ကိုနှိုးနှော် ယွန်း။ အားမနာနဲ့”

“အင်းပါ ... နိုးနိုးကြားကြားလည်း အိပ်ဦး”

သူတို့အုပ်စု အိပ်ပျော်သွားကြတာ ခဏလေးလို့ ထင် ထိုက်ကြပေမယ့် နိုးသည့်အခါ မိုးလင်းနေပေပြီ။

*

ဆရာတော်ကို ရှိခိုးပြီး သူတို့အဖွဲ့ ခရီးဆက်ထွက်လာကြ တော့ နံနက် (၇) နာရီကျော်ပေပြီ။ ရွာထဲမှရောင်းသော မုန့်ပဲ သွားရေစာများကို ဝယ်စားကြပြီး တောလမ်းခရီးပဲ ဆက်ပြီး

၂၅၈ နှစ်ကြယ်စင်မှုနု

ကားမောင်းလာခဲ့ရတော့ မိန်းကလေးတွေအားလုံးပင် သံသယ
ဝင်လာကြချေပြီ။

“ဒါ ... ဘယ်ကိုသွားနေကြတာလဲ”

“ငါတို့ကို ရောင်းများစားမလို့လား ... ဘုရား ...
ဘုရား”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ တို့ကို ဘာစကားမှလည်း မပြောကြတော့
ဘူး”

ကား (၂) စီးနှင့် လူ (၁၀) ယောက်။ ကားမောင်းသူတွေ
ကတော့ သွန်းခ၊ အောင်ထိပ်နှင့် ကောင်းထက်။ ယခုအခါ
စပ်အိုက်ခွန်းကို ကားမောင်းခွင့်မပြုကြတော့ပေ။

နံနက် (၉) နာရီခန့်မှာ သူတို့ကားနှစ်စီး စခန်းတစ်ခုသို့
ရောက်သွားကြသည်။ အခြေအနေတွေကိုကြည့်ပြီး အားလုံး
သဘောပေါက်သွားကြလေပြီ။

ကျောချမှတော့ စားပြမုန်း သိကုန်ကြပြီပေါ့။

“ကဲ ဆင်းကြ ... ရိုးတီးယားတားတော့ မလုပ်ကြနဲ့
အားလုံးသေသွားမယ်”

သွန်းခတို့သုံးယောက် မင်းသားမျက်နှာဖုံးတွေကို ခွာ
လိုက်ပေပြီ။ ဟန်တွေ၊ ပန်တွေပင် မဆောင်တော့။ လမ်းဆုံ
မို့ ရှေ့မှာ ငရဲရွာက အသင့်စောင့်ကြိုနေခဲ့ပြီ။

ညာဘက်ပါးလေး ညာနွေးသွားတုန်း ၂၅၉

ယခုမှ မချော (၆) ယောက်လုံး ဒူးတွေတဆတ်ဆတ်
တုန်ခါ ခြေပင်မခိုင်တော့။

ကားပေါ်မှ အလဲလဲအပြိုပြိုနှင့် ဆင်းရင်း မျက်ရည်တွေ
စီးကျလာကြသည်။

စခန်းမှ အစောင့် (၃) ယောက်၊ သေနတ်တွေနှင့်
သူတို့ကို ဆီးကြိုကြသည်။ သက်သျှောင့်သက်သာတော့ မဟုတ်။

ငရဲသားရုပ်တွေနှင့် သူတို့ (၆) ယောက်ကို စားမတတ်
ပါးမတတ်ကြည့်ရင်း စပ်အိုက်ခွန်းကိုပါမြင်တော့ ရှုံ့မဲ့သွားကြ
သည်။

“မင်းတို့က အစစ်ဟွေတင်မဟုတ်ဘဲ အတုတစ်ကောင်
ပါ ခေါ်လာခဲ့တာကိုး။ ဒီအတုကို ဘယ်နေရာသွားသုံးမလဲ။
စုံစံကလည်း ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်ကြီး၊ လွန်းမယ့်ပုံမရှိဘူး”

အောင်ထိပ်က တဟားဟားရယ်ရင်း စပ်အိုက်ခွန်းကို
ဇာတ်ကလေးသည်။ တစ်ချိန်လုံး ကူခြေဆည်ခဲ့ကြသမျှ ယခုမှ ဇာတ်
ခုန် ပေါ်လာကြပေပြီ။

“ခွန်းကို ငါယူမယ်၊ ငါ့ရဲ့အရိပ်ကလေးပေါ့ကွာ။ မင်းတို့
က ငါး ငါးချင်း စားရတဲ့အရသာကို မသိသေးလို့ပါ။ ဇာတ်တို့
ချင်း၊ လိင်တူချင်း ပေါင်းဖက်ရတဲ့အရသာကို မတွေ့ဖူးသေး
လို့။ သိရင် ဝိုင်းလှကြမှာ မြင်ယောင်သေး”

“ခွေးကောင် နာဘူး၊ နှစ်ဖက်ချွန်၊ မင်းက စီးပွားရေး တွက် မတွက်ဘဲ နာတွေးပဲ တွေးနေတာကိုး”

“ငါ ကျုံးသွင်းလာတဲ့ (၆) ယောက်နဲ့တင် ခိုင်နေပါပြီ ကွာ။ တကယ့်အလန်းဇယားတွေချည်းပဲနော်။ ပိုးထိုး လောက် ကိုက် ပါဘူး။ ကဲ ... မင်းတို့ဘက်က ချိတ်ဆက်ပြီးပြီလား”

“ချိတ်ထားတယ်။ မနက်ဖြန်ခါမှ မဟုတ်၊ သန်ဘက်ခါ ရောက်လာမယ်။ စခန်းမှာလည်း (၃) ယောက်ရထားသေးတယ်”

သူတို့အဖွဲ့ကို ယာယီတဲများရှိရာသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ ရွှေယွန်းမှီတို့ မိန်းကလေး (၆) ယောက်ကို တစ်တဲထားပြီး စပ်အိုက်ခွန်းကို တစ်နေရာထားဖို့ပြင်ကြသည်။

သူနှင့်ခွဲထားကြပေပြီ။ စပ်အိုက်ခွန်း မျက်စိတွေ ပြာသွား ရ၏။ သူ နောက်ကျသွားပြီလား။ သူ ဆက်သွယ်ခဲ့သည့် စခန်း တွေကရော သူတို့ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို သိပါမလား။

ယခု သူရောက်နေသည့်နေရာကတော့ ဘယ်လိုမှ ဖုန် လိုင်းမမီ။ သည်ကြားထဲ သူတို့ထံမှ ဖုန်းတွေကို သွန်းခတ်အံ့ သိမ်းသွားကြပေပြီ။

စပ်အိုက်ခွန်း ယောင်ချာချာနှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ရွှေယွန်းမှီ ကျားနာမလေးတစ်ကောင်လို အော်ဟစ် ရန်တွေ့လေ၏။

“ခွေးကောင်တွေ ... နှမချင်းသားချင်း မစာတဲ့ လူယုတ်မာတွေ”

“ဟား ဟား ဟား ... နင်တို့ကရော သူများပြောတိုင်း ယုံတတ်တဲ့ ပုတ်သင်ညိုမတွေ၊ စိတ်ဆိုးမနေပါနဲ့ အချစ်ကလေး ရယ်။ ငါတို့က မင်းတို့ကို မကြာခင် နတ်ဘုံ နတ်နန်းရောက် အောင် ပို့ပေးလိုက်မှာပါ ... ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

“ခွေးတွေ ... လူယုတ်မာတွေ”

“ငါတို့အဖွဲ့ကို ခွဲမထားနဲ့၊ မိခွန်းကို ငါတို့နဲ့အတူ ထားပေး”

“ဪ ... ဒီအခြောက်ကို တော်တော်စွဲလမ်းနေတယ် ပေါ့။ ဟုတ်လား ... တော်ကြာမှ”

“ကဲပါကွာ ... သူတို့လေးတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောလိုက်ပါ။ တစ်ဖွဲ့တည်းနေပါစေ။ မင်းလူတွေ ဘာမှ တော်နိုင်ပါဘူးကွာ။ တို့စခန်းမှာ လက်နက်အင်အား၊ လူအင် အား အပြည့်အစုံရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ထားလိုက်ပေါ့”

ရွှေယွန်းမှီ ရန်တွေ့ကောင်းလို စပ်အိုက်ခွန်း သူတို့နှင့် အစ်အုပ်တည်း နေခွင့်ရကြသည်။

တဲကြီးတစ်လုံးထဲမှာ သူတို့ (၇) ယောက်ကို အတူ

ထည့်ထားပြီး အပြင်မှ သော့ခတ်ထားခြင်း။

ဘာပဲပြောပြော တစ်အုပ်စုထဲ အတူထားခြင်းမို့ ပြောချင်တာပြောကြ၊ ငိုတဲ့သူက ငိုကြ၊ ဆဲတဲ့သူက ဆဲကြနှင့် လွတ်လပ်ခွင့်ရသေး၏။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် သူ့အပြစ်တင်၊ ကိုယ့်အပြစ်တင်။ စပ်အိုက်ခွန်း သူတို့ကို-

“ခုမှတော့ ဘယ်သူမှ အပြစ်တင်မနေကြနဲ့တော့။ ငါ့အစောကြီးကတည်းက ယွန်းကို တားသားပဲ၊ မင်းသမီးဖြစ်ချင်ကြတာကိုး။ ဒါပေမဲ့... မပူကြပါနဲ့လေ။ ရောက်ရာစခန်းတွေထိ အကြောင်းကြားခဲ့ပါတယ်။ မော်လမြိုင်မှာလည်း သတင်းပို့ခဲ့တယ်”

“ဪ... ကျွန်မတို့လည်း ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ။ သူတို့က ရုပ်ချောချောလေးတွေ၊ အပြောကလည်း ကောင်း၊ အိုတင်ကလည်း အပြည့်ဆိုတော့”

“ဘယ်သူမှ လာမကယ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ သူတို့တော့ ကြောက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

“မပူနဲ့... အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရမှာပေါ့၊ ပြောပြီး စပ်အိုက်ခွန်း အခြေအနေတွေကို လေ့လာအကဲခတ်ရသည်။

သူတို့ကို ပိတ်လှောင်ထားသည့်တဲဟာ ဝါးတဲမို့ ခိုင်ခံ့ခြင်းတော့ သိပ်မရှိ။ ဖောက်ပြီးပြေးကြလျှင် ရနိုင်သည်။

သို့သော် အစောင့်တွေ မပြတ်မလပ်ရှိနေတာက ဆိုးသည်။ အစောင့်က (၃) ယောက်တောင်။ မျက်နှာကြောတွေကလည်း ယမမင်းမျက်ခွက်တွေ။

ဝက်ခြံထဲကဝက်တွေလို သူတို့အုပ်စု တညည်းညည်း တညူညူ၊ တငိုငို တရယ်ရယ်နှင့်ပင် ညရောက်လာ၏။ တစ်နေ့လုံး ဘာမှမကျွေးဘဲ ညနေ (၄) နာရီလောက်ကျမှ ခေါက်ဆွဲကြော်တွေ လာဖို့တော့ ဘယ်သူမှ ဟန်မဆောင်နိုင်။

သေဆေးပဲခပ်ထားထား စားရတော့မည်။ သူတို့လက်ထဲ ရောက်နေမှတော့ ဆေးလံည်းခပ်နေမည်မထင်။ ဒါတောင် လောက်လောက်ငင ပေးတာမဟုတ်။ မဝရစာ။

တောထဲမှာမို့ သစ်ရိပ်၊ ဝါးရိပ်နှင့် ပိုပြီး ဆောင်းကအေးနေသည်။ ရန်ကုန်ဆောင်းနှင့်တော့ တခြားစီ။

သွန်းခတ်မှုမျက်နှာတွေကို သူတို့မမြင်ရတော့။ သူတို့တဲသို့ လာမှမလာဘဲကိုး။

စခန်းမှလူတွေကတော့ ညဖက်မှာ မီးတွေ ပိုပြီး ဆောက်ကြ၊ စားကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြသည်။ သူတို့စခန်းဟာ ထုံခြုံမှုရှိလို့ ဖြစ်မည်။

၂၆၄ နီ ကြယ်စင်မှာစေ

သူတို့အဖွဲ့ကတော့ ချမ်းချမ်းနှင့် ပူးကပ်ထိုင်ရင်း အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်နေရသည်။

“တောက် ... ယုတ်မာရက်စက်လိုက်ကြတာ။ စောင်လေး ဘာလေးတောင် လာမပေးကြဘူး”

“သူတို့မှာလည်း မရှိဘူးထင်ပါတယ်”

“သူတို့ကတော့ အရက်သောက်၊ မီးလုံနေကြတာပဲ ချမ်းမလား”

“ကဲပါ နီနီရယ် ... ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ။ ခု ငါတို့တွေ နေရတာ လူကောင်းတွေမဟုတ်ဘူး။ လူဆိုးတွေ။ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရောဆိုတဲ့လူတွေ”

အားလုံးပင် ငြိမ်သွားကြပြီး ကိုယ့်မှာပါလာသည့် အနွေးထည်လေးတွေကို ထပ်ရပ်ဝတ်ကြသည်။ သူတို့အထုပ်တွေထဲမှာ ပါသင့်သလောက်ပါသည်။ တော်သေးသည်။

စစ်အိုက်ခွန်း သူ့အိတ်ထဲမှာပါလာသည့် ဂျာကင်ကိုထုပြီး ယွန်းကို ဝတ်ပေးသည်။ ယွန်းခမျာ အနွေးထည်ပါးပါးပေးနှင့်မို့။

“ခွန်းဝတ်ပါ ... ခွန်းမှာ အနွေးထည်လည်း မရှိဘူး”

“ရတယ် ... ကိုယ်က ယောက်ျား ကိစ္စမရှိဘူး”

“အခြောက်မဟုတ်ဘူးလား ... ခစ် ခစ်”

ညာဘက်ပါးလေး ညာနှစ်သွားတဲမိုး ၂၆၅

ဘေးမှသီရိ လှမ်းနောက်တော့ ယွန်း မျက်စောင်းထိုးသည်။

“သူ့မှာ ခုထိ နောင်တကောင်းကောင်း မရသေးဘူး”

“ဪ ... ငါလည်း မင်းသမီးအချောင်ဖြစ်မလားလို့ ပါ”

စစ်အိုက်ခွန်းမှာ စပွဲရှုပ်လှုပ်ရှည်ပါသေးသည်မို့ ထပ်ဝတ်ထားရ၏။ ယွန်းကိုပဲ ဂျာကင်ထပ်ဝတ်ပေးထားလိုက်သည်။

တဲက လေမလုံသည်မို့ လေကလည်း တဟူဟူ။ အရိုးကွဲတော့မှာပဲ။ ချမ်းသဖြင့် အားလုံးအိပ်လို့မရ။

ည (၁၀) နာရီ လောက်ရောက်တော့ တစ်နေ့လုံး အပြင်မထွက်ကြရသည်မို့ မချောတို့ အပေါ့အပါး သွားချင်လာကြသည်။

အပြင်မှာလည်း ငြိမ်နေပြီ။

အပြင်မှအစောင့်တွေကို ခွန်း ကနွဲ့ကလျှာနှင့် သတင်းပို့ရ၏။ နာသံလေးနှင့်ပေါ့။

“အစ်ကိုတို့ရေ ... ဒီမှာ ကောင်မတွေ အပေါ့အလေး သွားချင်ကြလို့တဲ့။ လိုက်ပို့ပေးပါဦး”

“တောက် ... ဘာမှမကျွေးဘဲထားတာတောင် မရဘူး။ နှင်တို့ထွက်ပြေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

၂၆၆ နီ ငယ်စင်များ

“အစ်ကိုရယ် ... တဲထဲမှာတောင် ဒီလောက်ချမ်းနေတာ၊ အပြင်မှာဆို အေးခဲသေမှာပေါ့။ လမ်းလည်း မမှတ်မိပါဘူးရှင်ရယ်”

“ဒီအခြောက်မကလည်း တစ်မျိုး။ ကဲ ကဲ ... အောင်မိုး ဒီကြက်မတွေကို လိုက်ပို့လိုက်စမ်း။ ငါ ဒီအခြောက်မကို မြည်းစမ်းကြည့်ဦးမယ်”

အစောင့် (၂) ယောက်အနက် ခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက်က စပ်အိုက်ခွန်းကို ပြိတိတိနှင့် ရန်ရှာလျှင် ခွန်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ပုံစံလေးနှင့်။

“ခွန်း ... ခွန်းကို ဘာလုပ်မလို့လဲ အစ်ကိုရယ်၊ ခွန်းကြောက်တယ်၊ ခွန်းကို အပျိုရည် မဖျက်ပါနဲ့နော်။ ခွန်းမှာချစ်သူရှိတယ်”

“ဟား ဟား ဟား ... အပျိုရည်ရှိသေးလို့လား နင့်မှာ။ နင်တို့အခြောက်တွေလောက် သောင်းကျန်းတာရှိဦးမလား ကာမဘီလူးတွေ”

“အို ... အစ်ကိုအထင်လွဲနေတာပါ။ ခွန်းက အခြောက်ဆိုပေမယ့် သန့်သန့်လေးပါ။ ဒီနေ့တိ ဘာမှ မဘာရသေးဘဲ အပျိုစင်လေးပါရှင်။ မင်္ဂလာဦးညမှာ ခွန်းရဲ့အပျိုရည်ကို သူတို့တိုက်မှာ။ အဲလေ ... အပ်မှာ”

ညာဘက်ပါးလေး ညာဌေးသွားတဲ့မိုး ၂၆၇

သီရိတို့အဖွဲ့ စိတ်ညစ်သည့်ကြားမှ ရယ်ချင်လွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားရသည်။ ကျေးဇူးရှင်ပါလာလို့လေ။ သူ့ခမျာလည်း ဘုန်းကညာတစ်ပါး လုံးရာမှပြားရတဲ့ဘဝ။

ကဲ အခု အဲဒီအပြားကိုတောင် စားမည့်အငတ်က သွားရေ တမြားမြား။ ယောက်ျားချင်းတောင် ချမ်းသာမပေးချင်ကြတဲ့ လောက။

ခွန်း သူတို့အဖွဲ့ကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်လျှင် ယွန်းတို့အဖွဲ့ အောင်မိုးနှင့် အပြင်သို့သွားဖို့ပြင်ကြသည်။ အောင်မိုး တံခါးဖွင့်၊ သော့ဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် မချော (၆) ယောက် အောင်မိုးနှင့် ပါသွားကြသည်။

ကျန်သည့်ကောင်က တကယ့်ကို စပ်အိုက်ခွန်းအား နသားပါယားတော့မည့်အဆင်။ ခွန်း အပြင်ကို မျက်လုံးဝေလိုက်တော့ ကင်းစင်မှာ ကင်းစောင့်နေသည့် (၂) ယောက်ပဲ လှမ်းမြင်ရ၏။ ကျန်တဲ့လူတွေက မီးပုံဘေးမှာ ဖရိုဖရဲ။

သူက တဲထဲသို့ဝင်လာရင်း ဘောင်းဘီစစ်ဖြုတ်နေ၏။

“အချစ်လေးရေ ... တို့တွေ တစ်ပွဲလောက် နွဲ့ကြရအောင်။ ချွတ်ကွာ ... ချွတ်ကွာ။ ငါက အစကတည်းက အစစ်ထက် အတုကို ပိုကြိုက်တာ။ မင်းကောင်တွေ မသိကြလို့ ငါကွာ။ အတု ဘယ်လောက်ကောင်းတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့

၂၆၈ နီ ကြယ်စင်များအဝ

ပြလိုက်ချင်တယ်”

ဘုရား ဘုရား တကယ့်နာခရေစီကြီးနဲ့ တွေ့နေရပါလား။ ခွန်း အပျိုစင်လေးလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း တုန်တုန်ယင်ယင်ပုံလေးနှင့် ကြောက်ဖူးတုန်ပြနေရင်း အခြေအနေကို စောင့်နေ၏။

“မတော်ပါဘူး အစ်ကိုရယ် ... ခွန်း ခွန်းကို ချမ်းသာပေးပါနော်”

“ဘာလို့မတော်ရမှာလဲ။ တော်တယ် ... လာပါကွာ။ ကြောက်မနေပါနဲ့။ ချွတ် ... ချွတ်လေ။ တောက် ... ငါ အကြမ်းဖက်ရရင် မင်း ပိုပြီးနာမယ်နော်”

“ရှင်”

ခွန်း တွန့်လိမ်ပြီး မူယာမာယာများနေတော့ သကောင့်သားက သေနတ်ကို တဲထောင့်မှာချထားပြီး ခွန်းကို ကိုယ်တိုင်ဘောင်းဘီချွတ်ဖို့ပြင်သည်။

ခွန်း အကွက်ဝင်ပြီ။ ခွပ်ခနဲအသံက သူမေးရိုးကို ကိုယ်ဒူးနဲ့ တိုက်ပစ်လိုက်တာ။

“ခုတ်” ခနဲအသံက သူကုတ်ကို လက်ဝါးနဲ့ ခုတ်ပေးလိုက်သည့်အသံ။ ကိုယ့်အိတ်ထဲကလက်နက်တွေကို လျင်မြန်စွာ ကိုယ်မှာတပ်ဆင်ပြီး ခွန်း လဲကျနေသည့် သကောင့်သားကို

ညာဘက်ပါးလေး ညာမွှေးသွားတဲနီ ၂၆၉

ကျော်ဖြတ်ထွက်ခဲ့သည်။

အောင်မိုးတို့နောက်ကို ကမိုကရိုလေး ပြေးလိုက်သွားတာပေါ့။ တွေ့ပါပြီ။ ကောင်မလေးတွေ အပေါ့အပါးသွားတာကို မြင်ရန်းနှင့်ချောင်းကြည့်နေသည့် ကိုရွှေအောင်မိုး။

သူ အောင်မိုးကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်ပင် လှဲသိပ်လိုက်၏။ ပြီးတာနှင့် -

“ကောင်မလေးတွေ မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့”

သူအသံကြောင့် စောစောက အချိန်ဆွဲနေကြသည့် မချောတစ်သိုက် အလျင်အမြန်ပြေးလာကြသည်။

“ဟိုနှစ်ကောင်ရော”

“လောလောဆယ် ‘လဲနေပြီ။ ငါတို့တွေ ပြေးကြစို့”

“လမ်းမသိဘူးဆို၊ တော်ကြာ ... မျက်စိလည်နေမှ ဖြင့်”

“အေးလိုက်တာ ... နှင်းတွေနဲ့ လမ်းမှာအေးခဲ့ပြီး သေကုန်လိမ့်မယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံများကို ခွန်း ဟောက်ထုတ်ခပ်ရင်း -

“တဲထဲမှာလည်း အေးတာပဲ။ ဘာလဲ ... သိုးတွေ၊ ခေတ်တွေလို လည်စင်းခံကြမလို့လား။ လမ်းမသိ၊ သိသိ

၂၇၀ နို့ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဒီနေရာက ပြေးရမှာပဲ။ မလိုက်ချင် ကျန်ခဲ့ကြ”

စပ်အိုက်ခွန်း ယွန်းလက်ကိုဆွဲကာ ရှေ့မှဦးဆောင်ထွက်ခဲ့တော့ မချောအားလုံး ပါလာကြသည်။ မိန်းမတွေကို အပေါက်အစများတယ်။

စခန်း၏နောက်ဘက်မှ တိုးထွက်ခဲ့ကြပြီး စခန်းနှင့်ဝေးရာသို့ သူတို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ မချောတွေရဲ့ ဖိနပ်က လေဒီရှူးတွေ၊ ခွာမြင့်တွေမို့ အလဲလဲအပြီပြီ။ လမ်းကလည်း မြေလမ်းတွေ၊ ကတ္တရာလမ်းတွေ၊ ကွန်ကရစ်လမ်းတွေ မဟုတ်။

ခွန်း ဆံပင်တုကိုလွှင့်ပစ်ပြီး ယောက်ျားအသွင် ပြန်ဖြစ်သွားပေပြီ။ ဘောင်းဘီနှင့် စပိုရှပ်လက်ရှည်၊ နောက် အင်္ကျီက ခေါင်းစွပ်ပါသည်အင်္ကျီ။

သူက ယွန်းကိုသာ ချိုင်းမှဆွဲကာ တွဲကာ ခေါ်လာတာပြီး သူ့ယွန်းက ဖိနပ်အပါး။ ကြိုးလေးတွေသိုင်းထားလိုက်သေးနဲ့ ဒီခရီးနှင့်အံ့ကိုက်။

ကျန်သည့်ကောင်မလေးတွေ ခွန်းကို ဝိုင်းရန်တွေ့ကြသည်။

“ဟိုလူကြီး နောက်ကလူတွေကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး အရေးအရာလုပ်ပါဦး။ လူတွေလိုသဘောထားပါဦး”

ညာဘတ်ပါးလေး ညာရွေးသွားတဲမို့ ၂၇၁

“အေးလေ ... သဘောထားလို့လည်း အားလုံးကို ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ပြီလေ”

“သူ့ယွန်းပဲ အသက်ရှိတာဟေ့ ကျန်တဲ့လူတွေက သက်ခဲ့တွေ”

“ဟုတ်သားပဲ ... ခွန်းကလည်း သူတို့ကိုလည်း ကူပါဦး”

ညက လကြောင့် မှုန်တိမှုန်မှာ။ သည်ကြားထဲ နှင်းကတဝေဝေ၊ လရောင်အောက်မှာ သူတို့အုပ်စုပုံစံတွေက တစ္ဆေတွေနယ်။

“ကိုယ် မကူချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး ယွန်းရဲ့။ ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်း။ မိန်းကလေး (၆) ယောက်လုံးကို ဘယ်လို ထုပ်ပြီးတွဲရမလဲ။ ကိုယ့်လူပဲ ကိုယ်တွဲရတော့မှာပေါ့”

“ရှင်က ကမ္ဘာမီးလောင်လို့ သားကောင်ကိုချနင်းနေတယ်ပေါ့လေ”

သီရိ၏ ရန်တွေ့စကားကို ခွန်း ရယ်ကျဲကျဲနှင့် တုံ့ပြန်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး သီရိရယ်။ ကိုယ့်မချိုလို့ အမိသော်လည်း သားတော်ခဲရတာပါ။ ဆောရီးနော်”

ခွန်း သူ့ပစ္စည်းလေးကိုသာ ကျောမှသိုင်းဖက်ပြီး မလဲ

အောင် မပြိုအောင် တယုတယု ခေါ်လာမိတာ။ သူတစ်ယောက် တည်းခွဲ (၆) ကိုယ်ခွဲလို့မှမရတာ။

သည်လိုနှင့် အတန်းလိုက်ကြီးသွားနေလို့မှ နာရီဝက် လောက်ရှိသေး။ စခန်းဘက်မှ သေနတ်ပစ်ဖောက်သံနှင့် ဆူဆူ ညံညံအသံတွေ ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ဒုက္ခပဲ ... ငါတို့အုပ်စု ထွက်ပြေးတာသိကုန်ကြပြီနဲ့ တူတယ်။ လုပ်ကြပါဦး”

“အမေရေ ... ကယ်ပါဦး။ ကယ်ကြပါဦး ... အီးဟီး”

ငိုသူငို၊ ရယ်သူရယ်နေကြပေမယ့် စပ်အိုက်ခွန်းကတော့ ခေါင်းဆောင်ပီပီ အခြေအနေကို စဉ်းစားသုံးသပ်လိုက်သည်။

“တောက အကျယ်ကြီးပဲ။ ငါတို့တွေ နေရာကောင်းကောင်းမှာ ပုန်းနေကြမှာဖြစ်မယ်။ လျှောက်ပြေးနေလို့တော့ မိသွားမှာ”

ပြောပြီး ပုန်းလို့ကောင်းမည်နေရာကို ရှာရသည်။ သွားလမ်းမှ ဘေးသို့ ဖဲ့ဆင်းပြီး သစ်ပင်ထူထွေတွေကြားမှာ နေရာရှာကြသည်။

နောက်ဆုံး လုံခြုံမည်ထင်သည့်နေရာများမှာ ပုန်းကြသည်။ (၂) ယောက်တစ်တွဲ၊ (၃) ယောက်တစ်တွဲပေါ့။

ယောက်အပူးလိုက်ကြီး ပုန်းလို့မှမရတာ။

စပ်အိုက်ခွန်းနှင့်ယွန်းက တစ်နေရာ၊ ခွဲထွက်တယ်ဟုတ်ပေမယ့် သီရိတို့ (၅) ယောက်က (၂) တွဲခွဲပြီး ပုန်းနှင့်ပြီလေ။

“လာ ... ယွန်း”

သစ်ပင်ကြီး၏နောက်ဘက်မှာ နှင်းတို့လည်း မကျ။ သစ်ရွက်တွေနှင့် မြေဗီမာန်။ သူ ယွန်းကို ကလေးလေးလို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ချိုပြီး ဖက်ထားပေးတော့ သူမကရုန်းထွက်ရင်း မျက်စောင်းထိုးသည်ထင်သည်။ မှောင်ထဲမှာမို့ ခပ်ဝါးဝါး။

“ချမ်းမှာစိုးလို့ ဖက်ထားပေးတာပါ ယွန်းရယ်”

“ချမ်း ... ချမ်း”

“နေကွာ ... ဒီက စေတနာနဲ့လည်း ဖက်ထားရသေး”

“သူ တော်တော်အူပြီးနေ၊ ဟိုမှာ ရန်သူတွေလိုက်လာ ဆော့မယ်၊ ယွန်း အရမ်းကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်ရှိတာပဲ။ ရှေ့ကနေ အသေခံပြီး ကာကွယ်ပေးသွားမှာ”

“အို ... သေစကားတွေမပြောပါနဲ့ ခွန်းရယ်”

သူမကပင် ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲပြန်ဝင်လာသည်မို့ ယွန်းကို

၂၇၄ နို့ ကြယ်စင်များ

ကလေးလေးလို ပွေ့ချီထားရင်း (၂) ယောက်သား သေနတ်သံ ကြားရာ စခန်းဘက်သို့ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေမိကြ၏။

(၁) နာရီလောက်ကြာသည်အထိ ဘယ်သူမှ ဒီဘက်သို့ မလာကြ။ သေနတ်သံတွေလည်း တိတ်သွားခဲ့သဖြင့် သူတို့ ဘယ်ယိုယူဆရမှန်းပင် မသိတော့။

“ကေန္တ ... သူတို့အချင်းချင်း ခွက်စောင်းခတ် စားခွက်လုတဲ့အနေနဲ့ပဲ လာတိုက်သလား။ အစိုးရတပ်တွေကပဲ လာတိုက်တာလား မသိဘူး”

“ဘယ်သူမှလိုက်မလာတော့ တော်သေးတာပေါ့။ နို့ ပြေးပေါက်မှားရမှာ”

“ပြန်သာမိသွားရင် မတွေးရဲဘူး။ ငါတို့ကို သတ်ဖူး ပစ်မလားဘဲနော်”

“အတွေးအခေါ်ကလည်း စံပဲ။ ရောင်းစားဖို့ခေါ်လာတာ သတ်ပစ်မလား။ ကဲ ... ဆက်ပြေးကြမလား နားကြ မလား”

စပ်အိုက်ခွန်းမေးလိုက်လျှင် အားလုံးပင် နားဖို့အဆိုတစ် သွင်းကြသည်။

“သူတို့မှ လိုက်မလာဘဲ၊ နေရာလေး ဘာလေးတစ် ယုန်းရင် နားကြတာပေါ့”

ညာဘက်ပါးလေး ညာနွေးသွားတဲ့မိုး ၂၇၅

“ကောင်းတယ်၊ ကဲ ... နေရာရှာကြစို့”

မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်မှာ ကောင်းနိုးရာရာ နေရာရှာ ကြတော့ အပင်ကြီးတစ်ခု၏ခြေရင်းကို အားလုံးရွေးချယ်လိုက်ကြ သည်။

“နှင်းလည်း လုံတယ်၊ လေလည်း ကွယ်တယ်။ ဒီအပင် အောက်မှာပဲ နားကြမယ်။ မီးလေး၊ ဘာလေးရော ဖို့ကြမယ် လေ”

“အရဲမကိုးနဲ့၊ တော်ကြာ ... ရန်သူတွေလိုက်ရှာရင် မီးမြှင့်သွားမယ်။ ဒီတစ်ညတော့ ဖြစ်သလိုပဲ နေကြ”

စပ်အိုက်ခွန်း၏စကားအတိုင်း သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ စုပြုံ ငြိးတိုးကပ်ထိုင်လိုက်ကြရသည်။ ယွန်းကတော့ ခွန်းရဲ့ဘေးမှာ။

တော်တော်ညဉ့်နက်လာတော့ အားလုံးပင် အိပ်ငိုက်ကုန် ကြသည်။ ဘယ်လိုမှဟန်မဆောင်နိုင်ကြသည်မို့ သစ်ရွက်ခြောက် များပေါ်မှာပင် လှဲအိပ်လိုက်ကြသည်။

* * *

ယွန်းနီးရင် အရမ်းရှက်နေမှာမို့ စပ်အိုက်ခွန်း ဖြည်းဖြည်း
လေး ရင်ခွင်ထဲမှ ထုတ်ပေးမယ့် သူမနီးသွားခဲ့ပါပြီ။

“ဟင်”

သူမ လူးလဲထလိုက်တော့ သီရိတို့ (၅) ယောက်လုံး
ဝိုင်းရယ်နေကြသည်။

“ခုမှ ရှက်မနေပါနဲ့၊ တစ်ညလုံး ဘာတွေဖြစ်ကုန်လဲ၊
ပြော ... ပြော”

“ဟယ် ... နင်တို့ကလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နင်တို့
အနားမှာပဲ အိပ်တာလေ”

“အဝိုတွေ၊ ညကလည်း မောင်လိုက်တာမှ ကိုယ့်လက်
ကိုယ်တောင် မြင်ရတာမဟုတ်ဘူး။ အမောင်ကိုကွယ်ပြီး ဘယ်လို
လှုပ်ရှား လှုပ်ရှားရတယ်”

“ဟာ ... မိန်းမတွေ၊ မဟုတ်တာလျှောက်ပြောနေ
တယ်။ ခု မိုးလင်းခါနီးမှ နှစ်ယောက်ပူးသွားတာပါဆို”

သီရိတို့ (၅) ယောက် ဝိုင်းစနေကြသဖြင့် ယွန်းမျက်နှာ
လေး ပန်းရောင်ပြေးနေ၏။ စပ်အိုက်ခွန်း အားလုံးကို ဟောက်
ထည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ... နင်တို့ကိုယ်နင်တို့ ဟန်းနီးမွန်းထွက်နေတယ်
ဈား မှတ်နေကြသလား။ ရှေ့ဆက်ကြမယ်”

အခန်း (၃၀)

မနက်မိုးလင်းတော့ အလင်းရောင်အောက်မှာ အရာ
အားလုံးသည် လှပလျက်။ ခက်တာက စပ်အိုက်ခွန်းရဲ့ရင်ခွင်ထဲ
မှာ ယွန်းရောက်နေခြင်းပါပင်။

ညအိပ်ခါစက မလှမ်းမကမ်းမှာအိပ်ခဲ့ပေးမယ့် အိပ်
ပျော်သွားကြတော့ လူးရင်းလိုမ့်ရင်း အနားရောက်သွားတာ ဖြစ်
ရမည်။

ခွန်းက အရင်နီးသွားပြီး ယွန်းကတော့မနီးသေး။ သီရိ
တို့ (၅) ယောက်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အကုန်နီးနေကြသည်မသိ
သူတို့ (၂) ယောက်ကို ပြုံးစိစိဖြင့် ထိုင်ကြည့်နေကြသည်။

၂၇၈ နှစ်ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဟန်းနီးမွန်းက ကျွန်မတို့ထွက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်ထွက်တာ။ ပြေးရင်း ပျားအုံနဲ့တိုးနေတယ်နော်”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ထ သွားကြစို့”

စပ်အိုက်ခွန်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှေ့မှဦးဆောင်ပြီး ထွက်လေလျှင် အားလုံးပင် မသက်မသာနှင့် နောက်မှလိုက်ကြ ရသည်။

လူသွားလမ်းအတိုင်း လျှောက်နေကြပေမယ့် ဘယ် ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းမသိကြ။ နောက်ဆုံး စခန်းကို လှမ်း မြင်လိုက်ရလျှင် သူတို့အားလုံး လန့်ဖျပ်သွားကြသည်။

တစ်ညလုံးပြေးနေတာ စပါးကြီးမြေရဲ့ ညှို့ချက်မိသူလို ဒီနေရာပဲ ပြန်ရောက်နေပါလား။

အားလုံးပင် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ကြောက်လန့်တကြားနှင့် နောက်ကြောင်းသို့ လှည့်ပြေးဖို့ပြင်နေစဉ် စခန်းထဲမှ လူများ ထွက်လာသဖြင့် သူတို့အားလုံး ဖရိဖရဲနှင့် ထွက်ပြေးကြရ သည်။

ထွက်လာသည့်လူများ လျင်မြန်စွာပင် သူတို့အနား ရောက်လာကြပြီး ပါးစပ်မှလည်း အော်ဟစ်နေကြသည်။

“မပြေးနဲ့ ... မပြေးနဲ့။ ငါတို့ နင်တို့အဖွဲ့ လာကယ်တာ။ ရွှေယွန်းမို့ ... ငါ နင့်အစ်ကို ကျော်ထက်သူ”

ညာဘက်ပါးလေး ညာဘက်သွားတို့နဲ့ ၂၇၉

သည်တော့မှ သူတို့အားလုံး အပြေးရပ်ပြီး လှည့်ကြည့် ကြသည်။ ရွှေယွန်းမို့ ကျော်ထက်သူကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့အား သင့်နေ၏။ သူ့အစ်ကိုဟာ သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ လူရာသွင်းခဲ့ တာမဟုတ်။

ကျော်ထက်သူရဲ့နောက်မှာလည်း ရဲတွေ။

“ယွန်းတို့ကို ဒီခေါ်လာတာ အစ်ကို ဘယ်လိုသိသ လဲ”

“စပ်အိုက်ခွန်း သတင်းပို့ထားတဲ့စခန်းနဲ့ အတူလိုက်ခဲ့ တာ။ တော်သေးတာပေါ့ ... အချိန်မီပေလို့”

ရွှေယွန်းမို့ ကျော်ထက်သူကို မယုံနိုင်သည့်အကြည့်များ ဖြင့် ကြည့်နေလျှင် ကျော်ထက်သူ နောင်တရပါသည်။ သူ့ရဲ့ ဖအေတူ မအေကွညီမလေး။ သူ့မာမိရဲ့အာဃာတယဇ်မီးထဲမှာ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေခဲ့ရရှာသူ။

“ကဲ ကဲ ... တို့တွေအားလုံး ပြန်ကြမယ်”

“ဟိုလူတွေရော၊ စခန်းထဲကလူတွေရော သေကုန်ကြ ပြီလား”

“သေတဲ့လူ သေတယ်၊ ထွက်ပြေးကြတဲ့လူ ပြေးတယ်၊ သူတို့ကားတွေ ယူသွားကြတယ်”

“ဟင် ... ဒါဆို နောက်ကြောင်းဘယ်အေးမလဲ။

၂၈၀ နှစ်ကြယ်စင်မျှအေ

လမ်းမှာ ချုံခိုတိုက်ပွဲတွေ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်”

စပ်အိုက်ခွန်း၏စကားကို အားလုံးထောက်ခံကြသည်။

“ငါတို့က ကားတစ်စီးပဲပါတယ်။ မင်းတို့ ကားပါလား။ စခန်းထဲမှာ တစ်စီးမှမတွေ့ဘူး”

“သူတို့ယူသွားမှာပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ခြေလျင်သွားမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ... မြို့ကို ကား လှမ်းမှာလိုက်လည်း ရတာပဲ”

“အဲဒီလို လုပ်ရတော့မှာပေါ့။ လမ်းက ကြမ်းတယ်။ ကား လည်း ရောင်းကောင်းမောင်းမရပါဘူး”

ရဲအရာရှိက ဝင်ပြီးပြောသည်မှာ -

“မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရဲသားအချို့ ကားနဲ့သွား။ ကျန်သူတွေက ခြေလျင်လျှောက်မယ်”

“ချုံခိုတိုက်ပွဲနဲ့ တွေ့နေရင် ကောင်မလေးတွေ အချောင်သေနေဦးမယ်။ ဒီလိုလုပ် ရဲတွေက ကားနဲ့သွား။ ကောင်မလေးအုပ်စုကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ကျွန်တော်နဲ့ ရဲနှစ်ယောက်ထား ကျန်ခဲ့မယ်”

ကျော်ထက်သူ၏စကားကို အားလုံးပင် ထောက်ခံကြ၏။ သို့သော် လမ်းမလျှောက်နိုင်သည့် မိန်းကလေး (၂) ယောက်ကားပေါ်သို့ပါသွားသဖြင့် ကျန်ခဲ့တာ ယွန်းတို့ (၄) ယောက်

ညာထက်ပါးလေး ညာသွားသွားဖို့ ၂၈၁

စပ်အိုက်ခွန်းနှင့် ကျော်ထက်သူ။ နောက် ရဲ (၂) ယောက်။

ယွန်းမှာ အစ်ကိုရှေ့မှို စပ်အိုက်ခွန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း လျှောက်၏။ သို့သော် မိန်းကလေးတွေ ချည်နဲ့ကုန်ပြီမို့ ခွန်းသူယွန်းကို တွဲခေါ်သည်။ ယောက်ဖကြီးကို မျက်နှာပူပေမယ့် ပေါ့။

သတိနှင့် သွားနေကြစဉ် ရှေ့မှကား ချုံခိုတိုက်ခိုက်သံ ကြားလိုက်ကြရသဖြင့် သူတို့အားလုံး ကားဆီသို့ ပြေးကြသည်။

“မိန်းကလေးတွေ ကျန်ခဲ့၊ ကျန်တဲ့ယောက်ျားတွေ ကူရမယ်”

“အံ့မယ် ... ကျွန်မတို့လည်း လိုက်မှာပဲ။ မကျန်ခဲ့ဘူး”

“သေနတ်တွေမှန်နေဦးမယ် ကျန်ခဲ့”

ယောက်ျား (၄) ယောက် တိုက်ပွဲဖြစ်ရာသို့ ပြေးသလို နောက်မှ မိန်းကလေးတွေလည်း ပြေးလိုက်သည်။ တိုက်ပွဲနေရာ ရောက်တော့ အကြိတ်အနယ်မြင်နေရသည်။ သို့သော် သူတို့အဖွဲ့ ကျသဖြင့် ရန်သူတွေ သေနတ်မှန်သူမှန်၊ ပြေးသူပြေး။

သေနတ်မှန်ပြီးကျန်ခဲ့သူထဲမှာ သွန်းခနှင့် အောင်ထိပ်။ သီရိတို့အဖွဲ့တွေ ဒေါသတကြီးနှင့် သူတို့အနားသို့ကပ်သွားပြီး ပြောကြ ဆိုကြ၏။

၂၈၂ နီ ကြယ်စင်ရှုမူ

“ရုပ်တွေပန်းပြပြီး မိန်းကလေးတွေကို ဖျက်ဆီးဖို့၊ ရောင်းစားဖို့ကြိုတဲ့ လူယုတ်မာတွေ၊ နင်တို့ ထောင်ဒဏ် အနှစ် (၂၀) လောက်ကျပါစေ”

အားလုံးထဲမှာ ကျော်ထက်သူက ခံစားချက်အပြင်းဆုံး။ သူညီမကို ဖျက်ဆီးယုတ်မာခဲ့ကြသူတွေထဲမှာ ဒီကောင်တွေပါ သည်။

သူ့အနားသို့ကပ်သွားပြီး အံ့ကြိုတ်၊ လက်သီးဆုပ်ကာ ဒူးထောက်ထိုင်ချ၏။

“ငရဲသားတွေ ... မင်းတို့ကို အရှင်လတ်လတ် ငရဲပို့မယ်၊ မင်းတို့ကျေးဇူးရှင်ကောင်းထက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“သူလွတ်သွားပြီ”

“တောက် ... ကမ္ဘာကြီးပုပ်စော်နံ့နေဦးမှာပေါ့။ မိန်းကောင်းလေးတွေကို ဖျက်ဆီးယုတ်မာတဲ့ မင်းတို့အတွက်”

ကျော်ထက်သူ၏စကားမဆုံးဆီ ပေါင်မှာ သေနတ်မှန်ထားခံရသည့် သွန်းခေါ်လက်က ဆတ်ခနဲ မြောက်သွား၏။

“အား”

စားနှင့်ပေါက်လိုက်တာကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်ကြပြီး ရဲများ လျင်မြန်စွာ ပြေးလာကာ သူတို့ (၂) ယောက်ကို လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ရသည်။

ညာဘက်ပါးလေး ညာနဖူးသွားတဲ့မို့ ၂၈၃

“လူနာတွေကို ကားနဲ့အရင်ပို့ပါ။ အရေးကြီးတယ်။ သွေးထွက်လွန်ကုန်ကြမယ်”

ဘာမှမပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ လူနာအားလုံးကို ကားနှင့် အရင်ပို့လိုက်ကြရသည်။

ကျော်ထက်သူအဖြစ်က မြွေနာအကိုက်ခံရသလို။

* * *

အခန်း (၃၁)

ဆေးရုံကြီးရဲ့ အရေးပေါ်ခန်းရေမှ။

ကျော်ထက်သူကြောင့် သူ့မာမိနှင့်နှမ ရောက်လာခဲ့သလို
ဦးမင်းဆက်နှင့် ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်လည်း ရောက်လာခဲ့ဖူး
သူက ကွင်းဆက်လေ။

သားအမိနှစ်ယောက် ဖက်ပြီး စကားမပြောနိုင်အောင်
ဆို့နှင့်နေကြရပေမယ့် သမီးကို ပြန်ကယ်လာပေးသည့် ကျော့
ထက်သူကြောင့် ရင်ထဲမှာ နာကြည်းရတော့မလို့ ကျော့အောင်
တော့မလို့။

ဦးမင်းဆက်ကတော့ သူ့ချစ်ဇနီး အရမ်းခံစားနေရ

စိုးသည်။ သူမမှိုက်ထဲမှာ သူ့ရင်သွေးလေး ရှိနေသည်လေ။

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့တော့ ကျော့ရယ်၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း
အကောင်းချည်းပါပဲကွာ။ လူတွေဟာ ကံစီမံရာဖြစ်လာကြတာ
ပါပဲ။ သူ့မှာလည်း တူသောအကျိုးတွေပေးပြီး ဟိုမှာအရူးတစ်ပိုင်း
ဖြစ်နေပြီ”

တကယ်လည်း ဒေါ်ခင်ခင်သူတစ်ယောက် ပိန်ချုံးသွား
ပြီး သားအတွက် ဆောက်တည်ရာမရ။ သမီးအတွက်လည်း
ယူကျုံးမရဖြစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ဓားက ရင်ဘတ်ကို ပြေးစိုက်ခဲ့သည်မို့ ခွဲခန်းဝင်နေရ
ပေမယ့် မျှော်လင့်ချက်က ပြောလို့မရသေး။

အရေးပေါ်ခန်းရဲ့ရေမှ ဒေါ်ကျော့ကေခိုင်နှင့် ရွှေယွန်းမိုး၊
သံဝေဂရစ္စာနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်သူကို ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

ကြည့်စမ်း... ဒီမိန်းမကြီးဟာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
နှလုံးသွင်းမမှန်ကန်ခဲ့တာကြောင့် မကောင်းမှုတွေပဲ အများကြီး
ကျူးလွန်ခဲ့တယ်။

ငရဲဆိုတာ၊ ဘဝမကူးပါလား။ ဝဋ်ဆိုတာ ဘဝမကူးပါ
တာ။

သူ ဒုက္ခပေးခဲ့သမျှ သူ့ထံ အလုံးအရင်းနှင့်ပြန်လာခဲ့တာ
အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်လှလှ။

၂၈၆ နီ ကြယ်စင်မှူးနဝ

သားက အသက်ရှင်မယ်၊ သေမယ် မသိရသေးသလို သမီးကလည်း ဖြူစုတ် ဖြူဖတ်နှင့် မသေလို့ကျန်ခဲ့သူ။

ဒေါ်ခင်ခင်သူကတော့ ဒေဝဒတ်လို မာရ်နတ်လို သေသည်အထိ ဆက်ပြီး ဗိုက်လုံးကြီးနေမည်သူ။

ယခုလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာမပူ။ စားပြီးနားမလည်တာလား။ သောကတွေများလွန်းလို့ ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားတာလားပင်မသိ။

(၁) နာရီလောက်ကြာတော့ ဆရာဝန်တွေအားလုံး အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဟိုလိုက်မေးသည်လိုက်မေးနှင့် အရူးတစ်ပိုင်။

ဆရာဝန်များက ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါလိုက်ကြသည်။ ကြိုးစားကုပေမယ့် မရတော့။

ဒေါ်ခင်ခင်သူတစ်ယောက် လွဲပြန်ပြီ။ အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း ရွှေယွန်းမှိုကို ပြေးရိုက်ဖို့ ကြိုးစား၏။

“နင့်ကြောင့်၊ နင့်ကိုကယ်ဖို့သွားရလို့ ငါ့သားသေတာ နင်ဟာ ဂြိုဟ်ကောင်မ”

စပ်အိုက်ခွန်း ဒေါ်ခင်ခင်သူရဲ့ရန်မှ လွတ်အောင် ရွှေယွန်းမှိုကို ကာပေးထားရသည်။ နောက် သူ့ကို တွန်းပစ်လိုက်၏။

ညာဘက်ပါးလေး ညာနွဲ့သွားတဲနီ ၂၈၇

ဒေါ်ခင်ခင်သူ ဒေါ်ခင်ခင်သူနှင့် ဝေးရာသို့ သူတို့လျှောက်လာခဲ့ကြရသည်။ လိုအပ်တာတွေ ကူညီပေးပြီးတော့ အိမ်ပြန်ဖို့ကားများဆီ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

ပြဿနာက အဲသည်မှာစသည်။

စပ်အိုက်ခွန်း ရွှေယွန်းမှိုကို တစ်နာရီမပြောနှင့် တစ်ဆံခြည်မျှင်တောင် မဝေးချင်၊ မခွဲချင်။

ရွှေယွန်းမှိုကို သူမေမေက သူတို့ကားဆီသို့ ဆွဲခေါ်နေပြီမို့ သူ အသည်းအသန်၊ မျက်နှာငယ်နှင့် -

“အန်တီရယ် ... နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ။ ယွန်းနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို လိုက်စောင့်ရှောက်ရင်းနဲ့ ... ဟို ဟို”

ရွှေယွန်းမှို ခွန်းကို မီးဝင်းဝင်းတောက်မျက်လုံးများနှင့် ပြန်ကြည့်လျှင် သူ ရှိခိုးဦးချပုံနှင့်။

“အန်တီရယ် ... တောထဲမှာ သူမောမောပန်းပန်းနဲ့ အိပ်ပျော်နေတုန်း ကျွန်တော် စိတ်မထိန်းနိုင်တာနဲ့”

“တော် တော် ... အဲဒီတော့ မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

ဒေါ်ကျောကေခိုင် စိတ်တွေဆိုးနေပေမယ့် ဦးမင်းဆက်ကတော့ နားလည်မှု ရှိပါသည်။

၂၈၈ နို့ ကြယ်စင်မျှော

“ကျော့ရယ် ... ဖြစ်ပြီးတာတွေကို ဆူမနေပါနဲ့တော့ ကွာ။ ကဲ သား ... မင်း ဘယ်လိုစိစဉ်မလဲ”

“ယွန်းကို ကျွန်တော် မိသားစုသားပီပီ လာအပ်ပါမယ်။ ပြီးမှ မိဘတွေနဲ့ပိုင်ပင်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ရပ်ရွေးပါမယ်။ ကျွန်တော့် မေမေက ကျောက်မဲမှာဆိုတော့ (၂) ရက်၊ (၃) ရက်လောက်ကြာ ရင် ရောက်လာပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကဲ ... ကျော့ ကိုယ့်သားသမီးပေ ယေ့ ကိုယ်မပိုင်တော့ဘူးလေ။ ကောင်လေးလည်း မဆိုးပါဘူး ကွာ။ သူ့လုပ်ငန်းနဲ့သူ စီးပွားရေးနားလည်တဲ့ကောင်လေးပါ”

သူ့မိန်းမ သူ နားချနေတုန်း စပ်အိုက်ခွန်း ယွန်းကို ဆွဲပြီး တပည့်ကျော်တွေလာကြိုသည့်ကားနှင့် လစ်ခဲ့ပါတော့ သည်။

* * *

အခန်း (၃၂)

စပ်အိုက်ခွန်းရဲ့အိမ်ရောက်သည်နှင့် ယွန်း သောင်းကျန်း ပေပြီ။

“ရှင်ဟာ အခွင့်အရေးသမားပဲ၊ ကိုယ့်ကို အားကိုးနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုတောင် ရှင့်ဆန္ဒအတွက် အသုံးချခဲ့ တယ်”

ခြံဝင်းက ခပ်ကျယ်ကျယ်။ ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ဝပ်ရှော့။ နောက်ဘက်မှာ နှစ်ထပ်တိုက် ခန့်ခန့်ညားညား။ ယခု တိုက်ထဲ မှာ သူမ သောင်းကျန်းနေတာ။

စပ်အိုက်ခွန်း သူမကို ချောရသည်။

၂၉၀ နီ ကြယ်စင်များ

“ကဲပါ ယွန်းရယ် ... ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေဘော့။ ကိုယ်က ယူမှာပဲဟာ”

“ဘာရှင့် ... ရှင်လုပ်ပုံက ကျွန်မအတွက် ဘယ် လောက်သိက္ခာကျတယ်မှတ်သလဲ။ ကျွန်မရဲ့သိက္ခာတွေ မေမေ့ ရှေ့မှာ အကုန်မြောင်းထဲရောက်ကုန်တာရှင့်။ ကိုယ့်ဘာသာ တောင် မြင်းစီးလို့ အထီးမှန်း အမမှန်းမသိတဲ့ဘဝကို ရောက် သွားတာ”

“ကဲ ... ကိုယ်တို့ တောထဲမှာ ဒုက္ခတွေ မချီမဆန့် ရောက်ခဲ့ကြတာ။ နေ့ရက်မှ ရန်ဖြစ်ပါယွန်းရယ်။ လောလော ဆယ် ရေမိုးချိုးပြီး စားကြ၊ သောက်ကြ၊ အနားယူကြရ အောင်နော် ... လာ လာ”

ဒေါသပုန်ထနေသည့်ယွန်းကို အခန်းပြုပြီး သူလည်း ကိုယ့်အခန်းသို့ လစ်ခဲ့သည်။ မိန်းမရတော့မည်၊ ချစ်သူလေးကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မည်မို့ သူ အမြူးစွာနှင့်ပင် ရေချိုး အဝတ်အစား လဲ၊ အလှတွေပြင်နေမိသည်။

မှန်ထဲမှာမြင်ရတာ ဝိတိတွေနှင့် ဝင်းပနေသည့် လူချော လေးတစ်ယောက်။

ခန့်ညားသော ကိုယ်လုံးနှင့် ခေတ်မီမီ ကောင်ချောလေး တစ်ယောက်။

ညာဘက်ပါးလေး ညာခြူးသွားတဲမိုး ၂၉၁

တကယ်က သူ ယွန်းကို ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်သဖြင့် ကလိမ် စေ့ငြိမ်းဆင်လိုက်ရတာပါ။ သူ ယွန်းကို ကျူးလွန်ခဲ့တာဆိုလို့ သူမရဲ့ညာဘက်ပါးလေးကို ခိုးနမ်းရှိုက်ခဲ့မိတာ။

သို့သော် သံသရာတွေရှည်ပြီး ဇာတ်မမျောချင်တော့ သဖြင့် မုသားနှင့် ချစ်သူကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ရတာ။

အမှန်ကိုဖွင့်တော့ မပြောရဲသေး။ ဖွင့်ပြောကြည့်ပါလား။ ခုချက်ချင်းပင် မအေအိမ်ကိုရောက်သွားမှာ အသေအချာ။

ကိုယ်ကလည်း လက်ဖက်ကောင်းစားချင်ပေမယ့် ကိုရွှေ ပလောင် တောင်တက်နေမနေနိုင်တော့ပါ။ ခုဆိုခုပဲ။

သူ မေမေ့ထံ အကျိုးအကြောင်းတွေ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ သည်။ တစ်ဖက်မှ ကြည်ကြည်သာသာနှင့်ပင် မနက်ဖြန် ဆင်းခဲ့ မည်တဲ့။ ကဲ ... ဘာလိုသေးလဲ အချစ်ရယ်။ အားလုံး အိုကေနေ ဖူးတော့။

ဘောင်းဘီအနက်၊ စပို့ရှပ်အပြာနုနှင့် လန်းဆန်းလှပနေ သည့် သူ။ အစားအသောက်တွေလည်း သူ့တပည့်တွေကို ဝယ် ခိုင်းလိုက်၏။

သည်နေ့ တစ်နေ့လုံး ဘာမှလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ စားခဲ့ရ။ ယွန်းရဲ့မိသားစုအတွက် စိတ်တွေမကောင်းရ ပြောပေး ရန်နဲ့။

၂၉၂ နို့ ကြယ်စင်မျှားခေ

ယောက်ဖတော်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပြီး ယွန်းတို့မိသားစု ပြန်ဆုံသည့်အတွက်တော့ ဝမ်းသာရပါသည်။

သူ ထမင်းစားခန်းမှာ ထမင်း၊ ဟင်းတွေ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီး ယွန်း ယာယီနေသည့်အခန်းသို့ တံခါးမခေါက်ဘဲ ဝင်သွားမိတာ။

“ဟာ”

မရွှေယွန်းက အဝတ်အစားလဲနေတုန်းမို့ ကိုးရိုးကား

ယား။

“ရှင် ရှင်... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ထွက် ထွက် ခုထွက်”

“ထမင်းစား လာခေါ်တာပါ။ ပြီးရင် ထွက်ခဲ့နော်”

သူ နောက်ဘက်ပြန်ပြေးပြီး ညှော်ခန်းထဲမှာ ကတုန်ကရင်။ မိန်းမဆိုတာ မာန်နတ်ရဲ့သမီးပျို။

ဖွေးနုဝင်းစက်နေသည့် မာန်နတ်ရဲ့သမီးပျို။ အေးထေဇာတို့ယောက်ျားတွေကလည်း မာန်နတ်ရဲ့သမီးတွေကိုပဲ ဦးထိပ်ပန်ဆင်ဖို့ လိုက်ရှာနေရတာ။

“သွားမယ် စားမယ်လေ၊ ဆာလုဗြီ”

ယွန်း သူ့ပခုံးကို ခတ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ပြီး မြင်နေရသည့် ထမင်းစားခန်းဆီ ထွက်သွားတော့ သူ နောက်မှ အပြေးလိုက်သည်။

ညာဘက်ပါးလး ညာနွေးသွားတဲမိုး ၂၉၃

ယွန်း ခေါင်းမဖော်အောင် စားနေပေမယ့် သူ့မှာတော့ တို့ခနန်း၊ ဆိတ်ခနန်း၊ အချစ်ဟာ လူကိုဒုက္ခပေးတယ်၊ အစာအိမ်ကို ဒုက္ခပေးတယ်။ သူ့မှာ ထမင်းပင် မဆာတော့သလို။

သူတို့ ထမင်းစားပြီးတာနှင့် ည (၇) နာရီ၊ အစောတော့ အစောကြီးပေါ့။ သို့သော် တောထဲမှာရော တစ်လျှောက်လုံး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့ရသည်မို့။

ညှော်ခန်းထဲမှာ တိဗီရှေ့ထိုင်နေရပေမယ့် သူ့မှာ ဂဏ္ဍာမငြိမ်။ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ။ ယွန်း မျက်စောင်းထိုးလည်း မတတ်နိုင်။

ည (၈) နာရီခွဲတော့ သူ မအောင်နိုင်တော့။

“ယွန်း ... အရမ်းပင်ပန်းနေတာ နားရအောင်လေ”

“ရှင်ဘာသာ သွားနားပါလား။ ကျွန်မ မနားချင်သေးဘူး”

တကယ်တော့ ယွန်းလည်း အပျိုစင်ပီပီ ကြောက်နေ၊ သွေးလန့်နေတာပါ။ ဒါကို ပလောင်တောင်တက် အဲလေယောက်ျားလေးက သိရမယ်လေ။

“လင်နဲ့မယားပဲကွာ ဆင်ပြောင်ကြီးသွားရာ ဆင်မလေးပါရမှာပေါ့။ လာ ... နားကြစို့”

“အောင်မယ် ... အောင်မယ်၊ ဘာ လင်နဲ့မယားလဲ။

၂၉၄ နှစ်ကြယ်စင်မျိုးစေ

လူညာကြီး၊ လူ့လိမ်ကြီး၊ သွား ... လူဆိုးကြီး။ ဘာမှလည်း မဟုတ်ခဲ့ဘဲနဲ့ မေမေတို့ကို ညာလွှတ်တယ်”

သူ့ကို ကမ္ဘာ့လက်ဝှေ့ကျော်လို တဘုန်းဘုန်းထုရင်း ယွန်း အရှက်တွေသည်းနေလျှင် သူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင် ... ဘာမှမဟုတ်ခဲ့တာ ယွန်းသိတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို”

BURMESE CLASSIC

ကောင်မလေး “သူ့ပါးစပ်သူပိတ်ကာ ခွန်းကို မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် ကြည့်နေပုံလေးက ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံး ရွှေရုပ်လွှာ။

သူ နဲ့အမနေနိုင်တော့ပါ။ ယွန်းကို ဆတ်ခနဲပွေ့ချီပြီး တပည့်ကျော်တွေ ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် မင်္ဂလာအိပ်ခန်းကြီးထဲ သို့ ဝမ်းပမ်းတသာ ပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်တာနှင့် တံခါးကိုပြေးပိတ်။ ဒါမှ စိတ်ချရမှာလေ။

ရန်တွေ ဘယ်လောက်ပဲဖြစ်ရ ဖြစ်ရ ယွန်း အခန်းထဲက ပြေးထွက်သွားလို့မရလျှင် ပြီးရော။

ချစ်သူတိုင်း အတူနေချင်ကြတာ။ သူ ယွန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်တော့ ယွန်းရဲ့ပုံစံက ကြောက်လို့ အမွေးထောင်ပြီး မာန်ဖီနေသည့် ကြောင်ပေါက်လေးလို့။

ညာထက်ပါးလေး ညာရွှေသွားတဲ့မိုး ၂၉၅

“ကဲ”

“ဘာ ... ကဲလဲ၊ အလကား လူညာကြီး”

“ကိုယ် ညာမှန်းသိရဲ့နဲ့ ယွန်း ငြိမ်နေခဲ့တာဆိုရင် ယွန်းလည်း ကိုယ့်ကို ချစ်လို့မဟုတ်လား။ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘယ်အချိန်တည်းက ကိုယ့်ကို ကျိတ်ပိုးနေခဲ့တာလဲ။ ပြော ... ပြော”

သူ ညာတာပါတေးနှင့် ယွန်းကို ပခုံးဖက်ပြီး မင်္ဂလာ ခုတင်ဆီသို့ တွန်းခေါ်သွားတော့ ယွန်းက အသေအလဲ ရုန်း၏။

“အောင်မယ်လေး ... သတို့သမီးခေါ်သွားရတာလည်း သတ်ခါနီး ခွားမလေးကို ခွားသတ်ရုံထဲ ခေါ်သွားရတဲ့အတိုင်း ဒါလား”

“အို ... ယွန်းကြောက်တာပေါ့၊ ခွန်းရယ် လက်ထပ်ပြီး နှုတ် ဒီကိစ္စတွေ စဉ်းစားရအောင်နော် ... နော်”

“မရဘူး၊ ကျန်တဲ့နေရာတွေသာ အလိုလိုက်ချင်လိုက် ဆယ် ဒီကိစ္စကတော့ အလိုလိုက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

ပြောရင်း ဆိုရင်းမှ သူ ယွန်းကိုပွေ့ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ချီချီသော်လည်း သူမက ပြန်ရုန်းထတာပါပဲ။

ကိုယ်က ဆင်ပြောင်ငါးစီး အားမာန်ကြီးပေမယ့် သူက ဆည်း ချစ်သူကို အကြမ်းဖက်ချင်သူမဟုတ်ပါ။

၂၉၆ ကြယ်စင်မှူးစေ

“အစ်ကိုနော် ... ရှင်မှာ အပြစ်တွေများနေပြီ။ ပထမ တစ်ခါတုန်းကတော့ ကိုယ့်ကြောင့် နာမည်ပျက်သွားပြီမှန်း သိရဲ့ နဲ့ ယွန်းကို လက်မထပ်ချင်ဘူး။ ခုကျမှ ဘာဖြစ်တာလဲ”

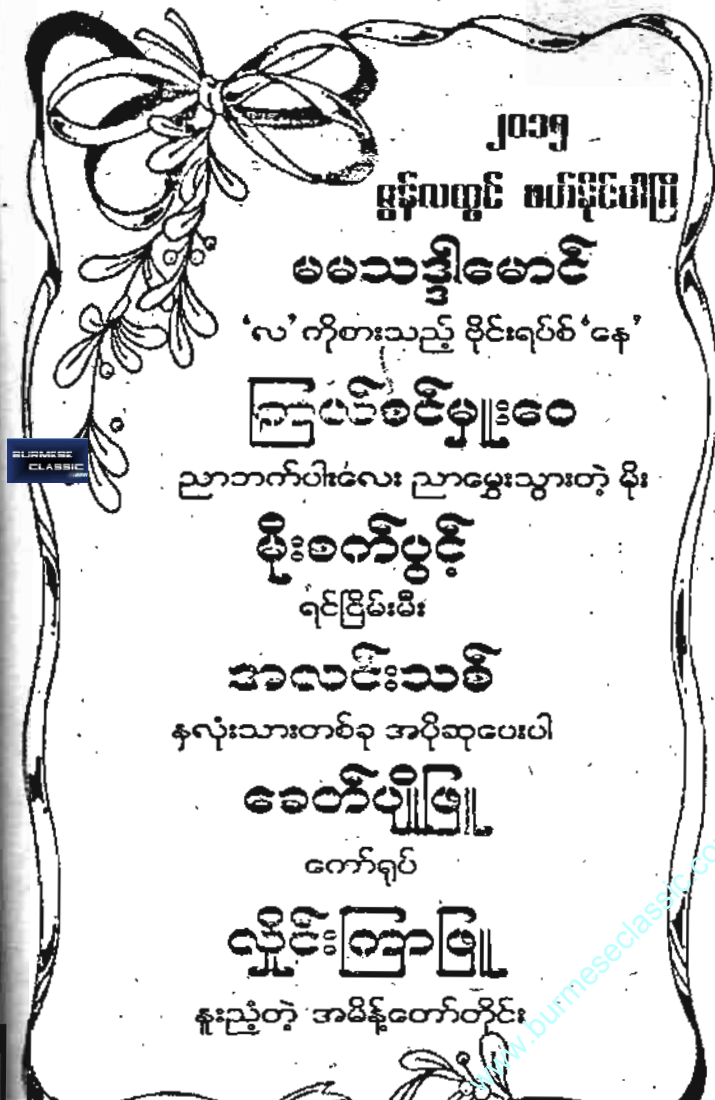
“ပထမတစ်ခါတုန်းကလည်း လက်ထပ်ချင်ပါတယ် ကွာ၊ ယွန်းကို အစ်ကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ ကဲ ... အခု အဲဒီ အကြွေးတွေပါ ပေါင်းပြီး အလုံးအရင်းနဲ့ကို ဆပ်မယ်ကွာ”

“လူညစ်ကြီး ဘာတွေပြောမှန်းလည်း မသိဘူး”

“ဟောဗျာ ... စေတနာနဲ့လည်း ရိုးရိုးသားသား အာမခံနေရသေးတယ်။ ခုချိန်ကစပြီး ယွန်းမှတ်ထားလိုက်တော့၊ ဒီယောက်ျားဟာ ယွန်းကို သေသည်အထိ ရာသက်ပန် ရိုးမြေ ကျ ဖြတ်နိုးစွာ ပေါင်းသင်းသွားမယ်ဆိုတာ”

ကတိတွေပေးပြီး သည်တစ်ခါ သူ ယွန်းကိုပွေ့ပြီး အိပ် ရာပေါ် လှဲချလိုက်လျှင် ယွန်း စိတ်လျော့လိုက်ပြီထင်ပါသည်။ သာယာသည့်ဘဝလေးတစ်ခုဆီသို့ အတူလျှောက်လှမ်း တည်ဆောက်ကြဖို့ ယွန်းကိုယ်တိုင် သဘောတူညီလိုက်ပြီ ထင်ပါ သည်။

ကြယ်စင်မှူးစေ

၂၀၁၅

ဇွန်လထွင် စပ်ဆိုပါပြီ

မေသဒ္ဒါမောင်

‘လ’ ကိုစားသည့် ခိုင်းရပ်စ် ‘နေ’

ကြွယ်စင်မှူးစေ

ညာဘက်ပါးလေး ညာမွှေးသွားတဲ့ မိုး

မိုးခက်ပွင့်

ရင်ခြမ်းမီး

အလင်းသစ်

နှလုံးသားတစ်ခု အပိုဆုပေးပါ

ခေတ်ပျိုဖြူ

ကော်ရပ်

လှိုင်းကြွဖြူ

နူးညံ့တဲ့ အမိနဲ့ကော်တိုင်း